

நாழ்த்து
இலக்கியம்:
பல்குறை
நோக்கு

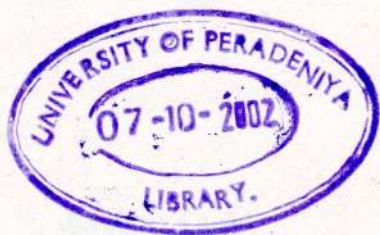

சோமதாந்தன்

ச.
81/

S.P.S

469174

1813

ஈழத்து இலக்கியம் : பல்துறை நோக்கு

சோமகாந்தன்

469174

469174

விற்பனை உரிமை :

பாரி நிலையம்

184, பிராட்வே :: சென்னை - 108

முதற்பதிப்பு : டிசம்பர் 1992

விலை ரூ. 16 - 00

Publishers : Kumaran Publishers
13/2 Gajapathi Street,
Madras - 600 005.

Title : EEZHATHU ILAKKIYAM:-
PALTHURAI NOOKU

Size : 5" × 7.5"

Price : Rs. 16-00 **Pages :** 128

அச்சிட்டோர் : அலைகள் அச்சகம்
36, தெற்குச் சிவன்கோயில் தெரு,
கோடம்பாக்கம், சென்னை - 600 024:-

மருத்துவக் கல்லூரிப் பேராசிரியர் - 2002
செ. சிவஞான சுந்தரம் (நந்தி) அவர்களின்

முகவுரை

இந்த நூலுக்கு நீளமான ஓர் அறிமுகம் அவசியமில்லை எனக் கருதுகிறேன், உண்மையில் அதன் பொருளடக்கமும் நூலாசிரியரின் பெயருமே, நூலின் தேவையையும் அந்த தகுதியையும் தெரிவிக்கின்றன.

இலக்கியம் வெறும் பொழுது போக்கு, ஓய்வு அல்லது மனக் கிளர்ச்சி அம்சமாக இருக்காது. வாழ்வில் அனுபவமாகவும் அறிவிற்கும் ஆத்மாவிிற்கும் உறுதுணை அனுகூலமாகவும் அமைவதற்கு, இசையைப் போல அதன் பரிணாமத்தை அடிப்படை நிலையிலாவது தெரிந்திருப்பது அவசியமாகும்.

இலக்கியத்தின் வடிவம், வகை, தரம், தேவை, நன்மை சீமைகள், பின்னணி, வளர்ச்சி, அதற்கான பொதுசன தொடர்பு சாதனங்களின் பங்களிப்பு, இப்படியான சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களைப் பற்றிய அறிவு, இலக்கிய நயத்திற்கு ஆதரவாக இருக்கும்; அதனாலான பயனை மேம்படுத்தும்.

இந்த நூலில் உள்ள கட்டுரைகள் இலங்கையின் நவீன தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய அறிவுபூர்வமான செய்திகளை, நம் முன்னே இருந்து ஒருவர் கூறுவது போன்ற மொழியில் தருகின்றன. இந்தக் கட்டுரைகளில் பெரும்பாலானவை

வானொலிப் பேச்சுகளின் வடிவம். ஆகவே தான், இதன் ஆசிரியர் எழுதும்போது இயற்கையாகவே அமையும் சொல்லாவண்யம், மேலும் தெளிவாகவும் கவனத்தை ஈர்ப்பதாகவும் உள்ளது.

மேலும், பல்கலைக் கழகத்திலே பல தரப்பட்ட தொழில்களுக்கான நேர்முகப் பரீட்சைகளுக்கு வருபவர்களில் அநேகமானோருக்கு, இந்நாட்டின் நவீன இலக்கியம் பற்றிய அறிவு அல்லது பரிச்சயம் இன்மையாகவோ, ஈனமாகவோ இருப்பதை அவதானித்திருக்கிறேன். இவர்களில் சிலர் கலைப் பீடத்திலேயே படித்தவர்களாகவும், நூலக உதவியாளர் போன்ற பதவிகளுக்கான தெரிவுகளுக்கு வருபவர்களாகவும் இருப்பார்கள், இலங்கையில் வெளிவரும் ஒரு தமிழ்ச் சிற்றேட்டின் பெயரையோ, அண்மையில் ஒரு நாவலைப் படிந்திருந்தால் அதன் ஆசிரியரின் பெயரையோ கூற முடியாதவர்களான நிலையில் இருப்பர். பல்கலைக்கழகச் சூழலிலே இத்தகைய அயர்ச்சி என்றால், வேறு மட்டங்களில் நவீன இலக்கியத் தொடர்பு விருத்தியாக இருக்கும் என எண்ணுவதற்கு இடம் இல்லை. இப்படியான வேளைகளில் இது போன்ற ஓர் எளிமையான, பல அடிப்படையான விடயங்களை அடக்கிய தனி நூலின் அவசியத்தை நான் எண்ணியது உண்டு.

அந்தத் தேவையை, இந்த நூலின் மூலம் திரு.நா. சோமகாந்தன் (ஈழத்துச்சோமு) நிறைவேற்றியிருக்கிறார். அவர், இந்த நூலிலுள்ள கருத்துக்களையும் செய்திகளையும் கூறுவதற்குத் தகுதி பெற்ற ஒரு சிலரில் ஒருவர் அவருக்கு நான்கு தசாப்த நவீன இலக்கிய ஈடுபாடு உண்டு. சிறுகதை எழுத்தாளர், நாவலாசிரியர், கட்டுரையாளர், வானொலி, மேடைப் பேச்சாளர், இலக்கிய சங்கங்களின்

முக்கிய இயக்குநர் என்ற முறையில் நிறைந்த ஆற்றலும் அனுபவமும் உண்டு. என்ன, எவ்வளவு, ஏன், எப்படி, யாருக்குக் கூறவேண்டும் என்பதை மனதில் கொண்டு இந்த நூலைத் தமிழ் மக்களுக்குத் தந்துள்ளார். நமது நாட்டின் நவீன இலக்கிய உலகைப் புரிந்து கொள்வதற்கு ஒரு வழிகாட்டி.

இதைத் தொடர்ந்து இலக்கிய மண்டலத்தின் பல்வேறு பரிமாணங்களை இதே நடையில் இவர் பொது மக்களுக்கே தரவேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மருத்துவபீடம்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

15-11-92

பதிப்புரை

ஈழத்துச் சோமு என அழைக்கப்படும் திரு நா. சோம காந்தன் நான்கு தசாப்தங்களாக ஈழத்து இலக்கிய உலகில் நன்கு அறிமுகமானவர். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் மூத்த உறுப்பினராக முன்னின்று அதன் வளர்ச்சிக்காக உழைத்தவர். அவரின் ஆகுதி என்ற சிறுகதைத் தொகுதி பலரது பாராட்டையும் பெற்றது. அன்னாரின் விடிவெள்ளி பூத்தது என்ற நாவல் 1989இல் வெளிவந்து தனிச்சிறப்புப் பெற்று அவரை ஒரு நாவலாசிரியராகவும் அறிமுகப்படுத்தியது. அவர் சிறந்த வானொலி, மேடைப்பேச்சாளர்.

இந்நூலிலுள்ள கட்டுரைகள் ஈழத்துக்கலை, இலக்கிய வளர்ச்சியின் அனைத்துத் துறைகளையும் ஆராய்கிறது. நாவல், சிறுகதை, கவிதை, நாடகம், சினிமா, டி.வி. ரேடியோ... எந்தத் துறையையும் அவர் விட்டுவிடவில்லை.

ஈழத்தின் பொருளாதார, அரசியல், சமூக அமைப்பு தமிழகத்தைவிட வேறுபட்டதே. அதேபோன்று பொருளாதாரத்தின் மேல்மட்ட அமைப்பான கலை, இலக்கியங்களும் ஈழத்தில் வேறுபடுவது வியப்பல்ல.

ஈழத்தின் அண்மைய கலை, இலக்கிய வளர்ச்சிக்குச் சிறப்பாக பின்வரும் காரணங்களைக் கூறலாம்.

பெரும்பாலான கலை, இலக்கியப் படைப்பாளர் இயக்கம் சார்ந்து நின்றமை. இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் 1954இல் தோன்றி ஆக்க இலக்கிய கர்த்தா அனைவரையும் உறுதியான குறிக்கோள்களுடன் இணைத்தமை.

வாணிப நோக்கம் சாராது இலட்சிய நோக்குடன் கலை, இலக்கியத்தில் ஈடுபட்டமை.

தமிழ் பேசும் மக்களின் குடித்தொகை நாற்பது இலட்சம் வரை இருந்தபோதும் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர் தொகை கட்டாயக் கல்விமுறையால் 95 சதவீதமாக உள்ளமை.

தமிழ்நாட்டிலும் பார்க்க உயர்ந்த வாழ்க்கைத் தரம். பத்திரிகை, சஞ்சிகை, நூல்கள் வாங்கிப் படிக்கத் தக்க வாய்ப்புள்ளவர் விகிதம் அதிகமாக உள்ளமை.

கலாநிதிகள் கைலாசபதி, சிவத்தம்பி போன்ற சிறந்த விமர்சகர்கள் கலை, இலக்கிய வளர்ச்சியில் சரியான வழி காட்டியமை.

இந்நூலிலுள்ள கட்டுரைகள் ஈழத்துக் கலை இலக்கிய வளர்ச்சிப் போக்கை ஆழமாகவும் அகலமாகவும் சுருக்கமாகவும் அளவிடுவதைக் காணலாம். ஈழத்துத் தமிழிலக்கியம் பற்றிய ஆசிரியரின் பரந்த அறிவையும் கூரிய நோக்கையும் இந்நூல் அறிமுகப்படுத்தும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

சென்னை

4-12-92

குமரன் பதிப்பகத்தார்

பொருளடக்கம்

பக்கம்

1. நாவல் இலக்கியத்தின் முதல் நூற்றாண்டு	9
2. சிறுகதைகள்	15
3. சிறுகதைகளில் பிரதேசப் பேச்சுமொழி	21
4. கவிதை வளர்ச்சி	29
5. இலக்கியத் திறனாய்வு முயற்சிகள்	35
6. இலக்கியச் சிற்றேறடுகள்	41
7. இலக்கிய வளர்ச்சியில் பத்திரிகை	47
8. இலக்கியத்திற்கு வானொலியின் பங்களிப்பு	55
9. இலக்கியத்திற்கு திரைப்படங்களின் பங்களிப்பு	62
10. தொலைக்காட்சியின் பங்களிப்பு	69
11. எழுத்தாளர் சங்கங்களின் பணிகள்	75
12. நாவலர் இயக்கம்	82
13. யாழ்ப்பாணத்துச் சாமி நினைவு விழா	93
14. வெளியீட்டுத் துறையும் விநியோகப் பிரச்சனையும்	99
15. மகாநாடுகளும் விழாக்களும்	104

1. நாவல் இலக்கியத்தின் முதல் நூற்றாண்டு

தமிழ் மொழியிலே பண்டைக் காலத்தில் பல காப்பியங்கள் எழுந்தன. தமிழிலக்கியத்தைச் செழுமைப் படுத்தி, மொழிக்கு அணி செய்யும் இலக்கியப் பணியை ஐம்பெருங் காப்பியங்களான சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சீவக சிந்தாமணி, குண்டலகேசி, வளையாபதி என்பவை சிறப்பாகச் செய்துள்ளமை வரலாறு.

காலப்போச்சில் காப்பியங்களின் இடத்தை நாவல் என்ற புனைகதைகள் பிடித்துக் கொண்டன. காப்பியங்கள் செய்யுள் வடிவில் அமைந்திருந்ததால் சாதாரண கல்வி அறிவுடைய மக்களால் அவை இலகுவில் புரிந்து கொள்ள இயலாதவை. ஆனால் புனைகதைகள் உரைநடையில் அமைந்தவை.

19 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் செய்யுள்நடையின் ஆதிக்கத்தை உடைத்துக் கொண்டு உரைநடை தமிழில் தலைதூக்கிவிட்டது. எனவே தமிழில் செய்யுள்நடை தனது பலத்தை இழந்து, கம்பீரமான உரைநடை வீச்சுக்கு வழிவிட வேண்டியதாகிவிட்டது.

சுமார் 450 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் மேற்கு நாடுகளில் உற்பவித்து, வளர்ச்சி பெற்ற நாவல் இலக்கியம், தமிழ் மொழியில் புகுந்துகொண்ட நூற்றாண்டுவிழா ஒரு தசாப்தத்துக்கு முன்னர் தான் கொண்டாடப்பெற்றது.

வசன வடிவத்தில் கணிசமான அளவு நீளம் கொண்டதாக, நடைமுறை வாழ்க்கையோடு ஒட்டிய கதைப் பொருளுடன், மாந்தர்களின் இயல்பான குணங்களை, உணர்ச்சி மோதல்களுடன் சித்தரிப்பதாக அமைவது நாவலின் பொது இயல்பாகும்.

தமிழ் நாட்டிலே நாவல் இலக்கிய முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்ட காலகட்டத்துக்குச் சிறிது முன்பின் னாகத்தான், இலங்கையிலும் தமிழ் நாவல் இலக்கிய முயற்சி தொடங்கியது.

ஐரோப்பியரின் ஆதிக்கம் காரணமாக ஆங்கிலக் கல்வியும், அவர்களின் சமய வளர்ச்சிக்கான அச்சுவாகன வசதியும் தமிழர்கள் மத்தியில் வளரத் துவங்கியிருந்தன. சூதேச சமயிகளும் பிரதேச சமயத்தைத் தழுவி நடுத்தர வர்க்கத்தவர்களும் தத்தம் மதங்களில் மிக்க பற்றும், அதே வேளையில் அவற்றைப் பரப்புவதில் போட்டி நோக்கமும் கொண்டு விளங்கினர். பொது மக்களை இலகுவில் கவரக் கூடிய வகையில், சமயம் சார்ந்த நீண்ட, கதைகளை ஆங்கிலத்திலிருந்து தழுவி எழுதிப் பரப்புவதில் கிறிஸ்துவ சமயப் பிரசாரத்தில் ஈடுபட்டிருந்தவர்களும் இஸ்லாமிய மறுமலர்ச்சியாளரும் இத்துறையில் ஈடுபட்டனர்.

1856 இல் யாழ்ப்பாணம் Religions Society யினர் 'காவலப்பன் கதையையும் 1890 இல் அசன்பேயின் சரித்திரத்தை சித்திலெப்பையும், 1891 இல் "ஊசோன் பாலந்தை கதையை" இன்னாசித் தம்பியும் எழுதி வெளியிட்டனர். திருகோணமலை திரு. த. சரவணமுத்துப்பிள்ளை எழுதிய 'மோகனாங்கி' என்ற நாவல் 1895 இல் வெளியானது. தமிழ் நாட்டின் நாயக்கராட்சிக்கால வரலாற்றுச் சம்பவங்களை வைத்து எழுதப்பட்ட.

தமிழின் முதலாவது சரித்திர நாவல் என்னும் பெருமைக் குரியதாக இந்நாவல் விளங்குகின்றது.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பங்களில், இலங்கையில் அந்நிய கலாசாரத்துக்கெதிரான சுதேசப்போக்கு, அரசியல் உரிமைக்கான உணர்வு. வாசிப்புப் பழக்கத்தின் பரம்பல், கிறிஸ்துவ சமயப் பிரசார முயற்சி, அதற்கெதிராக இந்துக்களின் தற்காப்பு முயற்சி, இந்து சாதனம், சன்மார்க்க போதினி ஆகிய பத்திரிகைகளின் வளர்ச்சி முதலிய சூழ்நிலைகள் நிலவின. இந்நூற்றாண்டின் முதல் 30 ஆண்டுகளில் 13 நாவல்கள் வெளியாகின என்பது வியப்பான சங்கதி. இந்நாவல்களில் இலங்கை மக்களின் வாழ்வுடன் தொடர்பான விஷயங்கள் பகைப்புலமாக விளங்கின.

1914 இல் மங்களநாயகம் தம்பையா எழுதிய “நொறுங்குண்ட இதயம்” நாவலில் சமூகத்திலுண்டாகும் பிரச்சனைகளுக்கு சமய அடிப்படையில் தீர்வு காண வேண்டும் என்ற கருத்து வலியுறுத்தப்பட்டது. இலங்கையின் முதலாவது தமிழ் நாவலாசிரியை என்ற பெருமையைப் பெறும் இவர், தமது நாவலில் துர்நடத்தை கொண்ட ஆண்களினால் பெண்கள் படும் துயரங்களையும், குடும்பச் சிக்கல்களையும் சித்தரித்துள்ளார்.

1905 இல் வீரசிங்கன் கதையையும் 1961 இல் விஜய சீலம் என்னும் நாவலையும் திரு. சின்னப்பிள்ளை என்பவர் எழுதினார். இவை இரண்டும் சரித்திர நாவல்கள். விஜயனை காவிய நாயகனாக வைத்துப் பின்னப்பட்டது விஜயசீலம்.

1924 இல் ‘காசிநாதன் — நேசமலர்’, 1928 இல் ‘கோபால் நேசரத்தினம்’ 1931 இல் ‘துரைத்தினம் நேசமணி’ ஆகிய நாவல்களை இந்து சாதன ஆசிரியராக

விளங்கிய திரு. ம. வே. திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளை எழுதினார். முதலிரு நாவல்களும் கிறிஸ்துவ பிரசார முயற்சிகளுக்கு எதிராகவும், அடுத்தது சீதனக் கொடுமையையும் நகர்ப்புறப் பெண்களின் ஒழுக்கமற்றபோக்கையும் கண்டிப்பதாகவும் அமைந்தவை.

1924 இல் செ. செல்லம்மாள் எழுதிய 'இராசதுரை', 1925 இல் இடைக்காடர் எழுதிய 'நீலகண்டன் ஒரு சாதி வேளாளன்' ஆகிய நாவல்கள் துப்பறியும் போக்குக் கொண்ட சுவாரஸ்ய நாவல்களாகும். 1925 இல் இடைக்காடர், 'சித்தகுமாரன்' என்ற மற்றொரு நாவலையும் எழுதினார். அது சைவசித்தாந்த தத்துவ அடிப்படையில் அமைந்தது.

1927 இல் 'புனிதசீலி', 1928 இல் 'பாவசங்கீர்த்தன இரசியப்பலி' 1929 இல் 'தேம்பாமலர்', 1933 இல் 'ஞான பூரணி' ஆகிய நாவல்கள் கிறிஸ்துவ பிரசாரத்துக்காக எழுதப்பட்டன.

மேற்கூறப்பட்ட அனைத்து நாவல்களும் உருவ ரீதியாக அச்சறை செலுத்தப்படாமல், சமயப்பிரசாரம், சம்பவச்சுவை, வாழ்க்கையின் பிரச்சனைகள் முதலியவை பற்றி எண்ணக் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்த எழுதப்பட்டவையாகும். 1930 இல் ஈழகேசரி பத்திரிகை மலர்ந்தது. டொனமூர் அரசியற் திட்டம் நடைமுறைக்கு வந்தது தொடர்பாக ஏற்பட்ட விழிப்புணர்வும் பத்திரிகைகளின் தோற்றமும் அக்கால முக்கிய நிசழ்ச்சிகள். அவை தமது அரசியல் நோக்குடன், பக்கத்துணையாக இலக்கியப் பணியையும் மேற்கொண்டன. இப்பிரசுர வசதி காரணமாக கால் நூற்றாண்டு காலத்தில் 100க்கு மேற்பட்ட பத்திரிகை நாவல்கள் வெளிவந்தன. வீரகேசரி, தினகரன், ஈழகேசரி பத்திரிகைகள் தொடர்கதைகளை வெளியிட்டன. வீரகேசரியில் அக்காலத்தில் ஆசிரியராக

இருந்த எச். நெல்லையா 10க்கு மேற்பட்ட தொடர்கதைகளை எழுதினார். காதல், சோகம், திடுக்கிடும் சம்பவங்கள் ஆகியவற்றை கலந்து விறுவிறுப்பான நடையில் அவை அமைந்தன. ஈழகேசரியில் வரணியூர் ஏ. சி. இராசையா, வே. ஏரம்ப முதலி என்போரும் தொடராக எழுதினர்.

1940 களில் இலங்கைத் தமிழிலக்கியத்தில் புதிய அலை பாய்ந்தோடத் துவங்கியதும், ஈழகேசரி பிரசுர களத்தின் வாயிலாக பல மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள் மண்வாசனை மிக்க நாவல்களை எழுதினர். சம்பந்தன், சச்சிதானந்தன், கசின், சொக்கன், வ. அ. இராசரத்தினம், தேவன், கனக செந்திநாதன், அ. செ. முருகானந்தன். த. சண்முகசுந்தரம் முதலியோர் அக்காலத்தின் நாவலாசிரியர்களில் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள். நகைச்சுவை மிளிர்வதாயும் உணர்ச்சி மோதல்கள் கொப்பளிப்பதாயும் இவர்களின் நாவல்கள் அமைந்து யாழ்ப்பாணப் பிரதேச மக்களின் ஆசை அபிலாசைகளைப் பிரதிபலித்தன. ஆங்கிலம், ஜெர்மன், வங்கம், இந்தி, மராத்தி, ரூஷ்ய மொழிகளில் வெளியாகிய நாவல்களும், “பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழ் மொழியில் பெயர்க்கப்பட வேண்டும்” என்ற பாரதியின் வாக்குக்கு ஒப்ப, மொழி பெயர்க்கப்பட்டன. பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை சில தழுவல் நாவல்களை எழுதினார்.

1948 ஆம் ஆண்டில் இலங்கை அந்நியராட்சியிலிருந்து விடுதலை பெற்றது. எனினும் தமிழ் நாவல் இலக்கியத்தில் அச்சுதந்திரத்தின் தாக்கம் உடனடியாகக் காணப்படவில்லை. சுதந்திரம் பெற்று 10 ஆண்டுகளின் பின்பே இலக்கிய ரீதியில் புதிய பார்வை ஆரம்பமாகின்றதை அவதானிக்க முடிகின்றது. 1956இல் ஏற்பட்ட

அரசியல் சமூக மாற்றம் தேசிய உணர்வுக்கு முக்கியத்துவம் மூட்டியது. இலக்கியத்திலும் இதன் எதிரொலி தொனிக்கத் தொடங்கியது. இலக்கியத்தின் பணி பற்றிக் கருத்து மாறுபாடுகள் எழுந்தன. இம்முரண்பாடுகள் தரமான நாவல்கள் எழுதுவதற்கு உந்து சக்தியாயின. எழுத்தாளர்களின் சமூகப்பார்வை விரிந்தது. அவர்கள் சமூகப் பிரச்சனைகளை ஆழமாக ஆராய்ந்து அணுகினர். பின்தங்கிய பிரதேசங்கள், உரிமை குறைந்த இனங்கள், சமூகக் குறைபாடுகள் என்பன எழுத்தாளர்களின் கவனத்தை ஈர்த்தன.

இலங்கைத் தமிழ் நாவல் இலக்கியத்தின் ஒரு நூற்றாண்டின் அந்தமாக விளங்கிய 1956இல் இருந்து, வீரிய மிக்க விளைச்சலைக் கொண்ட ஒரு புதிய காலப் பகுதி, இலங்கைத் தமிழ் நாவலிலக்கியத்தில் தொடங்கி விட்டது.

2. சிறுகதைகள்

சிறுகதை இலக்கியம் மேலை நாட்டிலிருந்து தமிழ் மொழிக்கு வந்த புதிய இலக்கிய வடிவமாகும். இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய அரங்கத்துக்கு சுமார் அரை நூற்றாண்டுக்கு முன்பு வந்த அத்துறை, இயல்பாகவே ஆரம்பத்தில் தவழ்த்துவங்கி, தளர்நடை போட்டு, வேகப்பாய்ச்சல் செய்து, புதிய விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்திவிட்டு, சில காலம் ஓய்ந்து களைப்பாறி இருந்துவிட்டு, எண்பதுகளிலிருந்து நிலவிவரும் அரசியற் சூழ்நிலை காரணமாக புதிய கம்பீரம் பெறத் துவங்கியிருப்பதைக் காண முடிகின்றது.

“இன்று நாம் வாழும் சமுதாயத்தில் நாம் புன்னகையைக் காணவில்லை. துன்பமும் துயரமும் அழுகையும் ஏக்கமும், கண்ணீரும் கம்பலையுமாக நாம் வாழும் உலகம் இருக்கின்றது. ஏழ்மைக்கும் செல்வத்துக்கும் நடக்கும் போரும் உயர்சாதியானுக்கும் தாழ்ந்த சாதியானுக்கும் நடக்கும் போரும், அசுர சக்திகளுக்கும் மனித சக்திகளுக்கும் நடக்கும் போரும் இன்று உலகையே கலங்க வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இப்போர்களினால் வாழ்வே ஒரு சோகமயமாகி விட்டது. போரொழிந்த சமத்துவ சமுதாயத்தைப் பூக்கவைக்கும் பணியில் எழுத்தாளன் முன்னோடியாகத் திகழ வேண்டும் என்ற கருத்தை உலகின் புகழ்பெற்ற பேனா மன்னர்கள் என் மனத்தில் தோற்றுவித்தனர்” என இலக்கியத்தின்

சமுதாயப்பணி பற்றி, மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளரும், பல்வேறு இலக்கியத் துறைகளில் தனது ஆழமான முத்திரையைப் பதித்தவருமாகிய திரு அ. ந. கந்தசாமி 40 ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதியுள்ளதை இங்கு நினைவு கொள்ளுதல் பொருந்தும். இலக்கிய கர்த்தா தனது சொந்த ஆத்ம திருப்திக்காக, மன அமைதிக்காக எழுதுவதோடல்லாமல் புதியதோர் உலகு செய்யும் பங்கும் பணியும் அவனுக்கு உண்டு என்பதனை உணர வேண்டும்.

இதனை மனதில் முதலில் இருத்திக்கொண்டு இலங்கைத்தமிழ் சிறுகதை இலக்கிய முன்னோடிகளாகக் கொள்ளப்படும் இலங்கையர் கோன், சி. வைத்தியலிங்கம், சம்பந்தன் ஆகியோரின் ஆக்கங்களை அவதானிக்கும் போது அவற்றில் புராண இதிகாச கருத்துக்களும், ஆண் பெண் உறவு பற்றிய அகஉணர்வுப் போராட்டங்களும் முக்கிய இடம் பெற்றிருப்பதை அறிய முடிகிறது. எழுத்தாளன் அகப் புறச்சூழ்நிலைகளால் பாதிப்புக்குள்ளாகுபவன். 1930களில் இம் முன்னோடிகள் எழுதத் துவங்கிய காலகட்டத்தில் எமது நாட்டில் பாரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய சமூக அரசியல் சம்பவங்கள் குறிப்பிடும்படியாகத் தலையெடுக்கவில்லை. இலங்கையில் தமிழ் சிறுகதையைத் தோற்றுவிக்க வேண்டும் என்ற இலக்கிய ஆர்வங் காரணமாகவே அவர்கள் எழுதினர். ஆங்கில, ஐரோப்பிய, வங்காள இலக்கியப் பரிச்சயமும், அப்போது தமிழ்நாட்டில் தோற்றுவிக்கப் பெற்றிருந்த சிறுகதை இலக்கியத் தொடர்பும் இவர்களை அத்துறையில் பரிசோதனை முயற்சியாக ஈடுபட வைத்தது எனலாம். ஈழ கேசரிப் பத்திரிகையின் தோற்றம், அக்காலத்தில் அவர்களுக்கு பரிசோதனைக் களமாக விளங்கியது.

பிரபல இலக்கிய விமர்சகராகத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்தால் கொண்டாடப்படும் திரு. க. கைலாசபதி

இம் முன்னோடி எழுத்தாளர்களைப் பற்றிப் பின்வருமாறு கணிப்பீடு செய்கின்றார் .

“இந்திய இலக்கியங்களையும் மேனாட்டு இலக்கியங்களையும் ஓர் உன்மத்த நிலையிலிருந்து கற்றுக்கொண்டு தாமும் இலக்கியம் அமைத்தல் வேண்டும் என்னும் வெறியில் எழுதியவர்கள் இவ்வெழுத்தாளர்கள். இப்பண்பு தமிழ்நாட்டு மணிக்கொடி குழுவினர் பெரும்பாலானோரிடத்தும் காணப்பட்டது... இயற்கைக் கவின்களின் மிக்க சூழல் மனத்தின் ஆழத்திலே நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்குஞ் சலனம், சென்ற காலத்தின் வரலாறு காட்டும்செய்தி ஆகியவையே இவர்களின் கருப்பொருளாக அமைந்தன. ஆறத்தணிய இருந்து காவிய நயத்துடன் எழுதவேண்டும் என்னும் அவாவுடன் இவர்கள் எழுதினர். இதன் பயனாக மோகனமான — கருத்துருக்கமுடைய கதைகள் எழுதப்பட்ட அவ்வேளையில் கனிவும் செழுமையுமுள்ள நவீன உரைநடையும் உருவாகியது. வசன நடை வளம் பெற்றது. எமது சிறுகதை முன்னோடிகள் உருவத்திலும் உள்ளடக்கத்திலுமே அதிக கவனம் செலுத்தினர் என்பது தெளிவாகிறது” திரு. கைலாசபதி அவர்களின் கருத்தின்படி ஆரம்ப காலச் சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் கலா ரூபமான ஓர் உருவ அமைப்பை சிறுகதை இலக்கியத்துக்கு கொடுப்பதில் அக்கறை எடுத்தனர்.

1940களில் இந்நிலை சிறிது மாறத் தொடங்கியது. தமிழ்நாட்டின் மறுமலர்ச்சி சிந்தனைகளும் காந்திய இயக்கமும், இம்மாற்றத்துக்கு உந்து சக்தியாக விளங்கின. எமது சிறுகதையின் உள்ளடக்கத்தில், மறுமலர்ச்சிக்குழுவினரான அ. செ. முருகானந்தன், அ. ந. கந்தசாமி, தி. ச. வரதராசன், வ. அ. இராசரத்தினம், கனக செந்திநாதன், சு. வேலுப்பிள்ளை, சொக்கன்போன்றோர்

தாம் வாழும் சமுதாயத்துடன் இணைந்து நின்று சிறுகதையின் உள்ளடக்கத்தில் மாற்றமும் விரிவும் ஏற்படுத்தினர். அவர்கள் சமூக முன்னேற்றத்துக்கு சிறுகதையை ஒரு சுருவியாகப் பயன்படுத்த முயன்றனர். இம்மரபு ஏறத்தாழ 1950 களின் மத்தியில் நாட்டில் ஏற்பட்ட அரசியல், சமூக, பொருளாதார காரணிகளினால், புதியவீறும் வலுவும் பெற்று வளர்ச்சியடையத் துவங்கியது. கலை கலைக்காகவே என்னும் சித்தாந்தம் கை நெகிழ விடப்பட்டு, கலையும் இலக்கியமும் மக்களின் முன்னேற்றத்துக்காக என்னும் கொள்கை உரம் பெற ஆரம்பித்தது. எமது எழுத்தாளர்கள் சமூகப் பிரக்ஞையுடன் சிறுகதைகளை எழுதினர். மத்தியதர வர்க்கத்தினரிடமிருந்து மட்டுமல்லாமல், சமுதாயத்தின் அடிநிலை சார்ந்த மக்கள் மத்தியிலிருந்தும் எழுத்தாளர்கள் தோன்றியதனால் தத்தம் மக்களின் பிரச்சனைகள், ஆசாபாசங்கள், இன்னல்கள், குமுறல்கள், எண்ண எழுச்சிகள் என்பனவற்றை இலக்கியங்களாக்கினர். யாழ்ப்பாணம், மட்டச்சளப்பு, திருகோணமலை, கொழும்பு, மலையகம்போன்ற பல்வேறு பிரதேசங்களிலும் வாழும் மக்களின் பிரச்சனைகள், அவ்வப்பிரதேச மண்வாசனையுடன் சிறப்பாசச் சித்தரிக்கப்பட்டன.

தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் சாபக்கேடான சாதியமைப்பையும் அதனால் ஏற்படும் பிரச்சனைகளையும் எழுத்தாளர்கள் பலர் தமது சிறுகதைகளில் சித்தரித்தனர். சாதி அமைப்புக்கான அடிப்படைக்காரணங்கள், அவை நீக்கப்பட வேண்டிய அவசியம், அதற்கான வழிமார்க்கங்கள், ஒடுக்கப்பட்டோரின் போராட்டங்கள் முதலியவை பற்றியும் சிறுகதைகளில் சித்தரிக்கப்பட்டன. பெண்களுக்கு எதிராக விழைவிக்கப்படும் கொடுமைகளைச் சொல்லி, அவர்களின் விடுதலைக்காகவும் கருத்துக்கள் சிறுகதைகள் மூலம் முன்வைக்கப்பட்டன.

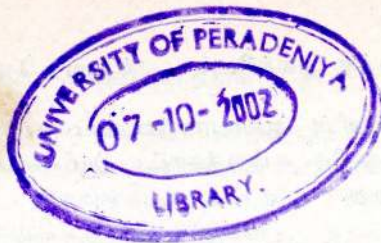
தொழிலாளிகள் விவசாயிகள் மீனவர்கள் ஆகியோரின் சமூக பொருளாதார பிரச்சனைகளையும் வாழ்க்கைத் துன்பங்களையும், சுரண்டப்படுவதையும் சுட்டிக்காட்டி, அவர்களின் விடிவுக்காக நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய அவசியத்துக்கான தூண்டுதலைப் பல சிறுகதைகள் சித்தரித்தன.

கொடும்மழையிலும் கொட்டும் பனியிலும் கொளுத்தும் வெய்யிலிலும் நின்று மாடாக உழைத்து, இரத்தவியர்வைசிந்தி, ஓடாகத் தேய்ந்து, தேயிலைக்கு உரமாகிப் போகும் மலையகத் தொழிலாளியின் பரிதாபத்தை பல எழுத்தாளர்கள் சிறுகதைகளில் சித்தரித்து, மானுடத்தின் மனச்சாட்சியைத் தூண்டும் பணியில் துணைநின்றனர்.

எழுபதுகள் வரை, இவ்வாறு பீடுநடை போட்டு வளர்ந்த இலங்கையின் தமிழ்ச்சிறுகதை இலக்கியம் அதனைத் தொடர்ந்து ஓர் ஓய்ந்த நிலையில் உட்காரத் துவங்கியதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

சமுதாயத்தை முழுமையாகச் சித்தரிப்பதற்கு சிறுகதையிலும் பார்க்க நாவலினால் தான் முடியும், சமூகப் பிரச்சனைகள் முக்கியத்துவம் பெறத்துவங்கி விட்டதால், சிறுகதை ஆற்றல் கைவரப்பெற்ற, அதில் சாதனைகள் புரிந்த எழுத்தாளர்களிற் பலர் கூடுதல் விஷயங்களைச் சொல்வதற்காக தமது பிரதான சாதனமாக நாவலைக் கைக்கொள்ளத் துவங்கி விட்டனர். இவ்வாறு சிறுகதை ஆசிரியர்களாக விளங்கி, நாவலாசிரியர்களாக பரிணமித்தவர்களில் செ.கணேசலிங்கன், டானியல், பெனடிக்ட் பாலன், செ.யோகநாதன், செ.கதிர்காமநாதன், செங்கை ஆழியான், கரிசல் நாடன் முதலியோரைக் குறிப்பிடலாம்.

எண்பதுகளில் நாட்டிலேற்பட்ட நிகழ்வுகளின் காரணமாக, சம்பவக்கீற்றுக்களை, உணர்வுத் தெறிப்புக்களை பளிச்செனச் சொல்வதற்கு சிறுகதை உகந்த சாதனமாக அமைந்து இருப்பதனால் எண்பதுகளில் எமது சிறுகதை மீண்டும் வீச்சும் வேகமும் கொண்டு விளங்குவதனையும், அத்துறையில் ஏராளமான புதிய தலை முறையினர் ஈடுபட்டிருப்பதனையும் அவதானிக்க முடிகின்றது. இலங்கையில் தமிழ்ச் சிறுகதை இலக்கியம் மீண்டும் துரித நடைபோடத் துவங்கிவிட்டது.

3. சிறுகதைகளில் பிரதேசப் பேச்சுமொழி

“இப்பவெல்லோ உதுகள் காசுக்கும் வடிவுக்கும் கலியாணம் முடிக்கிறதுகள். உங்கை காசுக்கும் வடிவுக்கும் கலியாணம் முடிச்ச ஆக்களின்ரை பொட்டுக்கேடு எங்களுக்குத் தெரியாதே? அப்புலிங்கத்தின்ரை பெடிச்சிக்கு அச்ச வேலியிலிருந்து பணக்கார மாப்பிளையொண்டு கொண்டுவந்தினம். அவன் பெரிய பணக்காரனாம், கொழும்பிலை உத்தியோகம்; நாலைஞ்ச வீடு; இரண்டு கார் எண்டு எல்லோரும் புழுக்கிக்கொண்டு திரிஞ்சினம். அது போதாதெண்டு அப்புலிங்கமாக்களும் இரண்டு லட்சம் ரூபா சீதனமாக்குடுத்தினம். கடைசியாகக் கண்ட தென்ன? அவன் மூண்டு மாதத்திலை பெட்டையை விட்டிட்டு ஓடியிட்டான். காரையும் காசையும் பாத்தினமேயொழிய வேறையொண்டையும் பாக்க யில்லை.”

அண்மையில் வெளிவந்துள்ள உடுவை தில்லை நடராஜா அவர்களின் “நிர்வாணம்” சிறுகதைத் தொகுதி ‘அப்பக்கடை நடக்கிறது’ கதையில் வரும் ஆச்சி பாத்திரத்தின் அனுபவ உணர்வு அந்தப் பிரதேசத் துக்கே உரிய இயல்பான பேச்சுமொழியில் மேலே கண்ட வாறு எடுத்துரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. குறிப்பிட்ட பந்தியைப்படிக்கின்ற போது, இலங்கையில் வாழும் தமிழ் வாசகர் ஒருவர் கதை நிகழுகிற பிரதேசத்தையும், அந்தப்

பிரதேச மக்களின் ஆசாபாசத்தையும் எண்ண ஓட்டங்களையும் எதுவித சுட்டிக்காட்டலுமில்லாமல் எளிதே உணர முடிகிறது.

செய்யுள், காப்பியம் போல — சிறுகதை தமிழில் பல நூற்றாண்டுகளாக வழக்கிலிருந்து வரும் உருவம் அல்ல. சிறுகதை என்னும் உருவம் தமிழுக்கு வந்து சுமார் ஆறு தசாப்தங்கள் தான் ஆகின்றது. இந்த நூற்றாண்டின் முப்பதுகளில் தமிழுக்கு வந்த சிறுகதையை இலக்கியம் என்று கூறப்படுவதையே எதிர்த்தவர்களும் உண்டு. இலங்கையில் ஆரம்பத்தில் தமிழ்ச் சிறுகதை முயற்சியில் அடியெடுத்து வைத்தவர்கள் ஆங்கிலமொழித் தொடர்பும் தமிழ் மொழிப் பயிற்சியும் மிக்கவர்கள். தமிழ் இலக்கண மரபு மீறப்படாமல் மிக எச்சரிக்கையாகவே — பேச்சு வழக்கு தமது படைப்புக்களில் புகுந்து விடாமல் — சிறுகதைகளைப் படைக்க முற்பட்டனர் எனலாம். அக்காலத்தின் தமிழ் நாட்டுச்சிறுகதை முயற்சிகளே இவர்களுக்கும் ஆதர்சமாகப்பட்டது. எனவே சுமார் முதல் இருதசாப்தங்களாக மேற்கொள்ளப்பட்ட தமிழ்ச் சிறுகதை முயற்சிகளில் இலங்கை — தமிழினம் என்ற வித்தியாசம், வேறு பாடு இன்னும் அழுத்தமாகச் சொன்னால் நாட்டின் தனித்துவம் — பெருமளவு தெரியாதபடி அக்காலப் படைப்புக்கள் அமைந்திருந்தன எனலாம்.

தி.ஜானகிராமன், பிச்சமூர்த்தி, கு.ப.ரா., சுந்தரராம சாமி முதலியோர் பிராமணத் தமிழையும் புதுமைப் பித்தன் வல்லிக்கண்ணன் பின்னர் ஜெயகாந்தன் முதலியோர் மெட்றாஸ் தமிழையும் கி. ராஜநாராயணன் கரிசல் காட்டுத் தமிழையும் தாராளமாகத் தவழவிட்டு சிறுகதைக்கு புது மெருகேற்ற முற்பட்ட போதும், இலங்கை நாட்டின் அக்காலத்தமிழ் எழுத்தாளர்கள் தமது மண்ணுக்கேயுரித்தான பேச்சு மொழிகளைப் புகுத்தி

சிறுகதை ஆக்கங்களைச் செய்வதில் தயக்கங் காட்டினர். ஆனால் வானொலி நாடகங்களில் பேராசிரியர் கணபதிப் பிள்ளையும், இலங்கையர் கோனும் சிறப்பாக யாழ்ப்பாணத்தமிழைப் புகுத்தி—சிறுகதை, நாவல் துறைகளில் பின்நாளில் பேச்சு மொழி புகுத்தப்படுவதற்கு முன்னோடிகளாக விளங்கினர்.

1950-இன் பிற்பகுதியில் இலங்கைத்தமிழ் இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை புதிய பேரலையொன்று பொங்கி எழுந்தது. நமது இலக்கியம் நம்நாட்டு மக்களின் வாழ்வை, வாழ்க்கைப் போராட்டங்களை, எண்ணங்களை, அபிலாஷைகளைப் பிரதிபலிப்பதாக அமைய வேண்டும்; நமது மண்வாசனையும், தனித்துவமும், நமது மரபும் இவற்றில் வெளிப்பாடு பெறுதல் வேண்டும் என்ற பேரியக்கம்! பரவியது. முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தோற்றமே இதன் காரணமாகக் கொள்வார் பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள்.

“தேசிய இலக்கியம் என்ற குரல் எழுந்ததும் அதை யொட்டி நடந்த காரசாரமான சர்ச்சைகளும் புதுமை இலக்கியத்துக்கும் பண்டித மரபிற்கும் நடந்து வந்த யுத்தமும் அதுகாலவரை தொடப்படாத பிரச்சனைகளாய் இருந்த பலவற்றை சந்திக்கு இழுத்துவிட்டன. அவற்றுள் ஒன்று பேச்சு வழக்கினை இலக்கிய ஆக்கத்துக்குப் பயன்படுத்துவதன் சாதகபாதகம் பற்றிய வாதப் பிரதிவாதமாகும்! தவிர்க்க முடியாதவாறு உயிர்த்துடிப்புள்ள பேச்சு வழக்கே வாகை சூடியது” பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்களின் இக்கூற்று பேச்சு வழக்கு புனைகதைகளில் இடம் பெறும்போதுதான் அப்படைப்பு உயிர்த்துடிப்பு மிக்கதாக அமையும் என்பதனை வலியுறுத்துகின்றது.

தேசிய இலக்கியம் ஊட்டி விட்ட விழிப்பு உணர்வினால் உந்தப்பட்ட பலர் இலங்கையின் பல்வேறு பிரதேசங்களுக்குரிய பேச்சுமொழியை தமது படைப்புகளில் கையாண்டு உரை நடைக்கு வலுவும் வனப்பும் ஊட்டினர்.

எஸ். பொ., கனக செந்திநாதன், டொமினிக் ஜீவா, கே. டானியல். செ. கணேசலிங்கன், என்.கே. ரகுநாதன், நீர்வை பொன்னையன், சில்லையூர் செல்வராசன், காவலூர் ராசதுரை, அ. முத்துலிங்கம், ஈழத்துச்சோமு, அகஸ்தியர், மு. தளையசிங்கம், செ. கதிர்காமநாதன், செங்கை ஆழியான், செம்பியன் செல்வன், பெனடிக்ட் பாலன், செ. யோகநாதன், க. சட்டநாதன் முதலியோர் 60 களில் இலங்கையின் வடக்குப் பிரதேசப் பேச்சுமொழிக்கு இலக்கிய அந்தஸ்து தேடிக்கொடுத்தனர்.

என்.எஸ்.எம். ராமையா, நந்தி, தெளிவத்தை யோசப், எம். வாமதேவன், முத்து சிவஞானம், சாரல் நாடன், குன்றவன் முதலியோர் 60களில் மலையக மண் வாசனை கொண்ட சிறந்த சிறுகதை சிருஷ்டிகளை இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு நல்கினர்.

கிழக்கிலங்கையின் பேச்சு மொழிகளைச் சிறப்பாக அக்காலத்தில் கையாண்டு சிறுகதை படைத்தவர்களில் திருகோணமலை மாவட்டத்தின் வ.அ. இராசரத்தினம், க. ச. அரியநாயகம், மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் மருதூர்க்கொத்தன், அன்புமணி, நவம், ரி. பாக்கியநாயகம் முதலியோரைக் குறிப்பிடலாம்.

முஸ்லிம்களுடைய சமூகச்சூழலையும் பேச்சு மொழியையும் அபுதாவிப் லத்தீப், அ.ஸ. அப்துஸ் சமது, நயீமாசித்தீக் முதலியோர் அக்காலத்தில் திறம்படத் தமது சிறுகதைகளில் கையாண்டுள்ளனர்.

தினகரன், சுதந்திரன், கலைச்செல்வி என்பன மண் வாசனை கொண்ட இலங்கைத் தமிழ் சிறுகதைகளின் பிரதான சளமாக அறுபதுகளில் திகழ்ந்தன.

அறுபதுகளைத் தொடர்ந்து இலங்கையில் வெளியாகும் 99 வீதமான சிறுகதைகளுமே, அந்த சிருஷ்டியை ஆக்கும் எழுத்தாளர் எந்தப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவரோ, அப்பிரதேசத்து மக்களின் வாழ்க்கையை பிரதிபலிப்பதாயும் அந்த மண்ணின் மணத்தைக் கொண்டதாகத் திகழ்வதை அவதானிக்கக் கூடியதாக அமைந்தன. இன்று பத்திரிகைகளில், சஞ்சிகைகளில் பிரசுரமாகும் அல்லது தொகுதியாக வெளிவரும் சிறுகதைகளைப் படிக்கும் போதே ஒருவர் குறிப்பிட்ட பிரதேசத்தின் சூழல், மக்களின் வாழ்வு, அவர்களின் ஆசாபாசங்கள், அவலங்கள், அப்பிரதேசத்தின் பேச்சு வழக்கு முதலியவற்றை அப்படைப்புகளில் தரிசிக்க முடிகின்றது.

“சென்ற மாதம் 26ந் திகதி சனிக்கிழமை.....
சனியோடு சனி எட்டு; 3 சனி 22. 4 சனி
29 — ஞாயிறு 30 — இன்றைக்குத் திங்கள்
சோமவாரம் 31 நாள்.....

26 நாள் எங்கே என்று பார்த்துத்
தவறாமல் வருவது.....இம்முறை.....
ஓ!.....மலர் ஒன்று விரிந்தது ரோஜாவில்!

“இங்காருங்கோ..... இண்டைக்குச் சோமவாரம்
ஒருக்காச் சிவன் கோயிலுக்கு போயிட்டு வருவமோ”

“என்ன?... என்ன விசேஷம் இண்டைக்கு.....
வேலையால் வந்தால் களைப்பாய் இருக்கெண்டு

ஈ—2.

469174

படுக்கிறனீர்..... இண்டைக்கு கோயிலுக்கு வெளிக்
கிடுறீர்”

இவள் சேகரை நெருங்கி வந்தாள்.

“இந்தமுறை நாலைஞ்சநாள் தள்ளிப் போட்டுது
ஒருக்கால் போய்க் கடவுளைக் கும்பிடுவம்.”

சேகர் சிறிதாய்ச் சிரித்தான். மலர்ந்த சிரிப்பு!

கோயிலுக்கு நடந்து போனார்கள்.

“என்னாலை உங்கடை சைக்கிளிலை இருக்கேலாது...
நீங்கள் குலுக்கி எடுத்துப் போடுவியள்”

காலுக்குமேல் கால்வைத்து மெல்ல நடந்து
போனாள்.

இது கோகிலா மகேந்திரனின் அண்மைய சிறுகதை
ஒன்றிலிருந்து ஒருபகுதி. வலிகாமம் கிழக்குப் பிரதேசத்துக்
குரிய “இண்டைக்கு, ஒருக்கா, எண்டு, கும்பிடுவம்,
உங்கடை” முதலிய சொற்கள் பயன்படுத்தப்
பட்டிருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

அடுத்து தெணியானின் சிறுகதையொன்றிலிருந்து
ஒரு வர்ணனை; வடமராட்சி வாடை அதில் மணக்
கிறது.

“மாஸ்ரர் ஒரு சுள்ளலி; பனையாக வளர்ந்த ஆடு
கால். அவருக்கு அந்தக்கால் இருந்தும் பயனில்லாத
அளவில் உயர்ந்து கிடக்கிறது. கடை விறாந்தை.
விறாந்தைக்கென்று அமைந்திருக்கும் தனிவழி ஒரேயொரு
ஒற்றையடி. அந்தப் படியிற் கால்வைத்து மாஸ்ரர்
மேலே ஏறி வருகின்றார்.”

திக்குவல்லை கமால் தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களின்
வாழ்க்கையையும் வழக்குமொழியையும் தமது சிருஷ்டி
களில் சிறப்பாகக் கையாண்டு வருபவர். இதோ ஒரு சிறு

உதாரணம். “அந்த இறுக்கமான உறவு அர்த்தமற்றுப் போய்..... அறுபட்டு..... இப்பொழுது எத்தனை வருஷங்கள் ஓடி உருண்டுவிட்டன.

“எனத்தியன் வாப்பா..... நீங்க வந்திப்ப எவ்வளவு நேரமன்?..... அஞ்சி மணியாகப்போற..... இன்டேக் குளிக்கோணுமெண்டு சென்னே..... தண்ணியெடுத்துத் தாரன் வாங்கொ...” மகள் மசீதா தான் வந்து கேட்டாள்.

“மேல் கையெல்லம் ஓடச்சிப் போட்ட மாதிரி நோவு மகள்..... நாளக்கே பாத்துக்குளிக்கியன்”

“அப்ப கொஞ்சம் தண்ணி சுட வெச்சித்தாரன்..... மேல் கையைக் கழுவிக்கொண்டா கொணமாய்க்கும்.”

“சரி சரி அது நல்லந்தான்” சாய்பு நானா ‘விருப்பம் தெரிவித்து விட்டார்.’

மலையக மக்களின் வாழ்க்கையின் அவலங்கள், ஏக்கங்கள், ஆசைகள் முதலியவற்றை — அவர்களின் பேச்சுமொழியைக் கையாண்டு சிறுகதைகள் படைக்கும் புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர்களுள் மாத்தளை வடிவேலனும் ஒருவர். அவருடைய சிறுகதையிலிருந்து ஒரு பகுதியைப் பார்ப்போம்.

“தாயம்மாக்கிழவி விதியை நொந்தபடியே மகள் பேரிலுள்ள கொந்தரப்புக்கு தினமும் நடையைக் கட்டு வாள். கிழவி பென்சன் எடுப்பதற்கு முன்னர் பிள்ளை மடுவத்தில் பிள்ளைகளைப் பராமரிக்கும் வேலையைச் செய்து வந்தாள், அவள் கைப்பட்டு வளர்ந்தவர்கள் இன்று தோட்டத்தில் மட்டுமின்றி கொழும்பில் பெரிய சைவக்கடைகளிலும் தொழில் பார்த்து வருகிறார்கள்.

தீபாவளி பொங்கல் என்று வரும் திருநாள்களில் விதம் விதமாக உடுத்திக்கொண்டு தோட்டத்தை வலம் வரும் போது,

“ஏல பெரிய எளந்தாரியாகிட்டாக.....முக்க வடிச்சிக் கிட்டு சாக்கில் கெடந்தத மறந்திட்டாக போல — நான் தூக்கி...தொடச்சி வளர்த்தவ...” என்று இழுக்கும் போதே இளசுகள் —

“இல்ல அம்மாயி, உன்னைய பார்க்கத்தான் வந்தேன்” என்று சங்கோஜத்துடன் “இந்தா வெத்திலை வாங்கிப் போடு” என்று சில்லறையைக் கொடுத்துவிட்டுப் போவார்கள். சிழவி மகராசனாய் இரு என்று வாழ்த்தி விட்டு சில்லறையை முந்தானையில் முடிந்து கொள் வாள்.

இலங்கையில் 1960 களில் பேச்சு வழக்கை புனைகதை களிற் கையாண்டபோது “இழிசினர் இலக்கியம்” என்று அது எள்ளி நகையாடப்பட்டது. ஆனால் பிரதேசங்களின் பேச்சு வழக்கை நவீன இலக்கியங்களில் கையாளுவதென்பது இலக்கியத்துக்கு உயிரூட்டும் காலத்தின் கட்டாய தேவையாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு விட்டது பழைய சங்கதியாகும்.

4. கவிதை வளர்ச்சி

கலை விளங்கு புலவர் பலர் கவிபுகன்ற நாடு
கான் விளங்கு மாவினங்கள் கலந்துறையு நாடு
மலை வளங்கள் காட்ட மலரயன் வகுத்த நாடு
வானவரும் விரும்பும் எங்கள் மணியிலங்கை நாடு

இது நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர் இலங்கை மணித் திருநாடு பற்றி எழுதிய பாடல்களில் ஒன்றாகும். பாடலின் முதலாவது அடியில் புலவர் அவர்கள் குறிப்பிடுவது போல, தமிழ்ப்புலமையும் கவிதையாற்றலும் மிக்க பலர் சங்க காலம் முதல் இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதித் தசாப்தமாகத் திகழும் இக்காலம் வரை, எமது நாட்டில் எழுதிக் குவித்துள்ள கவிதைகள் ஏராளம்.

உலகின் நாகரிகமடைந்த மற்றும் மக்கள் சமூகத்தைப் போன்று இலங்கைத் தமிழ்ப் பேசும் மக்களும் தமது தொன்மை மிக்க இலக்கிய ஊடகமாக கவிதையையே கொண்டிருந்தனர். அப்பழமைக்குச் சான்றாக சங்க காலத்துப் பூதன்றேவனாரின் ஆக்கங்கள் குறிக்கப்படுகின்றன. ஆவணங்கள் பேணப்படும் வசதிகளோ, வரலாற்றை முறையாக எழுதி வைக்கும் வழக்கமோ கைக்கொள்ளப்படாமை காரணமாக பூதன்றேவனாருக்குப் பின் 12ஆம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதைகள் பற்றிய தகவல்கள் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுப் பாதையில் சூனியப் பகுதியாகவே விளங்குகின்றன.

13 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து 17 ஆம் நூற்றாண்டு முற்பகுதிவரை அதாவது ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் யாழ்ப்பாணத்தை அரசாண்ட காலத்தில், வைத்தியம் சோதிடம் சார்ந்த நூல்களும் வடமொழிப் புராணங்களும் மொழி பெயர்ப்புக்களுமாக பல செய்யுள் நூல்கள் இயற்றப்பட்டிருக்கின்றன. அக்காலத்தமிழ்ப் புலவர்களை ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் மட்டுமல்லாது, கண்டி, தம்பதெனியா நகரங்களிலிருந்து அரசோச்சிய சிங்கள மன்னர்கள் சிலரும் பரிசளித்துப் பாராட்டியுள்ளனர்.

1715ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் இறைமையை மேற்கத்திய நாட்டு போர்த்துக்கேயர் ஊடுருவினர். தொடர்ந்து ஒல்லாந்தரும் பின்பு பிரித்தானியருமாக 1948-வரை அடிமைப்படுத்தினர். ஐரோப்பியர் காலம் என வரலாற்றில் அழைக்கப்படும் இக்கால கட்டத்தில் கூட, பல புலவர்கள் தோன்றி அநேக நூல்களை யாத்துள்ளனர். அந்நூல்கள் சமயம் சார்ந்தவையாக, புராணங்களாக, பிரபந்தங்களாகவே பெரும்பாலும் அமைந்தன. புலமையை விளம்பரப்படுத்துவதில் அவை போட்டி போடத் தவறவில்லை. இறுதிக்கட்டத்தில் குறவஞ்சி, பள்ளு, கும்மி போன்ற பொதுமக்கள் சார்பான தமிழ் நூல்கள் பலவும் தோன்றின.

மேற்குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியில் பல புலவர்கள் அநேக நூல்களை எழுதியுள்ளனர். சின்னத்தம்பிப் புலவர், சிவசம்புப்புலவர், அருள்வாக்கி அப்துல் காதிறுப் புலவர், குமாரசுவாமிப் புலவர், பாவலர் துரையப்பா பிள்ளை, விபுலாநந்த அடிகள் முதலியோர் சிறப்பாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டிய சிலராவர். சமூகத் தேவைகளைப் பொதுமக்கள் புரியுமாறு எடுத்துக் கூறிய வகையில் பாவலர் துரையப்பா இலங்கைத் தமிழ்க்கவிதை வரலாற்றில் ஒரு முன்னோடி எனச் சொல்லலாம். தாம்

சேர்ந்த மண்ணையும், சூழலையும் பகைப்புலமாக்கி மக்களை நோக்கிப்புதிய தலைமுறைக் கவிஞர்கள் சிருஷ்டிகளைச் செய்வதற்கான வழிகாட்டிகளாக விளங்கியவர்கள் பழைய தலைமுறைக் கவிஞர்களான சரவணபவன், சோமசுந்தரப் புலவர், மு. நல்லதம்பிப்புலவர், பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, பண்டிதர் சச்சிதானந்தன், வித்துவான் க. வேந்தனார் முதலியோராவர்.

எளிய நடை, வெகுஜனபாணி, புதிய கருத்து எனத் தமிழ்க்கவிதையை வீறும் வேகமும் கொள்ளச்செய்த பெருமை தமிழ்க்கவிதை உலகில் பாரதியாரையே சாரும். பாரதி ஏற்படுத்திய மாற்றத்தை ஆற்றல் மிக்க புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன் புதிய திசையில் இட்டுச் சென்றபோது தமிழ்க்கவிதை பொலிவும் வலிவும் பெற்றது.

இந்திய நாட்டில், சுதந்திர உணர்வை ஊட்டுவதற்காக பாரதி கவிதைத் துறையில் ஊட்டிய உத்வேகம் இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதைத் துறையில் எழவில்லை. போராட்ட மெதுவுமின்றிச் சுதந்திரம் கிடைத்ததனால், அதற்கு முன்னதாகவோ உடனடியாகப் பின்னதாகவோ, தேசிய உணர்ச்சியைத் தூண்டும் பாடல்கள் இலங்கை மண்ணில் பிறக்கவில்லை. சுதந்திர வேட்கையில் அக்கால கட்டத்தில் பாரதி பொழிந்த கவிமழை இலங்கையில் அப்பொழுது அர்த்தமற்றதாக இருந்ததென்று கூடச் சொல்லலாம்.

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியின் நவீன இலக்கியத்துறைகளின் மறுமலர்ச்சித் துளிர்விடும் காலமாக விளங்கிய 40களில் கவிதை மட்டும் பழைய இடத்திலிருந்து விடுபடாமற் போனது வியப்பான சங்கதியாகும்! 50களில் தான் இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதையின் விழிப்பு உணர்ச்சிக்காலம் தொடங்கியது.

இதன் பிரதிநிதிகளாக நாவற்குழியூர் நடராசன் மகாகவி, அ.ந. சுந்தசாமி, முருகையன், தான்தோன்றிக்

சுவிராயர், நீலாவணன், பசுபதி, அண்ணல் முதலியோர் விளங்கினர். 50களின் நடுப்பகுதியில் தேசியம் என்ற பேரலை பொங்கி எழுந்தது. பாரம்பரியக் கலாச்சாரப் பண்புகள் பேணப்பட வேண்டும் என்ற முனைப்பு தலை தூக்கியது. அடக்கப்பட்டிருந்த அடிமட்ட மக்கள் சமூக நிலையிலே புதிய எழுச்சி காண விழைந்தனர்.

புதிதாக விடுதலை பெறும் பல்லின மக்கள் வாழுகின்ற நாடொன்றில் எழக்கூடிய பிரச்சனைகள் இங்கும் தலை எடுத்தன. தமிழ் மக்கள் தமது உரிமைகளுக்கான கோரிக்கைகளை முன்வைத்துப் போராட்டங்களையும் இயக்கங்களையும் நடத்தினர். தமிழுணர்வைத் தட்டி யெழுப்பும் தன்மையான கவிதைகள் தோன்றின. அதே வேளையில் பல புதிய தமிழ்க்கவிஞர்கள் சாதாரண மக்களின் வாழ்வையும், சமகாலத்துச் சமுதாய வாழ்வின் சகல முனைப்புகளையும் புலப்படுத்துகின்ற கலா பூர்வமான கவிதைகளை மலரச் செய்தனர். 50களின் நடுப்பகுதி வரை இலக்கியத்தில் தீண்டப்படாததாக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த சமூக விஷயங்கள் பல கவிதைகளில் கருப்பொருளாகின. போலி ஆசாரங்களையும் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளால் மக்கள் பட்டிருந்த அவதிகளையும், நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பு ஏற்படுத்திய சமூகச்சிக்கல்களையும், புதிய பார்வையில் நேர்மையாகவும் நிதர்சனமாகவும் பாடும் கவிதைகள் பெருவாரியாகப் பெருகின. கவிதைப் பொருளில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தைப்படுத்து, கவிதையின் நடை, வடிவு, உத்தி முதலியவற்றிலும் புதிய முறைகள் புகுத்தப்பட்டன. அக்கால கட்டத்திலே இலங்கையில் தமிழ்க் கவிதைத்துறை சமூக மாற்றத்துக்கான சக்தி வாய்ந்த ஓர் ஆயுதமாக மாறுவதற்கேற்ற வகையில் கூர்மை பெற்றது. பின்வரும் கவிதை அதற்கு ஓர் உதாரணம்.

வடவைக் கனல் எரிபோலே
 உடைமைச் சதிகளேவோம்
 வறுமைச்சிறுமைகள் யாவும்
 மடியப்படை விடுவோம்
 கொடுமைப் பொருள் முதலாளர்
 குகையைப் பொடி புரிவோம்
 குடிலிற் பலர் நிதம் வாடும்
 குறையைக் கழுவிடுவோம்.

நமது கவிதையின் வளர்ச்சிப் பாதையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை கவிஞரும் விமர்சகருமாகிய முருகையன்,

“அறுபதாம் ஆண்டளவில் முற்போக்குக் கவிதைகள் தரவுயர்ச்சி பெற்று நடமாடத் தொடங்கின. கவி யரங்குகள் பெருவழக்காயின. பேச்சோசைக் கவிதைகள் பிறப்பெடுக்கத் தொடங்கின. மக்கள் முன்னிலையில் நேரடிசுவைப்பை வேண்டி நிறை கவியரங்குக் கவிதை களும் மற்றக் கவிதைகளுங்கூட, மனப்படக் காட்சியை எழுப்பும் சிறப்பியல்பைப் பெற்றன. கவிதை நாடகங்கள் உருவாயின. இவை எல்லாவற்றுக்கும் அடிநிலை ஆதார மாக இருந்தது, மக்களுக்கும் கவிதைக்கும் இடையில் உண்டான புதியதொரு தொடர்பாகும். மக்களை முதன்மைப்படுத்தி, பொதுமையறத்துக்கு ஆதரவு தந்த அரசியல் சமுதாயக் கொள்கைகள் இலக்கிய உலகிலும் ஆட்சி செலுத்தத் தொடங்கின” எனத் தமிழ்க் கவிதைத் துறையின் மாற்றங்களை திரு. முருகையன் குறிப்பிடு கின்றார்.

அறுபதுகளின் நடுப்பகுதிக்குப் பின்னர் இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதைவானில் நம்பிக்கை நட்சத்திரங்களாக எம்.ஏ. நுஹ்மான், சண்முகம் சிவலிங்கம், சுபத்திரன், மௌனகுரு, இ. சிவானந்தன், மு. பொன்னம்பலம்,

இரத்தனதுரை, சோ. பத்மநாதன் முதலியோர் தோன்றி இத்துறைக்கு வளமும் வனப்பும் சேர்த்தனர்.

80களில் எமது தேசத்தில் ஏற்பட்ட நிகழ்வுகள் இலக்கியத்திலும் பிரதிபலிக்கத் தவறவில்லை. இலக்கியம் என்பது காலம் காட்டும் கண்ணாடியாகவும் விளங்குகிற தல்லவா? சமகால நிகழ்வுகள் கவிதைகளாக வடிக்கப் பட்டுள்ளன.

இலங்கையில் புதுக்கவிதைப் பாரம்பரியம், தமிழகத்தில் அது இலக்கிய அங்கீகாரம் பெற்றபின்பே ஆரம்பிக்கின்றது. நமது புதுக்கவிஞர்களிற் சிலர் தமது சிந்தனை ஓட்டங்களை மெச்சத்தகும் வகையில் புதுக்கவிதைகளாக ஆக்கி வருகின்றனர். அவர்களில் சேரன், வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன், ஆதவன், மேமன்கனி, அல்அஸுமித், முரளிதரன் முதலியோர் குறிப்பிடக் கூடியவர்களாக விளங்குகின்றனர்.

5. இலக்கியத் திறனாய்வு முயற்சிகள்

கலை இலக்கியங்களை சிருஷ்டிகர்த்தாக்கள் உருவாக்குவது அவற்றை மற்றவர்கள் அறியாது மறைத்து வைப்பதற்காக அல்ல. கூடுதலான மக்கள் அவற்றைப் படித்தும் பார்த்தும், ரசித்தும்— அவை சொல்லுங்கருத்துக்களால் பயன் பெறவேண்டும் என்பதே கலை இலக்கியப் படைப்புக்களின் நோக்கமாகும். எனவே அவ் ஆக்கங்களைப் பற்றிக் கருத்துச் சொல்வது தவிர்க்க முடியாததும் இன்றியமையாததும் ஆகும். ஆக்கம் ஒன்றினைப்பற்றிய கருத்தை, அதன் திறனை புதுமையும், நடுநிலைமையும் உண்மையை அஞ்சாது சொல்லும் துணிவும், சரியாக எண்ணி வெளிப்படுத்தும் ஆற்றலு முள்ள ஒருவன் ஆய்வு செய்யும்போது, அது அப்படைப்பை நன்கு அனுபவிக்க உதவுவதுடன், அத்துறை சரியான வழியில் முன்னோக்கிச் செல்லவும் வழி சமைக்கின்றது.

கல்வி, ஞானம், கேள்விஞானம், அறிவாற்றல், அனுபவ முதிர்ச்சி, ஆய்வுப் பயிற்சி முதலிய தகைமைகளைச் கொண்ட ஒரு திறனாய்வாளனினால் தான் ஒரு படைப்பை நுட்பமாகப் பார்த்து, நேரியதான விமர்சனத்தைச் செய்ய முடியும். ஒவ்வொருவருடைய புலமையையும் அவர்சார்ந்துள்ள கோட்பாட்டையும் ஒட்டியே அவர்கள் செய்யும் திறனாய்வு அமைவது தவிர்க்க முடியாதது.

“இலக்கியம் மொழியால் ஆக்கப்படுவதால் முதலில் மொழித்திறன் பற்றிய ஆய்வும், மொழிகுறிக்கும் பொருள், காலதேசவர்த்தமானத்துக்கு கட்டுப்பட்டனவாய் இருப்பதால் சரித்திரம், சமுதாயம் என்பன பற்றிய ஆய்வும், இலக்கியத்தைப்படிப்போர் அனுபவத்தெளிவுடன் இன்பமும் பெறுகின்றனராகையால், இன்ப நுகர்ச்சியின் இயல்பு பற்றிய ஆய்வும் குறைந்தபட்சம் இன்றியமையாததாகின்றன” — எனத்திறனாய்வுக்கு கவனிக்கப்படும் அடிப்படைத் தேவைகளைப் பற்றி தமிழில் சிறந்த விமர்சகராகத் திகழ்ந்த பேராசிரியர் க. கைலாசபதி அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நமது இலங்கை மணித்திரு நாட்டில் இலக்கியத்திறனாய்வுக்கலை 19-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்கூறில் முகிழ்ந்துவிட்டதெனக் கூறலாம். தமிழ் உரைநடையின் தந்தை, வசன நடை கைவந்த வல்லாளர் எனத்தமிழ்கூறும் நல்லுலகத்தால் கொண்டாடப் பெற்ற நல்லூர் ஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலரின் முயற்சியினால், புராணங்களும் பல தமிழ் நூல்களும் அச்சவாகனம் ஏறின. கிறிஸ்துவ மிஷனரிகளின் முயற்சியினால் ஆங்கில—தமிழ் கல்வி பரவலாயிற்று.

ஆறுமுகநாவலர் கந்தபுராணம் முதலியவற்றிற்கு எழுதிய உரைகளைத் தொடர்ந்து, அவருக்குப் பின்னர் வந்த வித்துவ சிரோன்மணி பொன்னம்பலம்பிள்ளை போன்றவர்கள் சமயம் சார்ந்த இலக்கிய, தத்துவ நூல்களின் உரைகளை நயம்கொழிக்க எழுதினர். நவவிருத்தியுரைகாரர் என நவீன திறனாய்வாளர்களினால் சுட்டப்படும் உடுப்பிட்டி சிவசம்பு புலவர், வல்லை வயித்தியலிங்கம் பிள்ளை, நவநீதகிருஷ்ண பாரதியார், வித்துவான் ந. சுப்பையாபிள்ளை, மகாவித்துவான் சி. கணேசையர்காரை நகர் புலவர் அருளம்பலவனார் முதலியோர் மரபு

வழி ஆய்வாளர்களாக இலக்கிய அறிஞர்களால் கொள்ளப் படுகின்றனர்.

கிறிஸ்துவ மிஷனரி நிறுவனங்களின் தொழிற்பாடு காரணமாக அந்நிய நாடுகளின் கலாசார பாரம்பரியங்களை அறிவதற்கும் அந்நாடுகளின் இலக்கியப் பரிச்சயத்தைப் பெறுவதற்கும், ஒப்பியல் ரீதியான தேடலுக்கும் வழி ஏற்பட்டது.

இதன் காரணமாகவும், உயர் கல்வி நிறுவனங்களான ஆசிரிய கலாசாலைகளிலும், பல்கலைக்கழகங்களிலும் ஆசிரியர்களாக கடமையாற்றியதனால் ஏற்பட்ட பரந்து பட்ட இலக்கிய ஞானத்தினாலும் இலங்கை தமிழ் இலக்கியத்திறனாய்வுத்துறையில் அடுத்தபரம்பரை உருவாகிறது. இவர்கள் முதலிற் குறிப்பிட்டவர்கள் சென்ற தடத்தில் ஆழமாகக் காலூன்றி, ஆனால் தமது இலக்கியப்பார்வையை அகலப்படுத்திக்கொண்டனர். பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை, பண்டிதர் பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை, ச. மகாலிங்கசிவம், சுவாமி விபுலாநந்தர், பேராசிரியர் வீ. செல்வநாயகம் முதலியோரை முக்கியமானவர்களாக இப்பிரிவில் குறிப்பிட்டலாம்; பெரும்பாலும் இவர்கள் ரசனைமுறைத் திறனாய்வாளர்களாகவே விளங்கினர். கல்வி அதிகாரிகளாக அக்காலத்தில் விளங்கிய தி. சதாசிவ ஐயர், கே. எஸ். அருள்நந்தி, அ. வி. மயில்வாகனம் முதலியோரும் இத்தகு ரசனை முறையை ஊக்குவித்தனர். இப்பிரிவின் பழந்தமிழ்க் காவியங்களையும் இலக்கியங்களையும் சுவைத்து, ரசித்து, மாணாக்கர்களையும் இலக்கியச் சுவையை மாந்தும்படி ஊக்குவித்தனர்.

இலங்கையில் சிறுகதை, போன்ற புதிய இலக்கிய வடிவங்களுக்கும், புதிய சிந்தனைகள் பரவுவதற்கும் பத்திரிகைகளின் தோற்றமும் பரம்பலும் பங்களிப்புச்

செய்துள்ளதைப்போன்று, திறனாய்வுக்கலை தமிழில் வளர்வதற்கும் இச்சாதனமே களமாக அமைந்திருந்தது.

இந்நூற்றாண்டின் முப்பதுகளில், வீரகேசரி, ஈழகேசரி, மறுமலர்ச்சி ஏடுகள் இலக்கிய ஆர்வங் கொண்டவர்களின் களமாக விளங்கின. அதேகால கட்டத்தில் தமிழ்நாட்டில் வெளியாகிக் கொண்டிருந்த கலாமோகினி, கிராம ஊழியன், கலைமகள் முதலிய சஞ்சிகைகளுடனும் எமது எழுத்தாளர்கள் தொடர்புகளை வைத்திருந்தனர். பெரும்பாலும் அவர்கள் படைப்பு இலக்கியத்தைப் பற்றிய ஈடுபாடு கொண்டிருந்தனர். சமகால இலக்கியத்தைப் பற்றிய ரசனை அதுபற்றிய சம்பாஷனை, சர்ச்சைகளில் ஈடுபட்டு வந்தனர்.

இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதை முன்னோடிகளெனக் கொண்டாடப்படும் சோ. சிவபாத சுந்தரம், இலங்கையர் கோன், சி. வைத்தியலிங்கம் என்போர் ஈழகேசரி ஊடாக புனைகதைத்துறை, நாடகத்துறை பற்றி திறனாய்வு முயற்சிகளைச் செய்தனர்.

இலக்கிய பித்தர்கள் என்ற இலட்சியத்தோடு தோற்றுவிக்கப் பெற்ற மறுமலர்ச்சி சஞ்சிகை வாயிலாகவும், மற்றும் சிறப்பிதழ்களிலும் இலக்கியத்தின் நோக்கம், அது கையாளப்பட வேண்டிய மொழி, இலக்கியம் சமுதாயத்துக்கு ஆற்ற வேண்டிய பணிபற்றி அ. ந. கந்தசாமி, அ. செ. முருகானந்தன், கே.கணேஷ், இலங்கையர்கோன் பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை முதலியோர் திறனாய்வு கட்டுரைகளை எழுதி, சமூகப்பிரக்ஞை கொண்ட இலக்கிய திறனாய்வு முயற்சிகள் பின்னர் வளர்வதற்கு தளமிட்ட முன்னோடிகளாத் திகழ்ந்தனர்.

இலங்கையில் தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வுக் கலை வளர்வதற்கு இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த் துறை 1950—1960களில் ஆற்றிய பங்களிப்பு அதி முக்கியத்

துவமானதாகும். அது பற்றி, பிரபல கலை இலக்கிய விமர்சகரும், பல திறனறாய்வு நூல்களின் ஆசிரியருமாகிய பேராசிரியர் கார்த்திகேச சிவத்தம்பி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“இலக்கியத்தை முழுமையாகப் பார்க்கும் பண்பு விமரிசனத்துக்கு அச்சாணியாகும். தமிழ் இலக்கியத்தினை முழுமையாக எடுத்துக்காட்டி அம்முழுமையின் செல்நெறிகளையும் பாங்குகளையும் உணர்த்துவது இலக்கிய வரலாறு என்னும் பாடமாகும். தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை முதல் முறையாக, வரன் முறையான பாடமாகப் போதித்தது இலங்கைப் பல்கலைக்கழகமே ஆகும். இது பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளையின் தீட்சண்ய நோக்கினால் ஏற்படுத்தப் பெற்ற புரட்சிகரமாற்றமாகும், அடுத்து, இலக்கிய விமரிசனத்தையும் முதன்முதலில் ஒரு பாடமாக, சிறப்புத்தமிழ் மாணவர்களுக்கு மாத்திரமல்லாது, பொதுக்கலை மாணவர்களுக்கும் பயிற்றிய பெருமையும் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்துக்கு உண்டு.”

இதன் விளைவாக, இலங்கை தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வுத்துறை, பல்கலைக்கழக வழியாக, பல திறனாய்வாளர்களைப் பெற்றது — இவர்களில் முக்கியமாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர்கள் க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி, இ. முருகையன், எஸ். தில்லைநாதன் ஆகியோராவர்.

கடந்த கால நூற்றாண்டில், இலங்கையில் அநேக திறனாய்வாளர்கள் தோன்றியுள்ளனர். கலை இலக்கிய வளர்ச்சியை மேலும் முன்னெடுத்துச் செல்வதில் இது மிக ஆரோக்கியமான சூழ்நிலையாக அமைந்துள்ளது. இவ்விமர்சகர்களை, பிரபல விமர்சகரும், தமிழ் கலை இலக்கிய முயற்சிகளை ஆங்கில மொழியில் அறிமுகம்

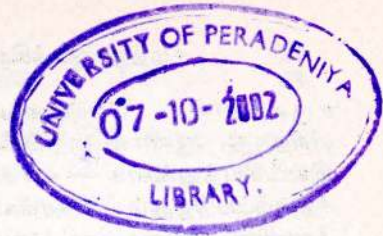
செய்து வைப்பவரும் நூலாசிரியருமாகிய திரு. கே. எஸ். சிவகுமாரன் மூன்று வகையினராகக் குறிப்பிடுவது மனங்கொள்ளத் தக்கது.

“முதல் வகையினர் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியர்களாக விரிவுரையாளர்களாக பணிபுரியும் விமர்சகர்கள். தமிழ் இலக்கியத்தைப் பாடநெறியாகப் பயிலும்மாணவர்களை இவர்கள் திறனாய்வுத் துறையில் ஆற்றுப்படுத்துபவர்கள்.

அடுத்த வகையினர், விமர்சனத்தில் முழுமூச்சாக ஈடுபடாமல், அதனைத் துணைச் சாதனமாக கையாண்டு கொண்டு, ஆக்க இலக்கியத்திலீடுபாடு கொண்டுள்ளோராவர்.

மூன்றாவது வகையினர், சாதாரண மக்களின் ரசனையை உயர்த்தும் வகையில் வெகுஜன தொடர்பு சாதனங்களின் பத்தி எழுத்தாளராக விளங்குபவர்கள்.

எமது நாட்டில் இலக்கியத் திறனாய்வு பற்றி அநேக நூல்கள் வெளியாகியுள்ளன. பேராசிரியர்கள் சு. வித்தியானந்தன், க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி, பொ. பூலோகசிங்கம், எஸ் தில்லைநாதன், அ. வேலுப்பிள்ளை, ஆ. சதாசிவம், திருவாளர்கள் கனகசெந்திநாதன், எப். எக்ஸ். சி. நடராசா, மு. கணபதிப்பிள்ளை, மு. தளையசிங்கம், சில்லையூர் செல்வராசன், க. பாலசுந்தரம், நா. சுப்பிரமணியஐயர், சி. மௌனகுரு, மௌ. சித்திரலேகா, நுஹ்மான், சொக்கன், முருகையன், இ. சிவானந்தன், க. செ. நடராசா, செம்பியன் செல்வன், கே. எஸ். சிவகுமாரன் முதலியோர் எழுதியுள்ள நூல்கள் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வின் போக்குகளையும் நோக்குகளையும் உணர்த்தும் வகையில் விளங்குகின்றன.

6. இலக்கியச் சிற்றேடுகள்

வெகுஜனத் தொடர்பு சாதனங்களில் காலத்தால் மூத்தவையாகவும் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பெரும் பணி புரிபவையாகவும் பத்திரிகைகள் விளங்குகின்றன. அவற்றின் நோக்கம், செயல்பாடு, உள்ளடக்கம், உருவமைப்பு என்னும் அடிப்படையில் பத்திரிகைகளை இரு பிரிவுகளாக வகுக்கலாம்.

பெரும்பத்திரிகைகளின் உருவ அமைப்பு பெரிதாக இருப்பதுடன் பிரதான குறிக்கோள்சளாக செய்திகளைப் பரப்புவதும், செய்திகள் பற்றிய வியாக்கியானங்களை விளக்குவதும், தமது கோட்பாட்டிற்கு இணக்கமான பொது சனக் கருத்தை உருவாக்குவதுமாக அமைந்திருக்கும். வாசகர் வட்டத்தின் பரப்பளவைப் பெருக்குவதற்காக பல்வேறுபட்ட பொழுதுபோக்கு அம்சங்கள் பெரும் பத்திரிகைகளின் உள்ளடக்கத்தில் மிகுந்திருக்கும். இலக்கியமும் வாழ்க்கையின் ஓரம்சம் என்ற கருத்து நிலை பெற்று விட்டதனாலும், இலக்கிய ஊடகங்களின் மூலமும் கருத்துகளை உருவாக்க முடியும் என்பதனாலும், பெரும் பத்திரிகைகளில் அவ்வப்போது குறிப்பாக வார மலர்களில் — இலக்கியத்துக்கும் என இடம் ஒதுக்கப்பட்டு வருவது இப்போது வழமையாகி விட்டது.

பெரிய பத்திரிகைகளின் குறிக்கோள் பலதரப்பட்டது. அவற்றின் முதலீட்டுத் தொகை பெரியது; அவை

உருவத்தால் பெரியவை. வாசகர்களின் பரப்பளவு விரிந்தது. ஆனால் குறிப்பிட்ட ஒரு நோக்கத்துக்காக — இலட்சியத்துக்காக — வாசகர் தொகையைப் பெருக்கும், சந்தைப்படுத்தும் நோக்கமின்றி குறிப்பிட்ட குறிக்கோளின் மீது நாட்டங் கொண்டவர்களை மட்டும் அணுகுவதற்காக, அணைத்துக் கொள்வதற்காக நடத்தப் படுபவையே சிற்றேடுகள். சிற்றேடுகளின் உருவம், வாசகர் தொகை முதலியவை சிறியதாக இருப்பினும், அவற்றின் உள்ளடக்கம் குறிப்பிட்ட குறிக்கோளை முன்னெடுத்துச் செல்வதில் மிகவும் காத்திரமும் கனமும் கொண்டதாயிருக்கும். இலக்கியம், சமயம், அறிவியல், மருத்துவம், உளவியல், சோதிடம், திரைப்படம், மற்றும் பல்வேறு தொழில்கள், துறைகளின் வளர்ச்சிக்கெனச் சிற்றேடுகள் ஆரம்பிக்கப்படுவது கண்கூடு.

இலங்கையில் தமிழ்ப் பத்திரிகையின் வரலாறு சென்ற 150 ஆண்டுகளைக் கொண்டதாகும். இக்கால எல்லையுள் சுமார் 350 பத்திரிகைகள் இலங்கையில் தோன்றின. அவற்றில் ஒரு சிறு எண்ணிக்கையைச் செய்திப் பத்திரிகைகளாக ஒதுக்கி விட்டுப் பார்த்தால், ஏனையவை சமய வளர்ச்சிக்கு எனவும், இலக்கிய வளர்ச்சிக்கெனவும், மருத்துவம், சோதிடம், அறிவியல், ஓவியம், சங்கீதம், முதலியவை பற்றிய வளர்ச்சிக்காகத் தோற்றுவிக்கப் பெற்றவை என்பதை அவதானிக்க முடிகின்றது. வெறும் ஆர்வத்தை மட்டுமே முதலீடாகக் கொண்டு ஒழுங்காக திட்டமிட்டு ஆரம்பிக்கப்படாமை காரணமாக இப்புத்திரிகைகளில் 99 வீதமானவை சிலகாலமேனும் தாக்குப் பிடிக்க இயலாமல் தோன்றிய வேகத்திலேயே அஸ்தமனத்தையும் தழுவிக்கொண்டன என்பது வரலாறு. இலங்கையில் தமிழ்ப் பத்திரிகைத் துறை ஒன்றரை நூற்றாண்டு வரலாற்றைக் கொண்டுள்ள போதிலும், 1930 களிலிருந்து தான் வளர்ச்சியில் வீச்சும், வேகமும் பெற்றதெனக் கூற

வேண்டும். 1930 இல் வீரகேசரி, 1932 இல் தினகரன் ஆகிய தினப்பத்திரிகைகள் தோன்றின. டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தினையடுத்து அரசியல் காரணங்களால், 1930 இல் சுன்னாகத்திலிருந்து, பிரதேசவார இதழாக ஈழகேசரி ஸ்தாபிதமாயிற்று. பத்திரிகைகளின் தோற்றம் காரணமாக வாசிப்புப் பழக்கம் தமிழ்மொழி பேசுவோரிடம் பரம்பியது.

ஆங்கில இலக்கிய வளர்ச்சிப் போக்குகள் பற்றிய அவதானிப்பும் தமிழ் நாட்டில் நவீன இலக்கியத் தோற்றத்தின் மீது ஈடுபாடும் கொண்டிருந்த சோ. சிவபாதசுந்தரம் ஈழகேசரி ஆசிரியராக அமர்ந்த போது, அப்பத்திரிகை நவீன இலக்கிய வடிவங்களின் பரிசோதனைக் களமாகவும் விளங்கக்கூடிய வாய்ப்பு ஏற்பட்டது எனலாம். அவ்வாறு ஈழகேசரி தோற்று வித்த நவீன இலக்கிய உணர்வினால் உந்தப்பெற்ற புதிய இலக்கியத் தலைமுறையினரின் ஆர்வத்தின் அறுவடையாக 1945 இல் 'மறுமலர்ச்சி', சஞ்சிகை உருவில் மலர்ந்தது.

தமிழ் நாட்டு இலக்கிய வரலாற்றில், 'மணிக்கொடி' காலகட்டம் நவீன இலக்கிய வளர்ச்சியில் திருப்பு முனையாகத் திகழ்ந்தது போன்று, நமது நாட்டில் 'மறுமலர்ச்சி' சஞ்சிகை, தமிழில் நவீன இலக்கியப் பரிசோதனையின் களமாக விளங்கியதுடன், நவீன இலக்கியத் துறைகளில் ஒன்றாகிய சிறுகதைப் போட்டியையும் நடத்தியது. சமுதாயப் பார்வை கொண்ட மண்வாசனை மிக்க, இலங்கையின் தனித்துவமான இலக்கியம் பின்னாளில் வளர்ச்சி பெறுவதற்கு, மறுமலர்ச்சி சஞ்சிகை வித்திட்டது என இலக்கிய வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுவர்.

1948 இல் தோன்றிய 'பாரதி' சஞ்சிகை, மேலும் ஒரு படி முன் சென்று, அக்காலகட்டத்தில் உலக அரங்கில்

ஏற்பட்டுவந்த சமுதாய மாற்றத்துக்கான கருத்துகளை உடகங்களினூடாக முன் வைத்தது.

50 களில் தோற்றிய இலக்கியச் சிற்றேடுகளில் சமூகத் தொண்டன், ஆனந்தன், உதயம், தேன்மொழி, புதுமை இலக்கியம், கலைச் செல்வி என்பவை குறிப்பிட வேண்டியவை, தேன்மொழி என்ற ஏடு சில இதழ்களே வெளிவந்தது எனினும், கவிதை வளர்ச்சி என்பதையே முழுமுச்சாகக் கொண்டிருந்தது. 'புதுமை இலக்கியமும்' 'கலைச்செல்வி'யும் நவீன இலக்கியத்துறை பேருற் சாகமும், புதிய திசையை நோக்கி நடைபோடவும் பெரும் பங்காற்றின.

இலங்கையில் தோன்றும் இலக்கியம் அந்நாட்டு மக்களின், வாழ்க்கைப் பிரச்சனைகளை, எண்ணங்களை உணர்வோட்டங்களை, ஆசாபாசங்களை, அபிலாஷைகளை, வாழ்க்கை முறைகளை, பேச்சு வழக்கினைப் பிரதிபலிக்கும் மண் வாசனைமிக்க தேசிய இலக்கியமாக மலரவேண்டும் என்ற கோஷம் அக்காலகட்டத்தில் எழுந்தோங்கி நின்றது. மண்வாசனை மிக்க இலக்கியம் படைக்கப்படுவதன் களமாக கலைச்செல்வி திகழ்ந்தது. அத்துடன் பல இலக்கியச் சர்ச்சைகளையும் நடத்துவதற்கு களமாக அமைந்தது. சமூகப்பிரக்ஞை கொண்ட எழுத்தாளர்களின் இயக்கக் கருத்துக்களின் வடிகாலாக அமைந்த புதுமை இலக்கியக் கோட்பாட்டின் விளக்கமாக கட்டுரைகள் விமரிசனங்கள் முதலியவற்றைத் தாங்கி வெளியாகியது. பல்வேறு இலக்கிய வடிவங்கள் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தில் பெற்றுள்ள வளர்ச்சியின் மதிப்பீட்டையும் எழுத்தாளர் மாநாட்டு மலர்களில் ஆய்வுக் கட்டுரைகளாக புதுமை இலக்கியம் கொண்டிருந்தது.

60களில் வெளிவந்த மரகதம், தேசிய இலக்கியக் கோட்பாட்டின் ஆக்க இலக்கியக்கங்களாக விளங்கிற்று.

'தேனருவி' இளம்பிறை போன்ற ஏடுகளும் புத்திலக்கியத் துக்குப் பங்களிப்பாற்றின. 60 களின் மத்தியில் ஆரம்பமான 'நூல்' என்ற சிற்றேடு புதிய நூல்களை அறிமுகஞ் செய்வதற்கு உதவிற்று. 'வசந்தம்' சமூகப் பிரக்ஞைமிக்க இலக்கியங்களுக்கு இடமளித்தது.

1965 இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட சிற்றேடுகளான சிரித்திரனும், மல்லிகையும் மட்டுமே இன்றும் கால் நூற்றாண்டுக்கு மேலாக இலங்கை இலக்கிய வானில் மணம் பரப்பிக் கொண்டு பல சாதனைகளைப் புரிந்த மிடுக்கோடு நடைபோடுகின்றன. சிரித்திரன் ஆரம்பத்தில் நகைச்சுவையை நோக்கமாகக் கொண்டு தோற்றுவிக்கப் பட்டபோதிலும் காலப்போக்கில் அது இலக்கியப் பரப்பிலும் கால்பதித்து, பல சிறந்த எழுத்தாளர்களை உருவாக்கி இலக்கியப் பணியாற்றி வருகின்றது. இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தின் செல்நெறியை, சரியான பாதைக்கு இட்டுச் செல்வதிலும், புதிய எழுத்தாளர் பரம்பரை ஒன்றினை உருவாக்கியதிலும் மல்லிகை ஆற்றிவரும் பணி மகத்தானது.

70 களில் வெளிவந்த 'கவிஞன்', 'நோக்கு' கஞ்சிகைகள் கவிதை இலக்கியத்துறை சார்ந்தவை. 'மலர்', 'அஞ்சலி', 'குமரன்', 'கலசம்', 'பூரணி', 'களனி', 'மாவலி', 'தாயகம்', 'நதி', 'அலை', 'செவ்வந்தி', 'சமர்', 'கீற்று' முதலியவை எழுபதுகளில் தோன்றிய குறிப்பிடக் கூடிய இலக்கிய சஞ்சிகைகளாகும். இவற்றில் அலையும், குமரனும் அவ்வப்பொழுது தொடர்ந்தும் வெளி வருகின்றன. ஏனையவை சில இதழ்களுடன், சிறு பத்திரிகைகளுக்கு ஏற்படும் விதிக்கு இலக்காகி, அற்பாயுசில் மறைந்துபோய் விட்டன.

80 களில் மலையகத்தில் மலர்ந்த தரமான இலக்கிய சஞ்சிகையான தீர்த்தக்கரை, காலப் போக்கில் முற்றாக வற்றிவிட, இப்போது சில காலமாக மலையகத்தமிழ்

இலக்கியத்தின் செழுமைகாட்டவல்லதாக 'கொழுந்து' எழுந்துள்ளது.

தமிழ் மொழியில் புதுக்கவிதை என்னும் இலக்கிய ஊடகம் காலூன்றி வேகமாக வளர்ச்சி பெற்று வருகிறது. இலங்கையில் இளம் கவிஞர்கள் இதில் விசேஷ அக்கறை காட்டி வருவதை அவதானிக்க முடிகின்றது. புதுக்கவிதை மீதான ஆர்வங் காரணமாக தட்டச்சு, கையெழுத்து இதழ்கள் பலவும் பல ஊர்களிலிருந்து வெளியாகிக் கொண்டிருக்கின்றன.

இலக்கிய வளர்ச்சி என்ற குறிக்கோளுடன் மலர்ந்து, சுருகிவிட்ட சிற்றேடுகளின் வரலாறு சோகமானது எனினும், அவை எடுத்துக்கொண்ட நோக்கத்தை முழுமையாக நிறைவேற்றமுடியாது விட்டாலும், நோக்கத்தின் துக்களையேனும் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உரமாக இட்டுள்ளன என்பதில் ஐயமில்லை.

7. இலக்கிய வளர்ச்சியில் பத்திரிகை

இற்றைக்கு 70 ஆண்டுகளுக்கு முன்புதான் தமிழில் தினசரிப் பத்திரிகையை விஸ்தாரமான வகையில் நடத்துவதற்கான முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. பாரதிமீது பக்திபூண்டவரும் தொழிற்சங்கவாதியுமான கோ. நடேசையர் என்பவர் 1921இல் 'தேசநேசன்' என்னும் பத்திரிகையை ஆரம்பித்தார். அடுத்த ஆண்டில் 'தேசபக்தன்' என்ற தினசரியையும் அவரே ஆரம்பித்தார். மீரா மொய்தீன் என்பார் கிட்டத்தட்ட அதே காலகட்டத்திலே 'தினத்தபால்' என்ற பத்திரிகையையும் நடத்தியுள்ளார். 'தேசாபிமானி' என்ற தினத்தாளினை, மாசிலாமணிப் பிள்ளை என்பார் யாழ்ப்பாணத்தில் வெளியிட்டதாகவும் அறியப்படுகின்றது.

அக்கால கட்டத்தில், தமிழ்நாட்டில் வெளியாகிய பத்திரிகைகளில் சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் சுதந்திரக் கனல் தெறிக்கும் கூற்றுக்களே தலையங்க, மகுட வாசகங்களாக இருந்தது போன்று, அப்பத்திரிகைகளை ஆதர்சமாகக் கொண்டு இலங்கையில் வெளியான தமிழ்த் தினசரிகளும் பாரதியின் பாடல்களின் வரிகள் சிலவற்றைத் தமது கொள்கை முத்திரைகளாகப் பிரகடனப்படுத்தியிருந்தன என அறியப்படுகிறது. எனினும், இத் தினசரிகள், அடுத்த தசாப்தத்தில் முகிழ்க்க இருந்த தமிழ்த்

தினசரிகளுக்கு தம்மைப் பசளையாக்கிவிட்டு மறைந்து விட்டன.

1930இல் ஆரம்பமான 'வீரகேசரி'யும், 1932இல் ஆரம்பமான தினசரனும், தினசரிப் புதினத்தாள்கள் என்ற அளவில் மட்டுமே இலங்கைத் தமிழ் மக்களிடம் இடம் பிடித்தன, இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்காக அவற்றின் வரலாற்றில் முதல் கால் நூற்றாண்டு வரை, அவை கவனம் எடுக்கவில்லை எனலாம். அனுபவம் பெற்ற பத்திரிகையாளரும், பாரதி பக்தருமாகிய தமிழ் நாட்டின் வ. ரா. போன்றவர்கள் 'வீரகேசரி' ஆசிரியராக இருந்தும், இந்திய எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்களின் இறக்குமதியை வைத்தே அக்காலத்தில் இருந்தமையால், அப்பத்திரிகை புராண காவிய ரசனையில் ஊறித் திழைத்த படி இருந்ததே தவிர நவீன இலக்கியப்பக்கம் மிக நீண்ட காலம் வரை, அது எட்டிப் பார்க்கவில்லை எனலாம்' எனவே, இலங்கைத்தமிழ் இலக்கியத்திற்கான சளமாக 1930களில் விளங்கிய பத்திரிகை, ஈழகேசரிஎன்னும் வாரப் பத்திரிகையேயாகும். தமிழ்நாட்டில் அக்காலத்தில் வெளியாகிக் கொண்டிருந்த கலைமகள், கலா மோகினி, கிராம ஊழியன், மணிக்கொடி முதலிய சஞ்சிகைகள், நவீன இலக்கிய வடிவங்களின் பரிசோதனைக் களமாக விளங்கி, இலக்கிய ஆர்வக் கொண்டவர்களின் கவனத்தை ஈர்த்தன.

இப்பத்திரிகைகளுடன் ஈடுபாடும், நவீன இலக்கிய நாட்டமும் கொண்டிருந்த வைத்தியலிங்கம், சம்பந்தன் 'இலங்கையர்கோன், சோ. சிவபாத சுந்தரம் முதலியோர் ஆங்கில இலக்கியப் புலமையும் கொண்டவர்கள். இலங்கையில் நவீன இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு கால்கோள் இடும் களமாக இவர்கள், ஈழகேசரியைப் பயன்படுத்தினர். இலங்கையைக் களமாகக் கொண்ட நாவல்கள், சிறுகதைகள், சிறந்த பிறநாட்டு இலக்கியங்களின் மொழி பெயர்ப்புகள் இதில் இடம், பெற்றன. ஈழகேசரி,

மாணவர் அனுபந்தம், ஒன்றினையும் வெளியிட்டு, இளம் தலைமுறையினரிடம் இலக்கிய ஆர்வம் பெருக வழி சமைத்தது. கனக. செந்தில்நாதன், சு. வேலுப்பிள்ளை, தேவன் - யாழ்ப்பாணம், சொக்கன், வரதர், அ.செ.மு. தாழையடி சபாரத்தினம், பஞ்சாட்சரசர்மா, வ.அ.இராச ரத்தினம், சரவணமுத்து, மகாகவி, அ. ந. கந்தசாமி முதலியோரைக் கொண்ட ஒரு புதிய தலைமுறை தோன்ற ஊற்றுக் கண்ணாக ஈழகேசரி விளங்கிற்று. பின்னாளில் 'மறுமலர்ச்சி' சஞ்சிகை தோன்றுவதற்கான தூண்டு கோலாகவும் இது அமைந்தது.

1947இல், தோற்றுவிக்கப் பெற்ற 'சுதந்திர'னின் ஸ்தாபக ஆசிரியராக பத்திரிகை அனுபவஸ்தரும், தொழிற் சங்கவாதியுமான கோ. நடேசய்யர் விளங்கினார். சிறிது காலமே அதில் அவர் பணியாற்றிய போதிலும், பல துறைகளிலும் அதன் பணிகள் பிற்காலத்தில் பரவுவதற்கான தளத்தை இட்டு விட்டுச் சென்றார். நவீன இலக்கியத்தின் மீது நாட்டம் மிக்க, அ. ந. கந்தசாமி, அ.செ. முருகா னந்தன், கே. கணேஷ், சில்லையூர் செல்வராசன் போன்றோர் இதன் ஆசிரியர் குழுவில் இடம்பெற்றிருந்த சுதந்திரனின் முதலாவது தசாப்தகாலத்தில், இலங்கைத்தமிழ் இலக்கியம் புதிய வீறும், வேகமும் பெற்றது. டொமினிக் ஜீவா, டானியல், என். கே. ரகுநாதன், புதுமைப் பிரியை, ராஜபாரதி, நவம், ரீ. பாக்கியநாயகம், ஈழத்துச்சோமு, உதயணன், நீலாவணன், தில்லைச்சிவன், திமிலைத் துமிலன், அன்புமணி, நந்தி, வை. நாகராஜன், அப்துஸ் ஸமது, சிற்பி முதலியோரின் ஆரம்ப கால ஆக்கங்களின் களமாக சுதந்திரன் விளங்கியது. அ. செ. முருகா னந்தனின் நாவல்கள், அ. ந. கந்தசாமியின் பிறநாட்டுப் பெருமைமிகு நாவல்களின் மொழிபெயர்ப்புகள், செ. கணேசலிங்கன், பிரேம்ஜி முதலியோர் இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்களைப் பற்றி வாரா வாரம் செய்த

அறிமுகங்களும், அதன்பின்பு வாரப்பத்திரிகையான பின்பு பத்திரிகை ஜாம்பவான் எனப் போற்றப்படும் திரு. எஸ். டி. சிவநாயகம் பிரதம ஆசிரியராக இருந்தபோது சோம காந்தன் 100க்கு மேற்பட்ட எழுத்தாளர் — கலைஞர் களைப் பற்றிச் செய்த அறிமுகங்களும் உதயணன் எழுதிய நடைச்சித்திரங்கள், த. சண்முகசுந்தரத்தின் நாவல்கள், செய்திவேட்டை செல்லத்துரை எழுதிய இலக்கியப் பேட்டிகள் சுதந்திரனின் இலக்கியப் பணிகளில் குறிப்பிடத்தகுந்தவை. மேலும், தேசந்தழுவிய பூர்த்திக் கதைப் போட்டி, முதலாவது தமிழ்ச் சிறுகதைப்போட்டி முதலிய வற்றையும் 50களில் சுதந்திரன் நடத்தியது. 1954இல் சுதந்திரன் நடத்திய முதலாவது சிறுகதைப் போட்டியில் முத்ற் பரிசு பெற்றவர் ஒரு பெண் எழுத்தாளர் 'புதுமைப் பிரியை. பின்னாளில் பத்மா — காந்தன் எனத் தினகரனில் பல சிறந்த கதைகளை எழுதியவர்.

இலங்கைத் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளைப் பொறுத்தவரை 50களின் நடுப் பகுதியைத் தொடர்ந்து, இலங்கைத்தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஆரோக்கியம் தரும் பல திருப்பங்கள் ஏற்பட்டன. சமூகப் பிரக்ஞை கொண்ட எழுத்தாளர்கள் இயக்கமாகத் திரண்டு, இலங்கை பத்திரிகைகளில் இலங்கை எழுத்தாளர்களுக்கு இடம் வேண்டும், என்ற கோஷத்தை முன்வைத்து வலியுறுத்தினர். எஸ். எம். கோபாலரத்தினம், சில்லையூர் செல்வராசன் ராஜகோபால், கார்மேகம் போன்றோர் வீரகேசரி ஆசிரியர் குழுவில் இடம் பெற்றனர். கைலாசபதி தினகரனின் பிரதம ஆசிரியராக அமர்ந்தார். தினகரனின் மீது இருந்து வந்த மரபு வழியாளர்களின் ஆதிக்கமும், வீரகேசரி மீது இருந்த தென்னிந்திய எழுத்தாளர்களின் ஆதிக்கமும் விடுபட்டு, இலங்கையின் பல்வேறு பிரதேசங்களினதும் மண் வாசனை மிக்க, இலங்கைக்கெனத் தனித்துவமானதொரு தமிழ் இலக்கியம் செழுமை பெற்று வளர நல்ல சூழ்நிலை

ஏற்பட்டது. இலங்கை இலக்கியப் பெரியார்களின் விழாவையொட்டிய சிறப்பிதழ்கள், இலக்கியக் கூட்டங்கள் பற்றிய விளக்கமான செய்திகள், எழுத்தாளர்கள் பற்றிய தகவல்கள் போன்றதை மட்டுமல்லாது, இரு பத்திரிகைகளும் வாராவாரம் இலக்கியப் பத்திகளுக்கும் இடமளித்தன.

தினகரனில், தமிழில் புகழ்பெற்ற நாவலாசிரியர்களின் படைப்புகளைப் பற்றிய நக்கீர விமர்சனங்கள் இடம் பெற்றன. காவலூர் ராஜதுரை மு. வ. வின் நாவல்களைப் பற்றி நடத்திய விவாதம், ரசிகமணி கனக. செந்திநாதனின் இலங்கை இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றிய கட்டுரை, முருகையனின் பாரதி கவிதைச் சமர், சில்லையூர் செல்வராஜனின் 'தலைவர்கள் வாழ்க மாதோ' கவிதைத் தொடர் சி.வி. வேலுப்பிள்ளையின் மலை நாட்டுப்பாத்திரங்கள் பற்றிய நடைச்சித்திரம், இளங்கீரன், சி. வி. வேலுப்பிள்ளை 'நந்தி' முதலியோரின் மண் வாசனைமிக்க நாவல்கள், இலக்கியத்தில் மரபு பற்றிய சர்ச்சை முதலியவை 50 களின் இறுதிக்கட்டத்தில் தினகரன் இலங்கைத்தமிழ் இலக்கியத்துக்குப் புரிந்த அளப் பரிய பணிகளின் சில துகள்கள் ஆகும். அ. முத்துலிங்கம், தெளிவத்தை யோசப், த. ரபேல், பவானி ஆழ்வாப் பிள்ளை, சாந்தினி, பொ. தம்பிராசா, சாரல் நாடன், சி. மௌனகுரு முதலிய ஆற்றல் மிகு புதிய எழுத்தாளர் தலைமுறை ஒன்றினையும் தினகரன் உருவாக்கியது.

கைலாசபதி அவர்களைத் தொடர்ந்து தினகரனின் பிரதம ஆசிரியராக விளங்கும் திரு. சிவகுருநாதன் அவர்கள் இலக்கியப்பணியை விஸ்தாரப்படுத்தியுள்ள து குறிப்பிடத்தக்கது. கைலாசபதி காலத்தில் வார வெளியீட்டில் மட்டும் அடங்கியிருந்த இலக்கியத்தை, தினப் பத்திரிகைக்கும் பரவச் செய்ததின் மூலம், தமது ஆக்கங்களுக்கு களத்தினை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் அநேக

புதிய எழுத்தாளர்கள் வளர்வதற்கு வாய்ப்பு ஏற்பட்டது தமிழ்ப் பெரியார்களுக்கு மட்டுமல்லாமல் நவீன எழுத்தாளர்களின் பணிகளையும் கௌரவித்து சிறப்பிதழ்களும் தலையங்கங்களும் வெளியிடுவது தினகரன் இலக்கியத்துக்குச் செய்யும் மகத்தான சேவை எனக் குறிப்பிடுவது மிகையல்ல.

வீரகேசரி, தினகரன் இதழ்களின் ஞாயிறு வெளியீடுகளின் இலக்கியப்பத்தியில் கே. எஸ். சிவகுமாரன், தெளிவத்தையோசப், லெ. முருக பூபதி, அந்தனி ஜீவா, மானாமக்கீன், சடகோபன், எஸ்தி முதலியோர் அவ்வப்போது தந்துள்ள இலக்கியத் தகவல்கள் இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கு மிகப் பயனுள்ளவை.

பொருளாதாரத்தால், கல்வியினால், பிற்பட்டுப் போயிருந்த மலையகத் தமிழர்களின் மேம்பாட்டுக்கான முயற்சிகளுக்குத் தூண்டுதலாகத் திகழ்ந்த வீரகேசரி, மலையக இலக்கியத்துறையின் எழுச்சிக்கெனப் பெரும் பணி புரிந்தது. மலையக இலக்கியம் முழுமையான இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தின் ஓர் அங்கம். அதனை ஊக்குவிப்பதற்காக நடத்தப்பட்ட சிறுகதைப் போட்டி மூலம் பல சிறந்த எழுத்தாளர்கள் உருவாகினர்.

வீரகேசரி நடத்திய பிரதேச நாவல் போட்டி மூலம், எமது நாட்டின் பல்வேறு பிரதேசங்களின் மண் வாசனையை, அம்மக்களின் பிரச்சனைகளை, வாழ்க்கை முறைகளைத் தரிசிக்க முடிந்தது.

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு வீரகேசரி புரிந்த மிகப் பெரும் பங்களிப்பு — இலங்கை எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளுக்கு நூலுருவங் கொடுத்து, அவற்றை பல்லாயிரம் வாசகர்களிடம் பரவச் செய்தமையாகும்.

எமது நாட்டு மக்களிடம் புதிதாகத் தோன்றியுள்ள பிரச்னை — எமது மக்களில் பலர் வெளிநாடுகளுக்குப் புலம் பெயர்ந்திருப்பதாகும். அங்கு சென்றுள்ளோர்களின் உணர்வுகளை, வாழ்க்கைகளைச் சித்தரிக்கும் ஆக்கங்களை வெளியிட்டு வருவதன் மூலம் இப்போது இலங்கை தமிழ் இலக்கியத்தின் புதிய பரிமாணம் ஒன்றினையும் வீரகேசரி தரிசிக்க வைக்கின்றது.

இலங்கை இலக்கிய வளர்ச்சிப் பணியில், பிரதேசப் பத்திரிகைகள் நல்கியுள்ள பங்களிப்புகளும் முக்கியமானவை. யாழ்ப்பாணத்தில் 1959இல் வாரப் பத்திரிகையாக மலர்ந்து பின்பு தினப்பத்திரிகையாக விரிந்து பல சோதனைகளுக்கு முகங்கொடுத்து — நடைபோடுகின்ற 'ஈழநாடு' — தனது 10வது ஆண்டு நிறைவையொட்டி நடத்திய இலக்கியப் போட்டிகளின் மூலம் புதிய எழுத்தாளர்கள் பரம்பரை ஒன்றினை உருவாக்கித் தந்தது.

நாவலாசிரியர் 'செங்கை ஆழியா'னின் அநேக நாவல்களின் களமாகவும், செம்பியன் செல்வன், கோகிலா மகேந்திரன் போன்ற சிறுகதையாசிரியர்கள் நாவலாசிரியர்களாக வளர்ச்சி பெறுவதற்குத் துணையாகவும் நின்றது. இலங்கைத் தமிழறிஞர்கள் பலரின் வரலாறுகள் வெளியிடப்படவும் இடமளித்தது 'ஈழகேசரி'.

கண்டியில் 1962இல் தோன்றிய 'மலையுரசு' சில காலமே ஜீவித்திருந்த போதிலும் மலையக எழுத்தாளர் பலரின் இலக்கியப் பரிசோதனைக் களமாகத் திகழ்ந்ததால், மலையகத்தின் 'மணிக்கொடி' எனப் புகழ்ந்துரைக்கப்பட்டது.

1963இல் கண்டி நகரில் வாரப் பத்திரிகையாக வெளியாகிய 'செய்தி' தனது 10 ஆண்டு ஆயுட்காலத்தில் இலக்கிய விமர்சனங்கள், கவிதைப் பரிசோதனைகள்,

இலக்கிய ஆய்வுக்கட்டுரைகள், நாவல்கள் முதலியவற்றிற்குக் குறிப்பிடக்கூடிய களமாக விளங்கிற்று.

1961இல் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்த 'புதினம்' வார ஏடு, சுவையான இலக்கியச்செய்திகள், பரிசோதனைக் கவிதைகள், சோமகாந்தனின் 'களனிநதி தீரத்திலே' என்னும் நாவல், கனகசெந்திநாதனின் இலக்கியத் தொடர், இவற்றினைக் கொண்டு சிலகாலம் வெளிவந்தது.

தினபதி பத்திரிகையின் வார இதழான "சிந்தாமணி" யின் இலக்கியபீடம் பகுதி காரசாரம் மிக்கதும் சுவாரஸ்யமானதாகவும் திகழ்ந்தது.

'முரசொலி' தினப்பத்திரிக்கையின் வாரமலர் பல இலக்கியப்போட்டிகளை நடத்தி பல புதிய எழுத்தாளர்களை உருவாக்கியது. தெணியான், கே.டேவிட் முதலியோரின் நல்ல நாவல்கள் சில வெளி வருவதற்கும் களமாக விளங்கியது. அதில் வெளியாகும் கவிதைகள் தமிழுக்கு அணி சேர்ப்பன.

'உதய'னின் வார இதழான 'சஞ்சீவி', சிறுகதைகளிலும் பார்க்க கூடுதலான கவனத்தை ஆழமான இலக்கியக் கட்டுரைகளிலும், அறிஞர்களைப் பற்றிய வரலாறுகளிலுமே செலுத்தி வருகின்றது.

புதிய எழுத்தாளர் சமகால நிகழ்வுகளை துடிப்போடு கதைகளாக, கவிதைகளாகச் சொல்லும் களமாக 'ஈழநாதம்' ஞாயிறு மலர் திகழ்கிறது.

90ன் தொடக்கத்தில் நின்று போய்விட்ட 'திசை' — இறுதிக்கட்டத்தில் இலக்கிய உலகின் நம்பிக்கை நட்சத்திரமாக விளங்கிவிட்டு, எரிநட்சத்திரமாக வீழ்ந்து போனது துரதிர்ஷ்டமானது.

8. இலக்கியத்துக்கு வானொலியின் பங்களிப்பு

1950இல் கூட மின்சாரம் காலடி எடுத்து வைக்காத அந்தக் குக் கிராமத்தில், கிராமத்துக் கடையொன்றில் — பிள்ளையார் லட்சுமி படங்களின் கீழ் — மிகப்பணிவாகத் தொங்கிய ஒரு பலகையில் ஒரு கறுத்த சதுரப்பெட்டி மிடுக்கோடு உட்கார்ந்திருந்தது. பாடசாலைக்கு அந்த வழியால் போய் வந்து கொண்டிருந்த மாணவர்கள் அதிலிருந்து வரும் இலங்கை வானொலியின் 'இசையுங்கதை'யும் கேட்பதற்காக, வகுப்பு நேரத்தை தவறவிட்டு விட்டு, வாத்தியாரிடம் பிரப்பம் பழங்களை அடிக்கடி வாங்கிச் சுவைத்தனர். அப்போது ஒருநாள், அந்தப் பெட்டி, ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை, சு. நடேசபிள்ளை, அ. ச. சீனிவாச ராகவன், பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை முதலிய அறிஞர்களின் குரல்களில் உரத்துப் பேசத் துவங்கிவிட்டது. சென்னை தமிழ்வளர்ச்சிக் கழகத்தின் 'தமிழ்விழா' யாழ்ப்பாணப் பரமேஸ்வரக் கல்லூரியில் நடந்து கொண்டிருந்தது. அதன் நேரடி ஒலிபரப்பாம் இது. கிராமத்து மாணவர்களாகிய எங்களுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. எனினும் இவ்விழாவையும் தமிழறிஞர்களையும் காண்பதற்காக சைக்கிள்களில் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள திருநெல்வேலிக்குப் பறந்தோம். வானொலியின் இலக்கியப் பணியை நினைக்கின்றபோது, இந்த இனிய நினைவுதான் என் மனதில் எழுகின்றது.

தகவல்களை, பொழுதுபோக்கு அம்சங்களை, அறிவு வளர்ச்சிக்கான கல்வி நிகழ்ச்சிகளை பரவலான பொது மக்களிடம் ஒரே நேரத்தில் பரப்பும் நோக்கத்துக்காக தயாரிக்கப்பட்ட முதலாவது மின்னணுவியல் சாதனம் என்னும் பெருமை வானொலிக்கு உண்டு.

கம்பியில்லா முறையிலான தொலைபேசி முறையைப் பின்பற்றி 1901இல் வானொலிச் செய்திப் பரிமாற்றம் பரீட்சார்த்தமாக அட்லாந்திக் கடலையடுத்து நடத்தப் பெற்றது.

1906ஆம் வருட கிறிஸ்துமஸ் விழாவின்போது, இசையும் உரையும் கொண்ட சிறிய நிகழ்ச்சியொன்றினை ஆர்வலர்கள் சிலர் அமெரிக்க மச்சூட்ஸ் மாநிலத்தில் முதற்தடவையாக ஒலிபரப்பினார்கள். எனினும் தொழில் ரீதியான முதலாவது ஒலிபரப்பு நிலையம் 1920ன் இறுதியில் தான் பிற்ஸ்பேர்க் நகரில் தொடங்கியது. கறுப்புப் பேசும் பெட்டியாகிய வானொலிச் சாதனம் அதே ஆண்டிலேயே மேற்கு நாடுகளில் மட்டுமல்லாது இந்தியா, யப்பான் ஆகிய கிழக்கு நாடுகளுக்குப் பரவி விட்டது. எனினும் முதலாவது மகாயுத்தம் காரணமாக ஒலிபரப்பு, போர் வரையறைக்கு உட்பட்டதாக கட்டுப்படுத்தப்பட்டது.

யுத்தமுனைச் செய்திகளையும், அரச தகவல்களையும் மட்டுமே வழங்கும் சாதனமாகச் செயற்பட்ட ஒலிபரப்புச் சாதனம், யுத்தம் முடிந்தபின் — 1930களிலேயே, கலாசார எழுச்சிக்கான ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்த முடியும் என உணரப்பட்டது.

“நம் நாட்டின் காட்சி விரிவின் இடையே தான் எத்தனை பழமைச் சுவடுகள் — பண்டைத் தெம்பின் எச்ச சொச்சங்கள், இடிந்த தாது கோபுரங்கள், மானிகைகளின் கருங் கற்றூண்கள், நாகபட வளைவுகள், மகர

தோரணங்கள், சிவனுக்கும் பத்தினிக்கும் முருகனுக்கும் உபுல்வனுக்கும், சமனுக்கும், தேவனுக்கும் என எழுந்த கோயில்கள் — கூடங்கள், நூற்றாண்டுகள் பலவற்றின் எச்ச சொச்சங்கள் மறைந்து கிடக்கின்றன. இந்த மலைகளிலும் பள்ளத்தாக்குகளிலும் — அழிவிற்கும் ஆபத்துக்கும் மத்தியிலே ஆன்மஞானமும், ஈடேற்ற நெறியும் தேடிய மனித முடல்வின் விளைபொருள்கள் அவை. நம் மக்களின் மகத்தான சாதனைகளைப் பற்றி நாம் சிந்திப்போமாக” — இவ்வாறு கால் நூற்றாண்டு கால ஒலிபரப்பு அனுபவஸ்தரான பி.பி. சியைச் சேர்ந்த ஸ்ரீவாட் வேவல் அவர்கள், ஒலிபரப்புத் துறையானது தனது பங்களிப்பினை பல்வேறு துறைகளில் விஸ்தரிக்க முடியும் என்பதனை விளக்கியுள்ளது குறிப்பிடத் தக்கது.

இலங்கையில் ஒலிபரப்புச் சாதனம் இயங்கத்துவங்கி சுமார் அரை நூற்றாண்டு காலம் நிறைவடைந்து விட்டது. ஆரம்பத்தில் கொட்டா நோட்டில் ‘கொழும்பு ரேடியோ’ வாகத் தோன்றி, காலப்போக்கில், ரொறிங்டன் சதுக்கத்தில் இலங்கை வானொலியாகக் குடியேறி, 1967இல் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம் என வளர்ச்சி பெற்றுள்ள நிறுவனம் மட்டுமே எமது நாட்டிலேயுள்ள ஒரே ஒலிபரப்புச் சாதனமாகும். இலங்கையின் வெவ்வேறு பிரதேசங்களின் கலை கலாசாரங்களின் வளர்ச்சிக்கு வசதியாக இன்று சில உப நிலையங்களையும் கொண்டதாக இக் கூட்டுத்தாபனம் விளங்குகின்றது.

தமிழ்நாட்டிலும் சரி, இலங்கையிலும் சரி, ஒலிபரப்புத்துறை, திரைப்படத்துறை, தொலைக்காட்சித்துறை முதலியவற்றில் ஈடுபட்டவர்கள் தமது ஆரம்ப காலத்தில் இலக்கியத்துறை என்னும் தொட்டிலில்

வளர்ந்தவர்களே ஆவர். இலங்கை வானொலியின் தமிழ் நிகழ்ச்சி அதிகாரியாகப் பொறுப்பேற்ற திரு. கோ. சிவபாதசுந்தரம், ஈழகேசரிப் பண்ணையில் எழுத்தாளராக வளர்ந்து, பின் அப்பத்திரிகையின் ஆசிரியராக விளங்கியவர். பின்னர் அப்பொறுப்பை ஏற்ற நாவற் குழியூர் நடராசன் 'மறுமலர்ச்சி' தந்த நாடறிந்த கவிஞர்.

கூட்டுத்தாபனமாக மாறிய பின்னர், தமிழ்ச்சேவைப் பணிப்பாளராக விளங்கிய திரு. வீ. ஏ. சிவஞான சுந்தரம், கலை இலக்கிய விமர்சகராக 'வீரகேசரி, ஆசிரியர் குழுவில் பணியாற்றியவர். இதன் காரணமாக, செவிப்புலச் சாதனமாகிய வானொலியில் கூட, கடந்த 4 தசாப்தங்களில் இலக்கிய நிகழ்ச்சிகள் நிறைய இடம் பெற்றுள்ளன.

ஐம்பதுகளில் 'சானா' என்ற சண்முகநாதன் நாடகத் தயாரிப்பாளராக வானொலியில் பணியாற்றிய போது பேராசிரியர் க. கணபதிப் பிள்ளையின் "உடையார் மிடுக்கு", நாடகம் 'இலங்கையர் கோ'னின் தொடர் நாடகங்களாகிய 'விதானையார் வீட்டில்', 'லண்டன் கந்தையா', 'கொழும்பில் கந்தையா' போன்ற புகழ் பெற்ற நாடகங்கள் ஒளிபரப்பாகின. நேயர்களை விழுந்து, விழுந்து சிரிக்கவும், சிந்திக்கவும் செய்த நாடகங்கள் அவை. கா. சிவத்தம்பி, சில்லையூர் செல்வராசன், விஜயாள் பீட்டர், பிலோமினா சொலமன், செ. சிவஞான சுந்தரம் முதலியோர் சிறந்த வானொலி நடிகர்களாகப் பரிணமித்தனர். அக்காலத்தில் சிறுகதைகள் சிலவும் ஒலிப் பரப்பாகின.

60களிலிருந்து கவிதை நாடகங்கள், சரித்திர நாடகங்கள், கவியரங்குகள், இலக்கிய உரைகள் முக்கிய இடத்தை வகித்ததுடன், இலக்கியத் தரமான இசை

யீடிட்ட ஒலிச்சித்திரங்களும் ஒலிபரப்பாகி வருகின்றன. பிரபலமான எழுத்தாளர்கள் கலை இலக்கியக் கூறுகளைப் பற்றிய தமது கருத்தைக் கூறும் களமாக கலைக்கோலம் பகுதி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. காவலூர் ராசதுரை, சில்லையூர் செல்வராசன், கா. சிவத்தம்பி, க. கைலாசபதி, க. இந்திரபாலா, சித்திலேகா, வசந்தா நடராசன், எஸ். பொன்னுத்துரை, லெ. முருகபூபதி, கமலினி செல்வராசன், கே. எஸ். பாலச்சந்திரன் முதலியோர் கலை இலக்கியச் செழுமை மிக்கதாக இதனை தயாரித்தளித்தனர். 'கலைப்பூங்கா' என்னும் பெயரில் இப்பகுதி இன்றும் சிறந்த முறையில் தொடர்ந்து ஒலிபரப்பாகிக் கொண்டிருக்கின்றது.

புத்தக விமர்சனங்கள், நாடக விமர்சனங்கள், இலங்கைத் திரைப்படங்களைப்பற்றிய மதிப்பீடுகள். எழுத்தாளர்களின் பேட்டிகள், இலக்கியக் கலந்துரையாடல்கள், இலக்கிய ஆர்வலர்களை உற்சாகப்படுத்தும் நிகழ்ச்சிகளாகும்.

இலங்கைச் சிறுகதை ஆசிரியர் பலரின் சிருஷ்டிகள், பொருத்தமான தொனியுடனும், இசைக் குறியீட்டுடனும் ஒலிபரப்பப் பெற்றமையினால், அவற்றின் கலையம்சமும் கருத்தும் சிறப்பாகச் சென்றடைய வானொலி துணை நின்றது. வானொலிக் கவியரங்குகளில் கவிஞர்கள் தமது படைப்புக்களை எடுத்துரைக்கும் முறை அநேக சந்தர்ப்பங்களில் கேட்டாரைப் பிணிக்கும் தன்மை கொண்டவையாக அமைந்தன.

வெறும் சூனியத்திலிருந்து புதுமை பூக்க முடியாது, அதன் அடி அத்திவாரம் பாரம்பரியக் கலாசாரச் செல்வங்களும் இலக்கியங்களும் ஆகும். தமிழில் நவீன இலக்கியங்களை ஊக்குவித்ததோடு மட்டும் வானொலி நின்று விடாமல், பாரம்பரியக் கலாசாரக் கூறுகளான உடுக்கு,

கரகம், காவடி, கூத்து, கிராமியப் பாடல்கள் முதலிய வற்றையும் ஒலிபரப்பியது. வடமோடி தென்மோடிக்கூத்துக்களையும், மற்றும் கிராமிய நாடகங்களையும் வெளிக்கொணர்வதில் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன், வி.சி. கந்தையா, பெஞ்சமின் செல்வம், வி.வி. வைரமுத்து, மௌனகுரு முதல்யோர் பெரும் பங்களிப்புச் செய்தனர்.

கர்னாடக சங்கீத வளர்ச்சியை ஊக்குவிப்பதற்காக சிறந்த வித்வான்சனருக்கு ஒருமணி நேரக் கச்சேரி புரியும் வாய்ப்புகள் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டன. வளரும் இளந்தலைமுறையினருக்கு 30 நிமிடம் வழங்கப்பட்டது. இலங்கைத்தமிழ் பாடல்களுக்கு மெட்டமைத்து, இனிய இசையுடன் மெல்லிசைப் பாடல்களாக வழங்குவதற்கு எஸ்.கே. பரராசசங்கம் போன்ற இசை நுட்பம் தெரிந்தவர்கள் முயற்சி மேற்கொண்டு வெற்றியும் பெற்றனர்.

இன்று கலாகூரி அருந்ததி ஸ்ரீரங்கநாதன் இசைக்கட்டுப்பாளராக இருந்து இப்பணியை செப்பமுறச் செய்து வருகின்றார்.

புதுமை இலக்கியத்தேடல் என்பது ஆழமான பழைய இலக்கிய ஞானத்தின் அடிப்படையைக் கொண்டுதான் நடக்க முடியும் என்பதனாலும், தனித்துவமான இலங்கைப் பாரம்பரியத்தைக் கட்டியெழுப்ப, பழந்தமிழ் அறிஞர்களின் பணிகள் துலாம்பரப் படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதனாலும், ஆறுமுகநாவலர், சி.வி. தாமோதரம்பிள்ளை, எம். சி. சித்திலெப்பை, சதாவதானி கதிரைவேற்பிள்ளை, ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, வித்துவ சிரோன்மணி த. பொன்னம்பலம்பிள்ளை, காசிவாசி செந்திநாதையர், சைமன் காசிச்செட்டி முதலிய 19ஆம் நூற்றாண்டு அறிஞர்களைப் பற்றியும், சுவாமி விபுலானந்தர், ஞானப்பிரகாச அடிகள், வித்துவான் கணேசையர், சோமசுந்தரப்புவலர், குமார சுவாமிப்புவலர், பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை, புலவர்மணி

பெரியதம்பிப்பிள்ளை முதலிய 20ஆம் நூற்றாண்டின் மரபுவழி அறிஞர்களின் பணிகள் பற்றியும் வானொலியில் உரைகள் நிகழ்த்தப்பெற்றன.

தேசிய சேவையில் மட்டுமின்றி, வர்த்தக சேவை மூலமாகக் கூட—தமிழ் இலக்கியப் பங்களிப்பு-அவ்வப்போது நல்ல தொடர் நாடகங்களாக நடைபெற்றிருக்கின்றது. அ.ந.கந்தசாமியின் 'மனக்கண்', சில்லையூர்செல்வராசனின் 'தணியாத தாகம்' இளங்கீரனின் "அவளுக்கு ஒரு வேலை வேண்டும்" மற்றும் காவலூர் ராசதுரை, தெளிவத்தையோசப்பின் நாடகங்கள் இவ்வகையில் குறிப்பிடக் கூடியவையாகும்.

பத்திரிகைகளுக்கு அடுத்தபடியாக இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கான பங்களிப்பைச் செய்ததில்-செய்து வருவதில் வானொலி முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றது.

9. இலக்கியத்துக்கு திரைப் படங்களின் பங்களிப்பு

தத்ருபமானதும் உணர்ச்சிகளைத் தூண்டுவதுமான சம்பவங்களை பெரிய வெள்ளைத்திரையில், பளிச்சிடும் உருவங்கள் மூலம் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டும் சக்தி வாய்ந்த சாதனமாக திரைப்படம் விளங்குகின்றது. திரைப்படக்கலை, ஏனைய கலை ஊடகங்களிலும் பார்க்க, இருபதாம் நூற்றாண்டில் மக்கள் மத்தியில் மாபெரும் செல்வாக்கைக் கொண்ட கலைச் சாதனமாகத் திகழுகின்றது.

அன்றாடம் பழகிப்போன சூழ்நிலையிலிருந்து விலகி, பெரும்பாலும் ஓரளவு புலன்கள் தனிமைப்படுத்தப்பட்டு, இருள் கவிந்த ஆனால், இதமான தென்றலின் குளுமை நிலவும் திரை அரங்கில் உட்கார்ந்து, தன்முன்னாலுள்ள பெரிய திரையில், ஒளியினூடாகப்பாய்ந்து வந்து நகர்ந்து செல்லும் சம்பவக்காட்சிகளிலும், பக்கத்துணையாகப் பரவித்தவழும் இனிய இசையிலும், அர்த்தமுள்ள வசனங்களிலும், அழகிய முகங்களிலும், கவர்ச்சியான நடனங்களிலும் பாத்திரங்களின் வீரதீரங்களிலும், ஏன் அவற்றின் உணர்வுகளிலும் கூட படம் பார்ப்பவர் ஒன்றிப்போய் விடுகின்றனர். திரைப்படம் அதனைப் பார்ப்பவர்களைத் தன்னுடன் ஒன்றச் செய்து, சிலமணி நேரத்துக்கு அச்சம் பவம் நிகழும் புதிய உலகமொன்றில் சஞ்சரிக்க வைத்து விடுகின்ற சக்தியைக் கொண்ட சாதனமாக விளங்குகிறது.

இன்றைய திரைப்படத்தின் வளர்ச்சி திடீர்க் கண்டு பிடிப்புகளில் ஒன்றல்ல. ஒரு நூற்றாண்டுக்கு மேற்பட்ட பலதரப்பட்ட பரிசோதனைகளின் அறுவடைதான். இன்றைய திரைப்படங்களின் பரிணாம வளர்ச்சியாக ஆரம்பத்தில் தோன்றிய திரைப்படங்கள் விவரணச் செய்திச் சுருள்களாகப் பலகாலம் பரவி இந்த நூற்றாண்டின் மத்திக்கு சிறிது முன்னர் தான் நடிப்பையும், இசையையும், இலக்கியத்தையும், இனிய காட்சிகளையும் கொண்ட சிறந்த திரட்டுக் கலவையாகி சக்திவாய்ந்த கலை ஊடகம் என்ற தன்மையினைப் பெற்றது.

இன்று உலகளாவிய ரீதியில், பலகோடி மக்களை தன்பால் ஈர்த்துள்ள இக்கலை வடிவத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், சுவையும் சிக்கலும் மிக்கதாகும்.

சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதியில் போட்டோப் படங்களை ஒட்டி—ஒரு உருளை மூலம்—மேலும் கீழும் உருட்டி—பூதக் கண்ணாடி ஊடாக—உருவங்கள் நகர்வதை ஒவ்வொருவராகப் பார்க்கச் செய்தனர். 1885இல் பிரான்ஸ் நாட்டில் லூமியர் சகோதரர்கள்—பூதக்கண்ணாடியில் ஒவ்வொருவராகப் பார்ப்பதற்குப்பதிலாக—ஒரே நேரத்தில் பலர் பார்க்கக் கூடிய முறையில் உருவங்களை ஒளியினூடாக ஒரு திரையில் விழச்செய்து இன்றைய திரைப்பட வளர்ச்சிக்கு வழிகோலினர். ஆனால் அப்படித் தயாரிக்கப் பெற்ற துண்டுப்படங்கள், அன்று பேசவில்லை, பாடவில்லை. வெறுமனே நகர்ந்து ஓட மட்டுமே செய்தன. ஊமைப் படங்களுக்குச் சனத்தைக் கவர்வதற்காக தொடர்பு எதுமில்லாமல், நிறைய-சண்டை, சவாரி, வித்தை, மந்திர ஜால விளையாட்டு அசைவு நடனம் எனக்காட்சிகள் நிறைந்திருந்ததாம்.

1920 களில் தான் திரைப்படம் பேசத்துவங்கியது. பிலிம் சுருளிலேயே சத்தத்தைப்பதிக்கின்ற போனோபிலி.

என்ற முறைமூலம், வசனங்களையும் இசையையும் பதித்தனர். அதுவரை சங்கீதக்கோஷ்டிகளையும், பியானோக்களையும் பக்கவாத்தியமாக, சலனப்படங்களுக்குப் பின்னணித் துணையாக வைத்திருந்த காலம் மாறி, இசை நாடகங்களைக் கூட பிலிமில் பதித்து, அமெரிக்காவில் திரைப்படங்களாக்கினர்.

சலனப்படக்கண்டு பிடிப்புக்காலத்திலிருந்தே, திரைப்படச்சாதனம், மேலை நாடுகளிலிருந்து, மற்றும் நாடுகளுக்கும் பரவத் தொடங்கிவிட்டது. திரைப்படம் என்ற சாதனத்தை, தத்தமது நாடுகளில் நாகரிக, கலாசார, அரசியல் தேவைகளுக்கு ஏற்ப பயன்படுத்தும் முயற்சியில் பலநாடுகள் ஈடுபட்டன. கலாசாரக் கூறுகளான சமய வரலாறுகள், இலக்கியங்கள், இதிகாசங்கள், மரபார்ந்த இசை நடனக்கோலங்களை உள்ளடக்கிய பேசும் படங்கள் பல வெளிவரத் துவங்கின.

எமது நாட்டில் திரைப்படத்தயாரிப்பு 1956ல் தான் ஆரம்பமாகியது. இந்தியச்சினிமா வளர்ச்சியின் தாக்கம் இலங்கைமீது பூரணமாகத்தழுவி இருந்தமையால், 1947ல் தயாரிக்கத்தொடங்கிய சிங்களப்படங்களைக் கூட முதல் 10 ஆண்டுகள் வரை தென்னிந்தியாவிலேயே எடுக்க வேண்டியிருந்தது.

திரைப்படத்தயாரிப்பில் பம்பாய் நகரம் தான் இந்தியாவின் ஹொலுவுட்டாக விளங்கியது. சென்னையிலுள்ளவர்களே அங்கு சென்று, முதலாவது தமிழ் பேசும் படமாகிய 'காளிதாஸ்' என்னும் படத்தை 1931ல் தயாரித்து சென்னையில் வெளியிட்டனர்.

நாடசத்துறைதான் தமிழ்சினிமாவின் தாய் என்பது தமிழ்ப்படங்களைப் பொறுத்தவரை மறைக்கமுடியாத உண்மையாகும். பலநாடக சபாக்கள் - முழுநேரத் தொழிலாக நடிக நடிகையர்களை அமர்த்தி - தமிழ்

நாடெங்கும் நகர்ந்து, கொட்டகை அமைத்து, வெற்றிகரமாக மாசக்கணக்கில் நாடகம் நடந்திய காலம் அது. இதனால் ஆற்றலும் அனுபவமும் மிக்க நடிகர்கள் தமிழ் சினிமா பிற்காலத்தில் வேகமாக வளர்வதற்கு தயாராக உருவாக்கப்பெற்றிருந்தனர். நாடகங்கள்மூலம் பிரபலம் பெற்ற புராணக் கதைகளும் ஏராளமாகக் கைவசமிருந்தன. முதல் தமிழ்ப்படம் வெளியாகி இரு ஆண்டுகளுக்குள் அடுத்த 10 படங்கள் தமிழில் வெளியாகின. தமிழ்ப் படத்தயாரிப்பின் வேகம் காரணமாக, பம்பாய், பூனா செல்லும் சிரமத்தை தவிர்க்கவும் தமிழ் மொழி தெரிந்த தொழில் நுட்பவியலாளர்கள் மூலம் படங்களைத் தயாரிப்பதற்குமாக 1934ல் இருந்து படத்தயாரிப்புக்கான ஸ்டுடியோக்கள் பல, தமிழ் நாட்டில் நிர்மாணிக்கப் பெற்றன. அக்கால கர்நாடக சங்கீத விற்பன்னர்களாக விளங்கிய எஸ். ஜி. கிட்டப்பா, தியாகராஜ பாகவதர், எஸ். டி சுப்புலட்சுமி, கே.பி. சுந்தரரம்பாள், பாபநாசம் சிவம், எம். எஸ். சுப்புலக்ஷ்மி, பி. யு. சின்னப்பா, எம். எம். தண்டபாணிதேசிதர், ஜி. என். பாலசுப்பிரமணியம் முதலியோர் தமது இசைத் திறமைகளைக்காட்டி சினிமா சாதனமாக விளங்கிற்று. இன்று குன்னக் குடி வைத்தியநாதன், எம். எஸ். விசுவநாதன், இளையராஜா போன்றோரின் இசைத் திறமையின் பிரதான வெளிப்பாட்டுச்சாதனமாக சினிமா அமைந்துள்ளது.

டி. கே. சண்முகம், சகஸ்ரநாமம், மனோஹர், எம். ஜி. ராமச்சந்திரன், சிவாஜிகணேசன், முதல் இன்றைய கமலஹாசன் வரை - நடிப்புத்துறையின் நாயகர்களாக மினிர சாதனமாக அமைந்தது சினிமா.

பரதநாட்டிய வல்லுநர்களான பத்மினி, வைஜயந்தி, சுகுமாரி கமலா போன்றவர்களின் பெருமை உலகறிய வைத்த சாதனமும் சினிமா தான்.

டி. என். ராஜரத்தினம்பிள்ளை, காருக்குறிச்சி அருணாசலம், சின்ன மௌலானா போன்ற நாகஸ்வர மேதைகளின் புகழை ஓங்கச் செய்ததில் சினிமாவுக்கு பெரும் பங்குண்டு.

இலக்கியத்தில் புதுமைகளைச்சாதிக்க வேண்டும் என்ற இலட்சியத்தில் 'மணிக்கொடி'யில் நவீன இலக்கியப் பரிசோதனைகளை நடத்திக் கொண்டிருந்த எழுத்தாளர் சளையும் புதிய சாதனமாகிய திரைப்படத்துறை ஈர்த்தது வியப்பில்லை. ச. து. சு. யோகி, இளங்கோவன், பி. எஸ். ராமையா போன்றோர் சினிமாத்துறையில் இறங்கி, திரைக்கதை வசனம் பாடல்கள் எழுதத் தலைப் பட்டனர்.

புராணப்படங்களாக வெளிவந்து கொண்டிருந்த தமிழ்த்திரையுலகம் சமூகப்பிரச்சனைகளை நோக்கிப் பார்வையை திருப்பியது,

கல்கி கிருஷ்ணமூர்த்தியின் 'தியாகபூமி' நாவல் திரைப்படமாகியது. அறிஞர் அண்ணா, கலைஞர் மு.கருணாநிதி முதலியோரின் சினிமா ஈடுபாடு காரணமாக இலக்கிய நயம் சொட்டும் வசனங்கள் தமிழ் சினிமாவைச் செழுமைப் படுத்தின. பகுத்தறிவைப் பரப்பும் கதைகள் படமாக்கப்பட்டன.

மகாசவி சுப்பிரமணிய பாரதியார், தேசிக விநாயகம் பிள்ளை, பாரதிதாசன், பட்டுக்கோட்டை கல்யாண சுந்தரம், நாமக்கல் இராமலிங்கம்பிள்ளை, கு. மா. பால சுப்பிரமணியம், கண்ணதாசன், வைரமுத்து முதலிய கவிஞர்களின் பாடல்கள் திரைப்படம் மூலம் பெருவாரியான மக்களைச் சென்றடைந்தன.

அறிஞர் மு. வ, லக்ஷ்மி, பி. எஸ். ராமையா, அகிலன் ஜெயகாந்தன், வண்ணநிலவன், ப. சமுத்திரம், சுஜாதா,

பாலகுமாரன் போன்றோரின் படைப்புக்கள் பங்களாக வெளிவந்தன.

முகவை ராஜமாணிக்கம், கொத்தமங்கலம் சுப்பு, ஸ்ரீதர், கே. பாலச்சந்தர், கே. எஸ். கோபாலகிருஷ்ணன், பாலுமகேந்திரா முதலியோரின் திரைப்பட ஈடுபாடு தமிழ்ப் படங்களுக்குப் புதிய பரிமாணத்தை ஏற்படுத்தியது.

படிப்பதற்காகப் படைக்கப்படும் இலக்கியங்களை கட்புலச்சாதனமாகிய திரைப்பட வாயிலாக வழங்கமுற்படும்போது அநேக சந்தாப்பங்களில் - ஆக்கத்தின் அடிநோக்கத்தையே இழந்து விடுவதும் உண்டு. சங்கீதம், நடனம், நாடகம், ஓவியம், சிற்பம், கிராமியக்கலைகள் போன்ற கலைக்கூறுகள் தமிழ் சினிமா மூலம் பெருவளர்ச்சி பெறும் வாய்ப்பைப் பெற்ற அளவுக்கு, இலக்கியத்துறையானது முழுப்பயனையும் பெறாமலிருந்தபோதிலும் பல இலக்கியக்காரர்களின் கதைகள், பாடல்கள் பாம்புமக்களையும் சென்றடைவதற்கு தமிழ் சினிமா துணை புரிந்துள்ளது. தென்னிந்திய தமிழ் சினிமாவின் ஆரம்பக்கட்டத்திலிருந்தே அங்கு தயாராகிய படங்களுக்கு மிகலாபகரமானதொரு வர்த்தகச்சந்தையாக இலங்கை விளங்கியது. தமிழ் சினிமா என்றால், தமிழ் நாட்டு சினிமா தான் என நிலவும் கருத்து ஆரம்பத்திலிருந்து இங்கு நிலவுகிறது. இலங்கையின் மண்வாசனை கொண்ட தமிழ் இலக்கியம் உருவாக்கப்படவேண்டும் என்ற கருத்து அறுபதுகளில் வலியுறுத்தப்பட்டபின் நிலைநாட்டப் பெற்ற போது, இலங்கை மணங்கொண்ட தமிழ்த்திரைப்படங்களையும் தயாரிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணமும் முளைவிட்டது. அதனால் அறுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் இலங்கையில் தமிழ் சினிமா தயாரிப்புக்கு வித்திடப்பட்டது. பரிசோதனை முயற்சியாக 16 மி. மீட்டரில் 'சமுதாயம்', 'பாசநிலா' வெளிவந்தன. 35 மி. மீட்டர்

படமாக இலங்கையில் வெளிவந்த முதல் தமிழ்ப்படம் 'தோட்டக்காரி' - மலைநாட்டு மக்களின் ஒரு பகுதியினரின் கதையைக் கூற வந்த இப்படம், தொழில் நுட்பவலுவும், திரைப்பட ஞானமுமில்லாத தயாரிப்பு. 'கடமையின் எல்லை' என்ற கதம்பக்கூத்தும் நிமிர முடியாமல் படுத்து விட்டது. 'டாக்ஸி டிரைவர்', 'நிர்மலா' என்னும் படங்கள் யாழ்ப்பாண சமுதாயத்தை சித்தரிக்க முற்பட்டவை. 'மஞ்சள் குங்குமம்', 'வெண்சங்கு', 'மீனவப் பெண்' - முதலியவை தமிழ்நாட்டுப் படங்களை மனதில் வைத்துக்கொண்டு தயாரிக்கப் பெற்றவை - அதனால் தனித்துவம் எதுவும் தெரியவில்லை. மேலும், தொழில் நுட்பத்தில் சிறந்து விளங்கிய தமிழ் நாட்டுப் படங்களுடன் போட்டி போடவும் இவற்றால் இயலவில்லை.

1972ல் திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனத்தின் தோற்றமும் தமிழ் நாட்டுப் பட இறக்குமதிக்கட்டுப்பாடும், ஓரளவு, நல்ல தமிழ்ப்படங்கள் இலங்கையில் உருவாக சாதகமான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தியது. 'குத்துவிளக்கு', 'வாடைக் காற்று', 'நான் உங்கள் தேரழன்', 'புதியகாற்று', 'அவள் ஒரு ஜீவநதி', 'பொன்மணி', 'காத்திருப்பேன் உனக்காக முதலிய படங்கள் வெளிவந்தன. சில்லையூர் செல்வராஜன் செங்கை ஆழியான், தெளிவத்தை யோசப், மாத்தளை கார்த்திகேசு, காவலூர் ராசதுரை, செம்பியன் செல்வன் முதலிய எழுத்தாளர்கள் இப்படங்களில் சிலவற்றுக்கு மூலக்கதைகளை அல்லது திரைக் கதைவசனத்தை எழுதியிருந்தனர். கவிஞர் முருகையனின் சில கவிதைகளும் சினிமாவில் பாடல்களாச கையாளப்பட்டன.

ராமதாசின் 'கோமாளிகள்', 'ஏமாளிகள்', படங்கள் சிரிக்க வைப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டவை.

இலங்கையில் தனது குறுகிய கால வரலாற்றையே சோகந்தமுனியதாகக் கொண்டு மறைந்த தமிழ் சினிமா. இலக்கியக்காரர் சிலரின் ஆக்கங்களை வரையறைக்கு உட்பட்ட எல்லைக்குள் எனினும் பரப்புவதற்கு சிறு துணையாக விளங்கியதை மறக்கமுடியாது.

10. தொலைக்காட்சியின் பங்களிப்பு

ஒரு சித்திரம் ஆயிரம் வார்த்தைகளுக்குச் சமம் என்று அறிஞர்கள் கூறுவர். ஆயிரம் வார்த்தைகளைப் படித்து மனதால் கிரகித்து சிரமப்பட்டு உணரவேண்டிய ஒரு செய்தியை, கட்புலனூடாகப் பார்க்கும் ஒவியத்தின் வாயிலாக மிக விரைவாகவும் இலகுவாகவும் உணர்ந்து கொள்ள முடியும் என்பதே இதன் தாற்பரியம்.

மனிதர் தமது எண்ணங்களை, கருத்துக்களை, பல்வேறு வகைகளில் வெளிப்படுத்துகிறார்கள். பேசும் தகவல்களை வார்த்தைகள் மூலமாக, எழுத்துக்களின் மூலமாக உடல் அசைவுகளின் மூலமாக, ஆடை-அணிகலன்களை அணிந்து கொள்ளும் வகைகளின் ஊடாக, வரையும் சித்திரங்களினூடாக என எண்ணங்களை வெளியிடுவதற்கு பல வகைகளில் மனிதன் முயலுகின்றான். உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதில் முகம் கூட முக்கிய பங்குவகிக்கின்றது. ஒருவரின் மன நிலையையும் துக்கம், மகிழ்ச்சி, கோபம், எரிச்சல், எதிர்பார்ப்பு முதலிய உணர்ச்சிகளையும் முகம் தெளிவாக உணர்த்த வல்லதாக விளங்குகின்றது. அதனால் தான் “அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும்” என்ற பழமொழியே உருவாயிற்று. திரைப்படங்களிலும் ஒரு தொலைக்காட்சியிலும் ஒரு பாத்திரத்தின் மன உணர்வுகளை உணர்த்துவதற்கு, அப்பாத்திரத்தின் அருகிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட காட்சிகளினால் பெரிதாகக் காட்டுவார்கள்.

செலுலாயிட் சாதனங்களான திரைப்படமும் தொலைக்காட்சியும் இருபதாம் நூற்றாண்டு மக்கள் மீது பெரும் செல்வாக்கைச் செலுத்தியுள்ள வெகுஜனத் தொடர்புச் சாதனங்களாகும். ஒரு கருத்தை ஒரே நேரத்தில் ஏராளமான மக்களுக்கு எடுத்துச் செல்வதற்குப் பயன்படுத்தப்படும் கருவிகள் வெகுஜனத் தொடர்புச் சாதனங்கள் எனப்படும். இவைமானுட சமுதாயத்துக்கு கிடைத்த மகத்தான சொத்துக்கள்.

மகிழ்ச்சியாகப் பொழுதைப் போக்குகின்ற அதே வேளையில் அறிவுக்குத் தேவையான கருத்துக்கள் சிலவற்றையேனும் பெறுவதற்காக சினிமாவுக்குச் செல்லுவது, எமது நாட்டில் சுமார் அரை நூற்றாண்டாகப் பழகிப் போய் விட்ட சங்கதி. வெளியே புறப்படுவதற்கான ஆடைகளை அணிந்து தயாராகி நடந்தோ, பஸ்ஸிலோ பயணஞ்செய்து, திரைப்படக்கொட்டகையின் 'கியூவில்', மணிக்கணக்காக காத்து நின்று, இடிபட்டு, பிடுங்குப் பட்டு, ரிக்கட் எடுத்து — அதன் பின்பே ஒரு திரைப்படத் தைப் பார்க்கக் கூடிய சந்தர்ப்பம் பட ரசிகர்களுக்கு கிடைக்கமுடிகின்றது.

1930களின் ஆரம்பத்திலேயே உலக அரங்கில் முகைவிட்ட தொலைக்காட்சி சாதனம், 1979ம் ஆண்டில் தான் இலங்கையில் அறிமுகம் செய்யப்பட்டது. 10 ஆண்டுகளுக்குள்ளாகவே அது பாரிய செல்வாக்கை ஏற்படுத்தி 6 லட்சத்துக்கும் அதிகமான இல்லங்களில் இடம்பெற்று விட்டது.

நாம் எவரையேனும் சந்திக்கும்போது, அல்லது தொலைபேசியில் உரையாடும்போது — "என்ன புதினம்" என்ற வார்த்தையை எம்மை அறியாமலே பாவிப்பது வழக்கமாகிவிட்டது. புதிது புதிதான செய்திகளை, தகவல்களை அறியவும் அவைபற்றிச் சமபாஷிக்கவும் இருபதாம் நூற்றாண்டு மனிதனின் மனம் அவாவுவதனை வழக்க

மாசக்கொண்டு விட்டது. இத்தனைக்கும், காலையில் பத்திரிகையைப் புரட்டுகிறோம்; தேநீர் அருந்தும் போது வானொலிச் செய்தியைக் கேட்கிறோம். எனினும் "என்ன புதினம்?" என்ற சொல்லை உச்சரிக்க நாம் மறப்பதே யில்லை!

படிப்பதையும் காதல் கேட்பதையும் காட்டிலும் கண்ணால பார்த்து விடுவதில்தான் உண்மையிருக்கிறது என்று உள்ளூர் நம்பிக்கையும் மனிதர் எல்லோருக்கும் இருக்கவே செய்கிறது. தொலைக்காட்சி, இந்த வகையிலே நேயர்களின் ஆவலை நிறைவு செய்ய முடிகிறது. செய்தியைச் சொல்வதுடன் அதுபற்றிய காட்சிகளையும் அது வழங்குகிறது.

1937இல் ஆறாவது ஜோர்ஜ் மன்னரின் முடிசூட்டு விழா வெகு கோலாகலமாக நடந்தபோது, பத்திரிகைப் புகைப்படங்களினாலும், வானொலி வர்ணனையினாலும் அடக்கிவிட முடியாத அச்சம்பவத்தை, முதற் தடவையாக தொலைக்காட்சிச் சாதனம் ஒளிபரப்பி பல லட்சம் மக்களின் பாராட்டைப் பெற்றது.

திரைப்படக்காட்சியைப் பார்ப்பதற்கு மேற்கொள்ள வேண்டிய சிரமங்களின்றி, வேலையை முடித்துவந்து, வசதியான உடையணிந்து, ஆற அமர உட்கார்ந்து அல்லது சாய்மனைக்கதிரையில் சாய்ந்து படுத்திருந்து, வீட்டுச் சூழலில், தான் விரும்பியவாறு காட்சிகளைப் பார்க்கின்ற வசதியை ஒருவருக்கு தொலைக்காட்சி அளிக்கின்றது. விருப்பம் இல்லாத நிகழ்ச்சிகளைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தமே இல்லை. நிறுத்தி விட்டு வேறு வேலைகளைக் கவனிக்கலாம். இந்த வசதிகள்தான் தொலைக்காட்சி செல்வாக்குப் பெற்றதற்கான காரணங்களில் சில.

தொலைக்காட்சி, வானொலியின் அம்சங்களும் சினிமாவின் அம்சங்கள் சிலவும் இணைந்த வீச்சுப்பெற்ற ஒரு ஊடகமாக விளங்குகிறது. இரண்டாவது உலக மகாயுத்தம் முடிவடைந்த பின்னர்தான் தொலைக்காட்சியுக்ம் என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்கு இச்சாதனம் துரிதவளர்ச்சி பெற்றது. அதுவரை கட்டுப்படுத்தப்பட்ட செய்திகளையும் உள்நாட்டு வெளிநாட்டு சமாசாரங்களையும் கறுப்பு வெள்ளைப் படங்களையும், மந்திர தந்திரக்காட்சிகளையும் வெளியிட்டிக் கொண்டிருந்த தொலைக்காட்சி, 1954இல் வர்ணத் தொலைக் காட்சியாக மாற்றம் பெற்றது. மக்கள் வாழ்க்கையுடன் தொடர்புள்ள அனைத்து அம்சங்களைத் தழுவிடும், கலாசாரக் கூறுகளை ஊக்குவித்தும் பல நிகழ்ச்சிகளை தொலைக்காட்சியில் சேர்க்கத் துவங்கினர்.

சிறுவர்களைக் கவரும் காட்டுன்கள், சிரிப்பு நிகழ்ச்சிகள், சித்திரங்கள், இளைஞர்களுக்கான விளையாட்டு நிகழ்ச்சிகள் புதிர்ப்பேட்டிகள், முக்கிய விஷயங்கள் பற்றிய உரைகள், கலந்துரையாடல்கள், ஜனரஞ்சக இசை வடிவங்கள், நாட்டிய நாடகங்கள், பல்கலைகளின் வண்ணக்கோலங்கள், நாடகம், சமகால நிகழ்வுகள்பற்றிய பின்னணியை விளக்கும் நிகழ்ச்சிகள், சமயம், நேயர் தொடர்பு, மொழிப் போதனை, பொது மக்களுக்கான தகவல்கள் கல்வி விவசாயம் - இவ்வாறாக தொலைக்காட்சியின்களம் 50களிலிருந்து விரிவடைந்தது.

கைத்தொழில் உற்பத்தி யந்திரமயமானதன் காரணமாக, உற்பத்திப் பொருள்களின் சந்தைப்படுத்தலுக்காக, சக்திமிக்க இச்சாதனத்தில் விளம்பரஞ் செய்வதற்கு தொழிலதிபர்கள் போட்டியிட்டனர். தொலைக்காட்சித் துறையின் வருவாயைப் பெருக்க வர்த்தக விளம்பரங்கள், கவர்ச்சிகரமான முறையில், இச்சாதனத்தில் இடம் பிடித்தன. சுமார் 10 ஆண்டுப்பிராயமே கொண்டுள்ள

இலங்கையின் தொலைக்காட்சிச் சேவை - சுயாதீனத் தொலைக்காட்சி, இலங்கை ரூபவாஹினி கூட்டுத்தாபனம், எம்.பி.வி. என மூன்று ஒளிப்பரப்பு நிறுவனங்களைக் கொண்டுள்ளது. சிறந்த தொழில் நுட்பவசதிகள், அனுபவம்மிக்க தொழில் நுட்பவியலாளர்களின் சேவை முதலியவற்றை இவை கொண்டுள்ள போதிலும், நேயர்களின் இன விகிதாசாரத்துக்கு இணங்கவே மும்மொழி நிகழ்ச்சிகளுக்கும் இடம் ஒதுக்கப்படுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஒவ்வொரு மொழிக்கும் எனத் தனிவழி ஒளி பரப்புச்சேவை இன்னும் ஆரம்பிக்கப்படவில்லை. மேலும் சில ஒழுங்குமுறைகளுக்கு அமைவாகவே இவற்றின் ஒளி பரப்பு அமையவேண்டிய நியதியும் நிலவுகிறது.

எமது பக்கத்து நாடான இந்தியாவில், பிராந்திய மொழிகளுக்கென குறிப்பிட்ட பிராந்தியத்தின் தலை நகரில் தொலைக்காட்சி நிலையங்கள் இயங்குகின்றன. சென்னையில் இயங்கும் நிலையத்தில் தமிழ் நிகழ்ச்சிகள் சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளன. தமிழ் இலக்கிய - கலை வளர்ச்சிக்கான நிகழ்ச்சிகள் பல வெவ்வேறு ரூபத்தில் தினமும் அங்கு ஒளிபரப்பாகி வருகின்றன. காப்பியங்களைப் பற்றி நடக்கும் காரசாரமான விவாதங்கள், பாமரர்கள்கூட அவற்றின் பெருமையையும் அருமையையும் உணர வைக்கின்றன. கவியரங்குகள் மூலம், கவிஞர்களின் படைப்புகளின் திறமையை எண்ணற்ற நேயர்கள் ஏககாலத்தில் பார்த்து ரசிக்க முடிகிறது. இலக்கியப் பட்டிமன்றங்களில் கூறப்படும் பாத்திரச் சிறப்பியல்புகளை பட்டி தொட்டிகளில் உள்ளவர்கள்கூட அறிய வைக்கப்படுகின்றது. எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளை, சிறந்த முறையில் மக்களிடம் அத்தொலைக்காட்சி எடுத்துச் செல்கின்றது. சுவையும் புதுமையும் மிக்க நாடகங்கள், தொலைக்காட்சி நாடகங்களாக மலரு

கின்றன. இலக்கிய விழாக்கள் அங்கு நேரடி ஒளிபரப்பாகின்றன. புதிய நூல்களைப் பற்றிய அறிமுகங்கள், எழுத்தாளர்களின் முழுமையான பேட்டிகள் முதலியவற்றின் மூலமும் தொலைக்காட்சி தமிழகத்தின் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பணிபுரிவதை அறிய முடிகின்றது.

இலங்கைத் தொலைக்காட்சிச் சாதனத்தில் தமிழ் மொழிக்கென ஒதுக்கப்பட்டுள்ள சில மணித்துளிகளில், பெரும் பகுதியை கலை நிகழ்ச்சிகள் எடுத்துவிடுகின்றன. தொலைக்காட்சி கட்புலச் செவிப்புலச் சாதனமாக இருப்பதனால் ரம்மியமான இசையும் நடனமும் கொண்ட கலைநிகழ்ச்சிகள் இடம் பெற வேண்டியது அவசியமே. இலங்கைத்தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்காக பண்டிகை நாள்களில் கவியரங்குகள், ரூபவாகினியில் நடத்தப்பட்டுள்ளன. இதன் மூலம் பழம்பெரும் கவிஞர்கள் மட்டுமல்லாது, புதிய கவிஞர்களும் நேயர்களுக்கு திரையூடாக அறிமுகமாகும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. மறைந்த கவிஞர் மகாகவியின் 'கண்மணியாள் காதை' வில்லுப்பாட்டாக வெளிப்படுத்தப்பட்டது. பி. விக்ரேஸ்வரன், எஸ். விஸ்வநாதன், அருணா செல்லததுரை, எஸ். ராம்தாஸ் முதலியோரின் நெறியாள்கையில், கே. எஸ். பாலச்சந்திரன், கோபிந்தராஜ், மாத்தளைகார்த்திகேசு, தெளிவத்தை யோசப் முதலியோரின் தொலைக்காட்சி நாடகங்கள் சில ஒளிபரப்பாகியுள்ளன. சென்ற ஆண்டில் சில்லையூர் செல்வராசன் செங்கை ஆழியான், இளங்கீரன், கோகிலாமகேந்திரன், அந்தனி ஜீவா, மேமன்கவி, ராஜஸ்ரீகாந்தன் முதலிய எழுத்தாளர்களின் இலக்கிய உரைகள் சில இடம் பெற்றன. எழுத்தாளர்களின் நூல்கள், கலை இலக்கிய நிகழ்ச்சிகள் முதலியவற்றை அறிமுகஞ் செய்து வைக்கும் 'ஊர்க்கோலம்' நிகழ்ச்சிமூலம், இலங்கை இலக்கியம் பற்றிய தகவல்கள் இலக்கிய ஆர்வலர்களைச் சென்றடைய முடிகின்றது.

இலங்கைத்தமிழ் இலக்கியத்துக்கு தொலைக்காட்சிச் சாதனம் வழங்கப் போகின்ற பங்களிப்பு எதிர்காலத்தில் ஆழமும் அகலமும் கொண்டதாக அமையுமென இலக்கிய உலகம் நம்பிக்கையுடன் எதிர்பார்க்கின்றது.

11. எழுத்தாளர் சங்கங்களின் பணிகள்

ஒரு மொழியானது அம்மொழியிலுள்ள இலக்கியங்களினாலேதான் செழுமையடைக்கின்றது. செழித்து ஓங்கிச் சிறப்புறுகின்றது. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை நாம் திரும்பிப்பார்க்கும் போது எமது இலக்கியமானது நிறுவனங்கள் ஊட்டிய உற்சாகம், காட்டிய அக்கறை முதலியவற்றினால் வளர்ச்சி பெற்று வந்திருப்பதை அறிய முடிகின்றது. முதற் சங்கம், இடைச் சங்கம், கடைச்சங்கம் ஆகிய முச்சங்கங்களும் கங்கப்பலகையும் இந்த மரபு முறையை, தமிழ் இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை தொடக்கி வளர்த்து வந்துள்ளன. எமது நாட்டில் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரில் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு யாழ்ப்பாணத்தமிழ்ச் சங்கத்தை அக்கால அரசர்கள் நிறுவி நடத்தியதையும், அப்போது பல நூல்கள் உருவாகியிருப்பதையும் வரலாறு மூலம் அறிய முடிகிறது.

நவீன இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை, இந்த நூற்றாண்டில் முப்பதுகளில் அது எம் நாட்டின் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் தோற்றம் பெற்றுவிட்ட போதிலும் 'ஈழகேசரி' என்ற தொடட்டிலில் ஆடி, நாற்பதுகளில் 'மறுமலர்ச்சி' என்ற திண்ணையில் தவழ்ந்த பின்னர்தான் திடமாக எழுந்து நிற்கத் தொடங்கியது எனலாம். நவீன இலக்கிய நாட்டங்கொண்ட எழுத்தாளர்களின் முதலாவது இலக்கியச் சங்கமாக 1942இல் உருவானமறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தை குறிப்பிடலாம்.

தமிழுக்குப்புதிதாக அக்காலத்தில் அறிமுகமான இலக்கிய வடிவமாகியசிறுகதை போன்றவற்றின் உருவம், இலக்கிய வடிவம் பற்றிய கலந்துரையாடல்களையும், அக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் வெளியாகிக் கொண்டிருந்த சிறு சஞ்சிகைகளில் வெளிவரும் இவைபற்றிய கருத்துக்களையும் தமக்குள் பரிமாறிக் கொள்ளவும் அக்காலத்தில் எழுத்தார்வங் கொண்ட இளைஞர்களால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட 'மறுமலர்ச்சிச்சங்கம்' 'மறுமலர்ச்சி' என்னும் பெயரில் சஞ்சிகை ஒன்றினையும் தனது அங்கத்தவர்களின் ஆக்கங்களின் பரிசோதனைக்களமாக ஆரம்பித்து நடத்தியது. இச்சங்கம் நீண்ட காலம் நிலைத்து நிற்காமல் போய்விட்டாலும் கூட 'மறுமலர்ச்சி' மாச சஞ்சிகை மூலமாக வரதர், அ. செ. முருகானந்தன், அ. ந. கந்தசாமி சு. இராசநாயகன், சொக்கன், வ. சு. இராஜரத்தினம், தாழையடி சபாரத்தினம் முதலிய திறமை வாய்ந்த சிறுகதை எழுத்தாளர்களை இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு அளித்தது. இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றபின், பல்வேறு பிரச்சனைகள் அரசியல் அரங்கில் தலையெடுத்தன. இதனால் 1950 களில், இலக்கிய ஆர்வம் என்னும் நிலையில் மட்டும் இருந்து சிந்தனை செய்யாமல் சமுதாயத்தின் பிரச்சனைகளுக்கான வழிகளைப்பற்றியும் எழுத்தாளர்கள் சிந்திக்கத்தலைப்பட்டனர்.

இவ்வாறான சிந்தனைப்போக்கு உதாரணமாக அக்கால எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான அ. ந. கந்தசாமி எழுதியதிலிருந்து பின் வரும் பகுதியைக் குறிப்பிடலாம்.

“இன்று நாம் வாழும் சமுதாயத்தில் புன்னகையைக் காணவில்லை. துன்பமும் துயரமும் அழுகையும், ஏக்கமும் கண்ணீரும் கம்பலைமாக நாம் வாழும். உலகம் இருக்கிறது. ஏழ்மைக்கும் செல்வத்துக்கும் நடக்கும்போரும், உயர்சாதியானுக்கும் தாழ்ந்த சாதியானுக்கும் நடக்கும் போரும், அரசு சக்திகளுக்கும் மனிதசக்திகளுக்கும் நடக்கும் போரும்,

இன்று உலகையே நடுங்க வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றன. இப்போர்களினால் வாழ்வே ஒரு சோக கீதமாகிவிட்டது. இவற்றை எவ்வளவு விரைவில் ஒழிக்க முடியுமோ அவ்வளவு விரைவில் ஒழித்து விடவேண்டும். அதன்பின் போர் ஒழிந்த சமத்துவ சமுதாயம் பிறக்கும். அதனைப் பூக்கவைக்கும் பணியில் எழுத்தாளன் முன்னோடியாகத் திகழ வேண்டும்.” என அக்காலத்தில் எழுதினார். அ. ந. சுந்தசாமி.

இலயக்கியம் என்பது எழுதுபவனின் ஆத்மதிருப்திக் காகமட்டுமாக அமையாது, சமுதாயத்துக்குப் பயன் தருவதாகவும் அமையவேண்டும் என்ற கருத்து ஐம்பது களில் வளர்ச்சி பெற்று, அந்த தசாப்தத்தின் இறுதிக் கட்டத்தில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் என்ற அமைப்பு உருவாகுவதற்கு அடிகோலிற்று. அறுபது களின் தொடக்கத்தில் இச்சங்கம், கொழும்பு, கண்டி, யாழ்ப்பாணம், திருகோணமலை, மன்னார், அக்கரைப் பற்று, நீர் கொழும்பு ஆகிய இடங்களில் தனது கிளை களை நிறுவி, அனைத்திலங்கை அடிப்படையில் பலமான ஸ்தாபனமாக அமைந்தது.

இலங்கைத்தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் 1960கள் மிக முக்கியமான காலகட்டமாக இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர் களால் கொள்ளப்படுவதுண்டு. இலங்கைத் தமிழரின் பண்பாட்டு முதுசொத்தையும் கலாசார மரபையும் இனங்கண்டு நிலைநாட்டப்பட்டமை, இலங்கை மக்களின் அபிலாஷைகள், வாழ்க்கை முறைகள், பேச்சுமொழி, முதலியவற்றைப் பிரதிபலிக்கும் தேசிய இலக்கியத்தை உருவாக்கியமை, மரபுவாதிகளின் பழமைப்பிடியிலிருந்து விடுவித்து இலக்கிய வளர்ச்சியை முன்னெடுத்துச் சென்றமை இலக்கியம் என்ற போர்வையில் தரமற்றவர்த் தக சஞ்சிகை இறக்குமதியினால் எம்நாட்டுத் தமிழ் இலக்கியம் தலையெடுக்க முடியாமலிருந்த நிலைமைக்கு

எதிராகச் செயலாற்றியமை, முதலிய நிகழ்வுகள் அறுபதுகளிலே தான் இடம் பெற்றன.

மண்வாசனை கொண்ட தேசிய இலக்கிய வளர்ச்சிக்கான பங்களிப்பில், நாட்டின் பல்வேறு பிரதேசங்களில் வாழும் மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளையும், போராட்டங்களையும், எண்ணங்களையும், அவர்களின் பேச்சுமொழிகளையும் பிரதிபலிக்கும் படைப்புகளை அவ்வப்பகுதிகளைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்கள் சிருஷ்டித்தனர். இப்பணிகளை ஊக்குவித்து உற்சாகப்படுத்துவதற்காக 1960 களில் பல எழுத்தாளர் அமைப்புகள் உருவாகின.

யாழ்ப்பாணத்தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் என்ற அமைப்பு சில வருடங்கள் மட்டுமே இயங்கிய போதிலும் சிறுகதை அரங்கு, கவிதை அரங்கு, கலந்துரையாடல் போன்ற நிகழ்ச்சிகளை மாதந்தோறும் நடத்தி வந்தது.

மட்டக்களப்புத்தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம், அப்பிரதேசத்தில் இலக்கிய ஆர்வத்தையும் விழிப்புணர்வையும் ஏற்படுத்தி, பிரதேசத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் பரந்துபட்டு வாழும் இலக்கிய ஈடுபாடுள்ளவர்களை ஸ்தாபனரீதியாக ஒன்று திரட்டி, கலை இலக்கிய கலாசாரப் பணிகளைப் புரிவதற்காக 1961 சித்தரை மாசம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. மாணவர் மத்தியில் இலக்கியப் போட்டிகள், பெரியார் தினவிழாக்கள், பாரம்பரிய கலாசார நிகழ்ச்சிகள், இலக்கியக் கருத்தரங்குகள், நூல் அறிமுக விழாக்கள் என இச்சங்கத்தின் இலக்கிய ஊக்குவிப்புப் பணிகள் தொடர்த்து நடைபெற்று வந்தன.

கல்முனைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் அறுபதுகளின் முற்பகுதியில் தோற்றுவிக்கப்பட்டு, சில ஆண்டுகள் சிறப்பான பணிபுரிந்த பின், இயங்காமல் முடங்கிவிட்டது. துரதிர்ஷ்டமானது.

தென்னிலங்கை மக்களின் எண்ணங்கள், துன்பங்கள், துயரங்கள், வாழ்க்கை முறை, பேச்சுமொழி இவற்றை இலக்கிய அந்தஸ்துப் பெற வைத்ததில் திக்வேல்ல எழுத்தாளர் சங்கத்துக்குப் பிரதான பங்குண்டு. தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களிடையே அறுபதுகளிலிருந்து பலவருடங்கள் இலக்கிய எழுச்சியை ஏற்படுத்திய இச்சங்கம், மீண்டும் புத்துணர்வோடு செயலாற்றுவதினால் பெரும் பயன் ஏற்படக்கூடும்,

மலையக மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும், அடிமைத்தனமான வாழ்க்கையையும் வெளியுலகுக்குத் துலாம்பரமாக வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டவல்ல இலக்கியப் படைப்பாளிகளைக் கொண்டதாக 60களிலிருந்து பலகாலம் இயங்கி வந்த மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் சில இலக்கியப் போட்டிகளைச் சிறப்பாக நடத்தி புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் உருவாகுவதற்குப் பங்களிப்புச் செய்தது.

நாவலப்பிட்டி இளம் எழுத்தாளர் சங்கம், ஒரு தசாப்த காலமாக சிறந்த இலக்கிய உரைகளையும் மற்றும் நிகழ்ச்சிகளையும் சிறப்பாக நடத்தி, தடம் பதித்துவிட்டு ஓய்ந்து போய்விட்டது.

நீர் கொழும்பு தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம், விழாக்கள், நூல் வெளியீடுகள் என 80கள் வரை அப்பகுதியில் நிகழ்த்திவிட்டு 82 ஆடிக்குப்பிறகு அஸ்தமனமாகிவிட்டது துரதீர்ஷ்டவசமானது.

நூல்களை வெளியிடல், இலக்கியப் பெரியார்களைக் கௌரவித்தல், கதை, கட்டுரை, நாடக கவிதை அரங்குகளை நிகழ்த்துதல், ஈழத்து எழுத்தாளர் நூல்களை மக்களிடம் பிரசாரப்படுத்தல் முதலிய குறிக்கோளுடன் 1955இல் உருவாக்கப்பட்ட யாழ். இலக்கிய வட்டம், கடந்த கால் நூற்றாண்டில் சுமார் 40 நூல்களை வெளி

யிட்டுள்ளது. சிறுகதை, நாவல், கவிதைப் போட்டிகளை நடத்திப் பரிசளிப்பு விழாக்களையும் நடத்தியுள்ளது. சிறந்த நூல்களுக்கான பரிசில்களை அதன் ஆண்டு விழா வைபவத்தில் வழங்கி வருகின்றது.

அகில இலங்கைத்தமிழ் எழுத்தாளர்களின் பொது மகாநாட்டை முதற்தடவையாக, 1962 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 28, 29 ஆம் திகதிகளில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் கொழும்பு சாகிராக்கல்லூரியில் கூட்டியது, பல இலக்கியப் பிரச்சனைகள் அங்கு விவாதிக்கப்பட்டன. இலங்கைத் தமிழ் நூல்களின் முதலாவது நூற்கண் காட்சியும் இம்மகாநாட்டையொட்டி நடத்தப் பெற்றது.

அறிஞர் சித்திலெப்பை நினைவு விழாவினை மட்டக்களப்பு தெற்கு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் 1963 ஆகஸ்ட் 11 அன்று அக்கரைப்பற்றில் பெருவிழாவாக ஏற்பாடு செய்தது.

கண்டி சிங்கள இளங்கவிஞர் சங்கமும் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமும் 1963 செப்டம்பர் 22 ஆம் திகதி கண்டி புஷ்பதான மகளிர் கல்லூரியில் சிங்கள-தமிழ் எழுத்தாளர்களின் மகா நாடொன்றை நடத்தினர். இன ஐக்கியம், இலக்கியப்பரிவர்த்தனை பற்றி இம்மகாநாட்டில் கருத்துக்கள் பரிமாறப்பட்டன. சிங்கள-தமிழ் இனமக்களின் ஐக்கியத்தை வலியுறுத்தி ஏகமனதாக தீர்மானம் ஒன்றினை நிறைவேற்றி இம்மகாநாட்டில் பிரகடனப் படுத்தப்பட்டது.

எமது இலங்கை நாட்டின் சுவாமி ஒருவர் மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் ஞானகுருவாக விளங்கியவர். அந்த ஞான குருவாகிய அருளம்பலம் சுவாமி பிறந்த இடத்தை இனங்கண்டு, பருத்தித்துறை அல்வாயில் அவருக்கு நினைவுக்கல் நிறுவும் நிகழ்ச்சியை பெரிய இலக்கிய விழாவாக மறைந்த பேராசிரியர் க.கணபதிப்

பிள்ளை தலைமையில் இ.மு.எ.ச. 1963 மே 7ஆம் திகதி நடத்தியது. இதனையொட்டி இருநாள் இலக்கிய மாநாடொன்றையும் யாழ்ப்பாணம் நகர மண்டபத்தில் பேரறிஞர் ச. நடேசபிள்ளை தலைமையில் நடத்தியது. தமிழறிஞர்களாகிய தமிழ்க் கடல் கந்த முருகேசனார், புலவர் மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை, வீரகேசரி ஞாயிறு இதழின் அக்கால ஆசிரியர் சி. லோகநாதன், மலைநாட்டு மக்கள் கவி சி. வேலுப்பிள்ளை, அல்ஹாஜ் சம்சுத்தீன் ஆகியோரை இவ்விழாவில் கௌரவித்து, அறிஞர்கள் வாழும் போதே கௌரவிக்கப்பட வேண்டும் என்ற கருத்துக்கு முன்னோடிச் செயலுருவம் கொடுக்கப்பட்டது.

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கென ஒரு இலக்கிய மரபும் தனித்துவம் பெற்ற பாரம்பரியமும் உண்டு என்பதை எடுத்து இயம்புவதற்காக, நாவலர் பெருமானுக்கு விபுலானந்த அடிகளாருக்கு, கணேசையருக்கு, சோமசுந்தரப் புலவருக்கு விழாக்கள் பலவற்றையும் அறுபதுகளில் இ.மு.எ.ச நடத்தியது. இவ்விழாக்களையொட்டி தேசியப் பத்திரிகைகளினூடாக கவிதை, கட்டுரைப் போட்டிகளை நடத்திப் பரிசில்களும் வழங்கப்பட்டு, எழுத்தாளர்கள் ஊக்குவிக்கப்பட்டனர்.

தெல்லிப்பழை கலை இலக்கியக்களம் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் தோற்றம் பெற்றுள்ள போதிலும் சிறுகதை, கவிதை, நாவல் பற்றிய பல ஆய்வரங்குகளையும் இசை, நாடகம் பற்றிய பயிற்சிப் பட்டறைகளையும் சிறப்பாக நடத்தி வருகின்றது.

அண்மைக் காலத்தில் பல நகரங்களில் எழுத்தாளர் குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ள போதிலும், அவற்றின் இலக்கியப் பங்களிப்புகள் பற்றி எதிர் காலத்தில் தான் கணிப்பீடு செய்ய முடியும்,

12. நாவலர் இயக்கம்

எமது தாய்த் திருநாடாகிய இலங்கையில், சென்ற நூற்றாண்டில் ஆங்கிலேய அரசு ஆதிக்கம் செலுத்திக் கொண்டிருந்த வேளையில், ஆட்சியின் பக்க பலத்துடன் பாதிரிமார்கள் எம்நாட்டின் சுதேச கலாசாரத்தைச் சீர்குலைத்து, எம்மை நிரந்தர அடிமைகளாக்கும் முயற்சிகளில் மும்முரமாக ஈடுபட்டனர். எம் நாட்டு மக்களின் பண்பாடு, பாரம்பரியம், கலைகள் முதலியவை மதத்தைத் தழுவினவாக அமைந்திருப்பதால் பாதிரிமார்களின் மதமாற்ற முயற்சிகள் வெற்றி பெற்றிருந்தால் இவையாவும் இன்று நம் சொந்தமாக இருந்திருக்க முடியாது. எனவேதான் அக்கால கட்டத்தின் தேவை எம் சுதேச மதக் சோட்பாடுகளைப் பாதுகாக்க வேண்டியதாயிற்று. அக்கால கட்டப் புருஷர்களாகிய ஆறுமுக நாவலரும், அநாகாரிக தர்மபாலரும் முறையே 'சைவத்தையும்' 'பௌத்தத்தையும்' பிறமத ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து பாதுகாக்க வேண்டிய பணியை — தேசியக் கடமையை நிறைவேற்றும் பொறுப்பை ஏற்க வேண்டியவர்களாயினர்.

அக்காலப் பாதிரிமார்களின் போலிப் பிரசாரத்தால் மனம் மயங்கிய தமிழ் மக்களின் நிலையைக் கண்டு மனம் நொந்த நாவலர், சுதேச மதமாகிய சைவத்தின் தொன்மையையும், பெருமையையும் மக்களிடையே பரப்புவதையே முதற் கடமையாக, முக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டார்.

அக்காலக் கட்டத்தில் வாழக்கூடிய சுதேசப் பற்றுமிக்க ஒரு பெரியார், உண்மையாகவே தாய்நாட்டை விசுவாசிக்கும் ஒரு தலைவன் செய்ய வேண்டிய கடமையை, உறுதியாகவும், வெற்றிகரமாகவும் நாவலர் நிறைவேற்றியுள்ளார்.

சமூகம், மொழி, கலாசாரம் முதலிய துறைகளிலும் அவர் பணி விரவியிருந்த போதும் இவற்றிலும் பார்க்க சைவங்காத்தளித்தவராகவும், சமய சீர்திருத்தவாதியாகவும் அவர் கருதப்படுவது, அக்காலக் கட்டத்தின் கடமையை நிறைவேற்றிய சமய நாயகராக விளங்கியதனாலேயே.

ஃ

ஃ

ஃ

நாவலரின் மறைவையடுத்து, சைவ மக்கள் அவரை ஐந்தாம் சமய குரவராகப் போற்றத் துவங்கினர். அவரின் இறுதிக் காலத்திலேயே அவர்மீது அதீத பற்றுக் கொண்டவர்களும், அபிமானமாணவரின் சிலரும் இப்படிப் போற்ற முற்பட்டனர். ஆனால் நாவலர் அதை விரும்பாதது மட்டுமல்ல, தமது மாணவர் ஒருவர் இப்படி எழுதியதை அறிந்தபோது அம்மாணவர் மீது கோபா வேசங் கொண்டு தாக்கியதுடன் அவ்வெழுத்தையும் கிழித் தெறிந்து அழித்தாரெனக் கூறப்படுகிறது. ஆனால் நாவலர் வாழ்நாளில் எதை விரும்பவில்லையோ அதே வார்த்தையைக் கொண்டே, அவர் மறைந்த பின், ஒரு தலைமுறை வரை சுமார் அரை நூற்றாண்டாக சைவர்கள் அவரைப் போற்றினர். அவர் மறைவை ஈடுசெய்யக் கூடியவராக எவருமில்லாததும், அவரின் மாணவர்களின் அசைக்க முடியாத குரு பக்கியினாலும், உறுதியான நம்பிக்கையினாலும் அவர் புரிந்த பணிகளை மக்கள் ஒப்புவமை சொல்வதற்கு நான்கு குரவர்களின் தோற்றமே நாவலரேற்படுத்திய சமய மறுமலர்ச்சிப் பிரசாரங்

-காரணமாக சைவ மக்களிடம் பளிச்செனப் பிரசித்தமாயிருந்ததாலும் அவர் மறைவையடுத்து ஐந்தாங் குரவ ரெனப் போற்றப்பட்டு வந்தார். மேலும், நாவலர் காலத்திலேயே பாதிரிமார்களின் மதமாற்ற முயற்சி வெளிப் பார்வைக்கு தோல்வி கண்டுவிட்ட போதும், அது பூரணமாக அழிந்துவிடாது, மறைமுகமாக ஓரளவு இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. கிறிஸ்தவ பாடசாலைகளுக்குப் போட்டியாகப் பல புதிய சைவப் பாடசாலைகள் தொடர்ந்தும் பல ஊர்களில் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. இப் பாடசாலைகள் சைவ போதனைக்காக நாவலரின் சைவ வினாவிடை முதலிய சமய நூல்களைப் பயிற்றுவித்தன. தவிர, இப் பாடசாலைகளில் ஆண்டுதோறும் நாவலர் மறைவு திதியன்று ஐந்தாங் குரவராக அவருக்குக் குரு பூசைகளும் நடத்தப்பட்டன. நாவலரை உயர்ந்த நிலையில் வைத்துப் போற்றுவதாக விசுவாசமாக நம்பிக் கொண்டு இப்படிச் செய்யப்பட்ட போதும், சாதிச் சைவர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் நாவலரைத் தீண்ட முடியாத தூர்ப்பாக்கிய நிலைக்கு இது இட்டுச் சென்றது என்பது உண்மையே.

ஃ

ஃ

ஃ

1930-ம் ஆண்டுக்கு முன்பின்னாக ஈழத்தில் தனிப் பட்டவர்கள் மத்தியிலும் நிறுவனங்களிலும் உயர்தமிழ்க் கல்வி பற்றிய ஆர்வமும், ஊக்கமும் அதிகரித்தன. இதற்கு காரணங்கள் பல. அவற்றை இங்கு எடுத்து விபரித்தல் இயலாது. சென்னையில் லெக்சிக்கன் பேரகாதி முயற்சிகள் நடைபெற்றதும், யாழ்ப்பாணத்தில் ஈழகேசரி நிறுவப்பட்டதும், இந்த ஆர்வத்துக்கு உந்து சக்திகளாய் அமைந்தன. 1922-ஆம் வருஷத்திலிருந்து யாழ்ப்பாணத்தில், ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம் வித்தியா பகுதியாரின் அங்கீகாரத்துடன் இயங்கி வந்தது. இத்தகைய சூழ்நிலையில், மரபு வழித் தமிழ்க்கல்வி

புத்தூக்கம் பெற்றது. அக்காலத்தில் இலங்கை வித்தியா பகுதியார் ஆசிரியத் தொழிலில் ஈடுபட்ட பாலபண்டித பரீட்சை சித்தி யெய்தியவர்களுக்குச் சில சலுகைகள் கொடுத்திருந்தனர். இவையாவற்றின் விளைவாகவும் பாலபண்டித பரீட்சைகளுக்கான பாடத்திட்டங்களும் போதனைகளும் அறிஞரின் கவனத்தை ஈர்த்தன. இச்சங்கப் பரீட்சைகளுக்குத் தோற்றுபவர்களுக்குப் படிப்பிப்பதற்காக அரசினர் நன்கொடையுடனும் சுன்னாகத்தில் 'பிராசீன பாடசாலை' ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

பின்னாளில் 'பரமேசுவர பண்டித ஆசிரிய சலாசாலை'யும் திருநெல்வேலியில் தொடங்கப் பெற்ற 'காவிய பாடசாலை'யும் இப் பரீட்சைகளுக்கே மாணவரைத் தோற்றுவித்தன. ஸ்ரீ.சி. கணேசையர், பண்டித நவநீதக்கிருஷ்ண பாரதியார், ஸ்ரீ.த. சதாசிவ ஐயர், பண்டிதர் சி. கணபதிப்பிள்ளை, வித்துவான் ந. சுப்பையாபிள்ளை, பண்டிதர் நாகலிங்கம், பண்டிதர் சி. நடராசா முதலியோர் இம்முயற்சிகளில் முன்னின்று உழைத்தவர்கள்.

இத்தேர்வுகளுக்கான கல்வியில் நாவலர் பதிப்பித்த நன்னூல், தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், நிகண்டுகள் முதலியனவும், புராண இலக்கியங்களும் சிறப்பிடம் பெற்றமை குறிப்பிடத் தக்கது. நல்ல பதிப்புக்களாக இருந்த நாவலர் நூல்கள் பயன்படுத்தப்பட்டமை இயல்பே.

இதனால், பண்டிதர்களிடம், நாவலர் சைவமும் தமிழும் வளர்த்தாரென்ற கருத்து தலையெடுத்தது. அவர்கள், நாவலரின் தமிழ்ப்பணியென்னும்போது பிரதானமாக அவரின் இலக்கண நூல்களையும் அவர் பதிப்பித்த புராணங்களையுமே கருதினர், அக்காலப்

பண்டித பரீட்சைகளுக்குக் கூட, வியாசம், ரசனை முதலியவை எழுத வேண்டியிருந்தால், நாவலரின் நடையையொட்டி எழுதுவதின் மூலமே நல்ல சித்தியடையலாம் எனக் கருதினர்.

“நாவலர் பெருமான் எழுதிய பால பாடங்களும், பெரிய புராண வசனம், கந்தப் புராண வசனம் ஆகியனவும், பெரிய புராண சூசனமும், தமிழ் வசன நடைக்குச் சிறந்த இலக்கியங்களாகும்.”

என, யாழ் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தின் காரியதரிசியாக விருந்த பண்டிதர் அ. சரவணமுத்து தமது கட்டுரையொன்றில் கூறியிருப்பதை பண்டிதர்களின் கருத்துக்கு உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். எனவே, சூழ்நிலையின் தேவையால், நாவலரை, சைவமும் தமிழும் வளர்த்தவராக ஒரு சிறிய வட்டத்தினர் மட்டுமாவது (பண்டிதர்கள்) இதய சுத்தியுடன் ஒப்புக் கொள்ளத் துவங்கினர்.

1940 — 50 காலகட்டத்திலேதான் நாவலரின் உரை நடையின் உயர்வை மேலும் ஒப்பு நோக்கிப் பார்த்தறியக் கூடிய வாய்ப்பு ஏற்பட்டதெனலாம். அக் காலத்தில் தமிழாசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலைகளின் ஆசிரிய மாணவர்களின் பாடத் திட்டங்களில் உரைநடை நூல்கள் வெவ்வேறு பாடங்கட்கென சேர்க்கப்பட்டிருந்தன. உரை நடையிலமைந்த இலக்கிய நூல்களும் பிரதான பங்கு வகித்தன. பாடவிதானத்துக்குள் மட்டும் அடங்கி நிற்காமல் திருநெல்வேலி சைவாசிரிய கலாசாலை மாணவர்கள் தமிழிலக்கியங்களை நன்கு சுவைத்து அறிவதற்கு நல்லதொரு வாய்ப்பும் அக்காலத்திலிருந்தது. நாவலர் வழி வந்த பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் அங்கு பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார். அவர் பரீட்சைக்குரியனவற்றை மட்டுமன்றி பரந்துபட்ட தமிழ்

ழிலக்கியப் பரப்பையும் ஆசிரிய மாணவர்கள் பயமின்றி எட்டிப் பார்க்கச் செய்தார். அவரின் முயற்சியால் பலர் இலக்கிய ஆர்வம் கொண்டவர்களாக மாறினர். வித்துவக் காய்ச்சல் கொண்டவர்களின் உரைநடைகளுடன் நாவலரின் உரைநடைகளை ஒப்பு நோக்கி மாணவர்களே உயர்வானது எது என்பதை உணர்ந்து கொள்ளுமாறு செய்தவர் பண்டிதமணி.

நாவலர் காலத்திலேயே தமிழ்நாட்டில் நாவலருக் கெதிராக மூண்ட பொறாமைத் தீ இன்னும் முற்றாக நூர்ந்து விடவில்லை. புறத்தே சாம்பல் போலத் தோற்ற மளித்தாலும் உள்ளே இதன் உஷ்ணமிருந்தே வருகின்றது. அங்கு வித்துவக் காற்று வீசுகின்றபோதெல்லாம், நாவலருடைய திறமையைக் குறைக்க, மறைக்க, அவர் ஏற்படுத்திய பாரம்பரியத்தை மட்டம் தட்ட முயற்சித்த போது அவற்றை நேருக்கு நேர் எதிர்த்து — சூழ்ச்சிகளை அம்பலப்படுத்தியதில் பண்டிதமணிக்குப் பெரும் பங்குண்டு. ஆசிரிய கலாசாலை மாணவர்களிடம் மட்டுமல்ல வெளியிலும் இம்முயற்சி நாவலர் பற்றிச் சிந்திக்க, ஆராய தூண்டுகோலாயிருந்தது எனலாம். இதனால் ஈழத்தில் நவீன இலக்கியத் துறையை இளம் பயிராக வளர்க்க முயற்சித்துக் கொண்டிருந்த எழுத்தாளர்களிடமும் புதிய எண்ணம் ஒன்று பிறந்தது. இதற்கு உதாரணமாக நாவலரின் நடையை மறுமலர்ச்சியாளர்களும் பின்பற்றலாம் என்ற கருத்துப்பட ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கிய முன்னோடிகளில் ஒருவரான இலங்கையர்க்கோன் 1947 இல் மறுமலர்ச்சி இதழொன்றில் எழுதியதைக் குறிப்பிடலாம்.

1950—60 காலகட்டத்தில்தான் நாவலர் இயக்கம் புதுத் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் கம்பீரமும் பெற்றுப் புதியதொரு பாதையில் காலெடுத்து வைத்தது. நாவலரின்

பன்முகப்பட்ட பணிகளையும் மக்கள் எண்ணிப் பார்க்கக் கூடிய திருப்புமுனை ஏற்பட்டது. இந்த தசாப்தத்தின் நடுக்கூறில், நாட்டிலேற்பட்ட அரசியல் விழிப்புணர்ச்சி சமூக மாற்றங்கள் பலவற்றையும் — சில பிரச்சினைகளையும் ஏற்படுத்தியது. இலக்கியம் காலத்தின் குரலாகவும் தேசத்தின் பிரச்சனைகளுடன் ஐக்கியப்பட்டு தேசியப்பணிகளை நிறைவேற்றும் சாதனமாகவுமிருப்பதால் அக்கால கட்டத்தின் உடனடித் தேவையாகத் தேசிய இலக்கியம் சிருஷ்டிக்கப்படவேண்டும் என்ற குரல், சிந்தனைத் தெளிவும், தீர்க்க தரிசனமும் மிக்க எழுத்தாளர்களிடமிருந்து எழுந்தது. எமது மரபு வழி நின்று, எம்மண்ணின் வாசனையுடன், எம்தேசத்து மக்கள், அவர்களின் பிரச்சினைகள், ஆசாபாசங்கள், அபிலாஷைகள் முதலியவற்றை எமது இலக்கியம் பிரதிபலிக்க வேண்டுமென்ற கருத்தை முன்வைத்ததுடன் எம் தேசிய இலக்கியத்தின் பிதாவாக நாவலரை எமது எழுத்தாளர்கள் கைக்கொள்ளத்துவங்கினர்.

“அந்நிய ஆதிக்கம் ஏற்பட்ட நாட்தொட்டு அதற்கு ஆதரவாக அதன் பாதாரவிந்தம் தழுவிநின்ற ‘நம்மவரும்’, அதன் அரசியல் கலாசார ஆதிக்கத்தை எதிர்த்துப் போர்க்கொடியுயர்த்திய நம்மவரும் ஏக காலத்தில் தொடர்ந்து வந்தேயிருக்கின்றனர். இந்த இரு முரண்பட்ட சக்திகளுக்கிடையில் நடந்த போராட்டத்தில், இயக்கத்தில் தேசிய உணர்வின் கொடு முடியாகத் தோன்றியவர் நாவலர்.

சங்கம் வைத்து தமிழ் வளர்த்த, தமிழனின் தாய்ப் பூமி தந்த பண்டையப் பெரும் இலக்கிய ஏடுகளைப் புதுக்கியும் திருத்தியும் வெளியிட்டு தமிழ் இலக்கியத்தின் பொதுப் பரப்பைத் தனது அந்நிய ஆதிக்க எதிர்ப்புப் போரில் ஒரு ஆயுதமாக உபயோகித்த நாவலர், அதே வேளையில் ஈழத்து இலக்கியம்

படைப்புகளை அவமதித்த, ஈழத்துத் தமிழர் களை அவமதித்த யாழ்ப்பாணத் தமிழை அவமதித்த, சென்னை மாகாணச் செருக்கர்களை எதிர்த்துக் கடும்போராடுத்தார். ஈழத்திற்கென ஒரு இலக்கிய மரபும், தனித்துவம் பெற்ற ஈழத்துப் பாரம்பரியமும் இருக்கிறது என்பதை அறைந்துகூறி, ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் வெற்றிக்கொடியை உயரப்பிடித்தார்.

“நாவலர் பரதேச மொழி, பண்பாட்டு ஆதிக்கத்தை எதிர்த்துத் தமிழுக்காகவும் தமிழ்ப்பண்பாட்டிற்காகவும் நடத்திய போராட்டம், தமிழகத்தின் செருக்கையும் செல்வாக்கையும் எதிர்த்து யாழ்ப்பாணத் தமிழின் சிறப்புக்காகவும் நடத்திய போராட்டம் சரித்திரத்தின் தேவை யாகவும், வரலாற்றின் இயக்க நியதியாகவும் இருந்த அதேவேளையில், தேசிய இலக்கியத்தின், ஈழத்து மரபின் அடிநாதமாகவும் அமைந்தது.”

இக்காரணங்களினாலேயே ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் தமது தேசிய இலக்கிய பிதாவாக நாவலர் பெருமானை ஏற்றுக்கொண்டனர்,

இக்காலகட்டத்தில் திருவாளர்கள் பிரேம்ஜி, க. கைலாசபதி, கா. சீவத்தம்பி, அ. ந. சுந்தராமி, இளங்கீரன் முதலிய முற்போக்கணியைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்கள் நாவலர் தேசிய இலக்கிய பிதா என்ற கருத்தை விளக்கி ஆணித்தரமான பல சட்டுரைகளை எழுதினர். இதே இலக்கிய அணியைச் சேர்ந்த கவிஞர்கள் தான்தோன்றிக் கவிராயர், முருகையன் முதலியோர் கவியரங்குகளில் இக் கருத்து களை முழக்கமிட்டனர். சமயாசாரியாரின் குரு பூசையாக மட்டுகொண்டாடப் பெற்று வந்த நாவலர் தினம், தேசிய இலக்கியப்

பிதாவாக இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நாவலருக்கு விழா எடுத்த பின், அர்த்தமும் பொருத்தமும் நிறைந்த நாவலர் விழாக்களாக நாட்டின் பல இடங்களிலும் கொண்டாடப்படத் தொடங்கியது. முற்போக்கு எழுத்தாளர் வெளியிட்டு வந்த புதுமை இலக்கியம் என்ற சஞ்சிகையிலும் சில கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டன.

எனவே, ஆரம்பகட்டத்தில் சாதிச் சைவர்களால் சமயக்குரவராக மட்டும் பொத்திப் பூசை செய்யப்பட்டு' அடுத்த கட்டத்தில் சைவமும் தமிழும் வளர்த்தவராகப் பண்டித வட்டத்தால் போற்றப்பட்டு, மூன்றாவது கட்டத்தில் தமிழ் இலக்கிய ஆர்வமிக்க ஆசிரியர்களிடத்தில் தவழ்ந்து எழுந்து, நான்காவது கட்டத்தில் ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் பிதாமகராக மாறிய பின்பே வெகுஜன மத்தியில் நாவலர் இயக்கம் ஈழத்தில் வேரூன்றத் துவங்கியது.

வரலாற்றில் நாவலர் வகுத்த சரியான பாத்திரத்தை தெள்ளத் தெளிவாக எழுத்தாளர்கள் எடுத்துக் காட்டிய பின் அவரின் நினைவுக் கொண்டாட்டங்கள் சமயஞ் சார்ந்ததாகவன்றிப் பொது விழாக்களாகச் சென்ற தசாப்தத்தில் அமைந்திருந்தன. 1968இல் கொழும்பில் அரசாங்க ஊழியரால் கொண்டாடப்பட்ட நாவலர் விழா தமிழர்களல்லாதவரும் நாவலரைப் பற்றி கேள்விப்படக் கூடியதாகச் செய்ததுடன், முதற் தடவையாக சகல கட்சி, சகல இனத்தைச் சார்ந்த பெரியார்கள், தலைவர்கள், மகா தேசாதிபதி ஆகியோர் நாவலரைத் தேசியப் பெரியாராகப் போற்றி அஞ்சலி செய்த முதல் நிகழ்ச்சி யாகவும் அமைந்தது.

1968இல் சென்னையில் நடைபெற்ற தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின்போது தமிழுக்குத் தொண்டாற்றிய

பெரியோர்களுக்குச் சிலை நிறுவப்பட்ட போது, நாவலர் பெருமான் புறக்கணிக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சியே, ஈழத்தின் சகல தமிழ் மக்களையும் நாவலரியக்கத்துடன் சங்கமிக்கச் செய்தது என்பது ஏற்கப்பட வேண்டிய உண்மையே. ஈழத்தில் உடனேயே நாவலருக்குச் சிலை நிறுவப்பட வேண்டுமென்ற உணர்ச்சி இங்கு பொங்கி எழுந்தபோது அந்த உணர்ச்சிக்குச் செயலுருவம் கொடுக்க அமைக்கப்பட்ட நாவலர் சபை, 1969 ஜூன் 29 அன்று நல்லூரில் நாவலரின் சிலையை நிறுவியது. சிலை நிறுவப்பட்டதையொட்டி நடைபெற்ற மாநாடு, பவனி முதலியவற்றால் சாதாரண பாமர மக்கள் கூட நாவலர், நமது நாட்டுப் பெரியார், ஏதோ பெரிய பணியாற்றியிருக்கிறார் என்றளவில் மட்டுமாவது அவரைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ள முடிந்தது. சிலை நாட்டுவிழாவைத் தொடர்ந்து ஆண்டுதோறும் நாவலர் தினத்தையொட்டி நாவலர் வாரத்தை சபை ஏற்பாடு செய்து அக்காலங்களில் நாவலர் விழாக்கள், சிறப்பு மலர்கள், வானொலிப் பேச்சுகள், மாணவர் கட்டுரைப் போட்டிகள் நடாத்திவந்ததால், நாவலர் பற்றிய உணர்வு மேலும் மேலும் மக்களிடம் வளர்ந்து கொண்டிருந்தது.

தமது ஈடிணையற்ற தலைவனாக தமது கலா சாரத்தை, மொழியைப் பாதுகாத்தளித்த தங்களின் தலைவராக நாவலரை இலங்கைத் தமிழ்மக்கள் ஏற்றனர்.

நாவலர் அன்று ஆற்றிய பணிகள் சுதேச கலாசாரப் பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளாக இருப்பதால், மக்கள் அரசாங்கம் நாவலரைத் தேசியப் பெரியாராக அங்கீகரித்து தபால் தலை வெளியிட்டு அவரைக் கௌரவித்தது.

“நாவலரவர்கள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுப் பிரமுகர்களில் ஆற்றல் வாய்ந்தவருள் ஒருவராவர். அவர் தேச சேவைக்குத் தம்மை அர்ப்பணித்த தலை

சிறந்த தலைவரும், புகழ்பெற்ற பேச்சாளியும், சிறந்த எழுத்தாளரும், அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்த சமய சமூக சீர்திருத்தவாதியும், ஆற்றல் வாய்ந்த வழிகாட்டியும், தீர்க்கதரிசனமுள்ள கல்விமானுமாவர்.

நாட்டை ஆக்கிரமித்த அதிகாரத்தைத் தடுத்து நாட்டின் தேசிய கலாசாரத்தை நிலைநாட்டுவதற்கும் பல்வேறு சமூகங்கள் முனைந்த காலத்தில் ஆறுமுக நாவலர் தமிழர் சார்பில் இந்து மதத்துக்காகத் தம்மை அர்ப்பணித்து உபகரித்தார்...

அவர் வட இலங்கையில் வெற்றிகரமாக ஆரம்பித்த சீர்திருத்த இயக்கம் தென்னிலங்கையில் வணக்கத்துக்குரிய குணாநந்த தேரரும், அனகாரிக தர்மபாலாவும் ஆரம்பித்த இயக்கங்களுக்கு வழிகாட்டியாயிருந்தது. உண்மையில் அவர் அந்நியராட்சிக்கு மறுப்புத் தெரிவிக்கும் இயக்கத்துக்கு வித்திட்டார். அதுவே பிற்காலத் தலைவர்கள், சுதந்திரம் பெறுவதற்கு உழைப்பதற்கு மூல வித்தாயிற்று''

(இலங்கை முத்திரைப் பணியகம் 29-10-71 இல் வெளியிட்ட ஆறுமுக நாவலர் ஞாபகார்த்த வெளியீடு-இலங்கை முத்திரைச் செய்தித் தாள் இல 30.உ)

நாவலர் நாமம், இன்று தமிழ் மக்களிடம் பல வற்றைச் சாதிக்கவல்ல பேரியக்கம் — பெருமந்திரமாக விளங்குகின்றது. அவர் பெயர் இன்று தேசவியாபிதமாக விட்ட தேசியச் சொல்லாக மிளர்கின்றது.

13. யாழ்ப்பாணத்துச்சாமி நினைவு விழா

இ.மு. எ. ச.வின் இரண்டாவது மகாநாடு நடைபெற்று இப்போது பதினெட்டு ஆண்டுகளாகி விட்டன அம்மகாநாடு தொடர்பாக வெளியிடப்பட்ட பிரசுரங்கள், அழைப்பிதழ்கள், சுவரொட்டிகள், பத்திரிகைகளின் குறிப்புகள், 'புதுமை இலக்கிய'ச் சிறப்பிதழ் இவற்றை இக்கட்டுரைக்காக ஒரு தடவை புரட்டிப் பார்க்கின்றேன் — எத்தனை இனிய நினைவுகள், எவ்வளவு சுவையான அனுபவங்கள் மனத்திரையில் ஓடுகின்றன! அத்தனையையும் இச்சிறு கட்டுரையில் அடக்கி விட முடியாது. முக்கிய நிகழ்ச்சிகளையும் தயாரிப்பு அனுபவ மனப்பதிவுகளிற் சிலவற்றையும் மட்டுமே இங்கு தருகின்றேன்.

தேசிய இலக்கியம், மண்வள இலக்கியம், மரபுப் போராட்டம் போன்ற இலக்கியப் பிரச்சினைகளில் வெற்றியை நோக்கி முன்னேறிக்கொண்டிருந்தமையாலும் தமிழ் எழுத்தாளர் பொது மகாநாட்டைச் சிறப்புற நடத்தியதானால் ஏற்பட்ட எழுச்சி காரணமாகவும் இலங்கை இலக்கியப் பரப்பில் அப்போது இ.மு. எ. ச. கொடி கட்டிப் பறந்தகாலம். அக்கால கட்டத்தில் நடைபெறவுள்ள மகாநாடு என்பதாலும், தமிழர் தலைநகராகிய யாழ்ப்பாணத்தில் சங்கம் எடுக்கின்ற மகாநாடு என்பதாலும் அங்கு இன்னுமொரு எழுத்தாளர் சங்கம் இயங்கியதாலும் இ.மு. எ. ச.வின் இரண்டாவது மகாநாட்டை

மிச்ச சிறப்புடன் நடத்துவதென்பது எங்கள் நோக்கமாயிருந்தது,

மாநாட்டின் தயாரிப்பு வேலைகளைக் கவனிக்க சுகமார் மூன்று மாதம், தயாரிப்புக் குழு யாழ்ப்பாணத்தில் தீவிரமாக இயங்கியது. இப்போது முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் அங்கத்தவர்களில் பெருந்தொகையானோர் யாழ்ப்பாணவாசிகள்; அதற்குப் பல்கலைக்கழகம் அமைந்திருப்பதும் ஒரு சாரணம். அப்போது எம்மில் சிலர் மட்டுமீ— ஆனால் செயலாற்றுவதில் இலட்சிய வெறியுடன் யாழ்ப்பாணத்தில் இயங்கினோம். டொக்டர் நந்தி தயாரிப்புக்குழுவின் தலைவர். நான் அமைப்புச் செயலாளர். எனது துணைவி பத்மா பொருளாளர், இளங்கீரன், டொமினிக் ஜீவா, டானியல், செ. யோகநாதன், பெனடிக்ட் பாலன், யாழ்ப்பாணன், பசுபதி, வேதவல்லி கந்தையா, அட்வகேட் ஜெயசிங்கம் முதலியோரைக் கொண்டதுதான் தயாரிப்புக்குழு. ஓட்டுமடம் வீதியிலுள்ள எனது இல்லம் மாநாட்டுச் செயலகமாக இயங்கியது.

வெறும் கூடிக்கலையும் கூட்டங்களையல்லாமல். ஆக்க பூர்வமான நிகழ்ச்சிகளை அம்சங்களாகக் கொண்டு மாநாடுகளை நடத்துவதுதான் இ. மு. எ. ச, மரபு. அத்தகைய இரண்டாவது மாநாட்டை யொட்டி கலை இலக்கியங்களுக்கு ஏற்றங் கொடுக்கும், எழுச்சியூட்டும் நிகழ்ச்சிகளையும், தமிழ்ப்பணியாற்றிய பேரறிஞர்களைக் சௌரவத்தலையும், பாரதியாரின் ஞான குருவான அருளப்பலம் மோன குருசாமிக்கு நினைவுக்கல் நிறுவுதலையும் முக்கிய அம்சங்களாக மாநாடு கொண்டிருந்தது.

1963 மே 7, 8 (செவ்வாய், புதன்) ஆகிய இரு நாட்களிலும் முழுநாள் விழாவாக திட்டமிட்டதிலும் பார்க்க இம்மாநாடு சிறப்பாக நடைபெற்றதைக் காட்டிலும்.

மாநாட்டிற்கு முன்னுள்ள தயாரிப்பு அனுபவமிருக்கிறதே அது சுவையான தனிக்கதை. அதுவும் இவ்வாறான பெரிய மகாநாடு ஒன்றின் அமைப்புச் செயலாளர் பதவியை முதற் தடவையாக ஏற்றுப் பணியாற்றிய என்னால் இலகுவில் மறக்க முடியாதவை. பணம் பிரிப்பதற்காக ஓடி ஆடி அலைதல், சடிதப்போக்கு வரத்துகள், பத்திரிகை மாநாடுகள், பிரச்சாரத்துக்காக குடாநாடு முழுவதும் சுவரொட்டிகள் ஒட்டுதல், முக்கிய நகர்களின் சந்திகளில் 'பானர்'கள் கட்டுதல் போன்றவை மட்டுமல்ல — எமது தயாரிப்புக் குழுவுக்கு இன்னும் ஒரு முக்கிய வேலை காத்திருந்தது. தொகுதிகள்தோறும் கிராமங் கிராமமாக எமது ஆய்வாளர்களினால் மாநாட்டுக்குக் கொள்கை விளக்கக் கூட்டங்களும் கருத் தரங்குகளும் ஆங்காங்கே தினமும் ஏற்பாடு செய்யப் பட்டன. தேர்தல் கூட்டம் போல மக்கள் திரளத் துவங்கி விட்டார்கள். எழுத்தாளர்களால் நடத்தப்பட்ட இலக்கிய மாநாடு ஒன்றிற்கு வாசகர்களாகிய பொது மக்கள் அளித்த அபரிமிதமான ஆதரவுக்கு ஈடுகொடுத்து தயாரிப்புக்குழுவைச் சேர்ந்த நாம் தினமும் — சில நாட்களில் — ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட இலக்கியக் கூட்டங்களிலும் உரை நிகழ்த்த வேண்டி நேரிட்டது. இலக்கிய மாநாடு ஒன்றுக்கு பொது மக்களின் இவ்வாறான ஆதரவுக் கூட்டங்கள் நடைபெற்றமை இதுவே முதற் தடவை யென்பது கருத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

ஈழத்தின் தலை சிறந்த தமிழ்க் கல்விமான்கள், எழுத்தாளர்கள், கவிஞர், கலைஞர்கள் மட்டுமன்றி, ஆசிய—ஆபிரிக்க ஒருமைப்பாட்டு ஸ்தாபனம், அனேக சிங்ஸள எழுத்தாளர் சங்கங்கள், வெளிநாட்டு ஸ்தானிக ராலயங்கள் என்பவையும் தமது பிரதிநிதிகளை அனுப்பி இ. மு. எ. ச. இரண்டாவது மாநாட்டில் பங்கு பற்றிச் சிறப்பித்தன. இதனால் யாழ்ப்பாணக் கலை இலக்கிய

வரலாற்றில் இம்மாநாடு நீண்டநெடுங்காலம் எல்லோராலும் வியந்து போற்றப்பட்டது.

1963 மே 7 செவ்வாய்க்கிழமை காலை 9 மணிக்கு பருத்தித்துறை ஆலடிப்பிள்ளையார் கோவிலடியிலிருந்து ஆரம்பமான விழா ஊர்வலத்துடன் முதல் நாள் காலை நிகழ்ச்சிகள் ஆரம்பித்தன. வியாபாரி மூலையிலுள்ள பாரதியாரின் ஞான குருவான யாழ்ப்பாணத்துச்சாமி (அருளம்பலம் மோனம்) சமாதியில் யாழ் மாவட்ட நீதிபதி திரு. செ.தனபாலசிங்கம் நினைவுக்கல்லைத் திரை நீக்கஞ்செய்துவைத்தார். சமாதி முன்றலில் அமைந்த அலங்காரப் பந்தலில் காலை 10 மணிக்கு, மறைந்த பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை தலைமையில் சிறப்புக் கூட்டம் நடந்தது. யாழ்ப்பாணத்துச்சாமியின் சிறப்பியல்புகள்பற்றி திருவாளர்கள் க. ச. அருணந்தி, முதலியார் குல. சபாநாதன், கலாநிதி, சு. வித்தியானாதன், தென்புலோலியூர் மு. கணபதிப்பிள்ளை, பொ. சபாபதிப்பிள்ளை முதலியோர் உரை நிகழ்த்தினர். நிகழ்ச்சிகளுக்குச் சிகரம் வைத்தாற்போல பாரதியின் வாரிசுகள் பாவாரஞ்சுட்டி அஞ்சலி செலுத்தினர். இந் நிகழ்ச்சியில் அமரர் அ.ந. கந்தசாமி தலைமையில் கவிஞர்கள் சிதம்பரநாத பாவலர், முருகையன், விடிவெள்ளி, அம்பி, புரட்சிக் கமால், தில்லைச்சிவன், யாழ்ப்பாணன், மௌனகுரு, ராஜபாரதி முதலியோர் பங்குகொண்டனர்.

முதல் நாள் மாலை நிகழ்ச்சிகள் யாழ்ப்பாண நகர மண்டபத்தில் 'ஈழகேசரி'ப் பொன்னையா அரங்கில் தமிழ்ப் பேரறிஞர் செனட்டர் திரு. சு. நடேசபிள்ளையினால் துவக்கி வைக்கப்பட்டன. ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்துறைக்குப் பெரும் பங்களிப்புச் செய்த அறிஞர்களாகிய தமிழ்க் கடல் கந்த முருகேசனார், புலவர் மணி ஆ. பெரிய தம்பிப்பிள்ளை, முதுபெரும் பத்திரிகையாளர் சி. லோகநாதன், 'மறுமலர்ச்சி' அ. செ. முருகானந்தன், மலை

நாட்டு மக்கள் கவி சி. வி. வேலுப்பிள்ளை, இஸ்லாமிய அறிஞர் அல் ஹாஜ் வி. எம். சம்சுத்தீன் ஆகியோர் பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை தலைமையில் நடந்த விழாவில் பாராட்டிக் கௌரவிக்கப் பட்டனர்.

1963 மே 8 புதன்கிழமை காலை, சங்கத்தின் பேரவைக் கூட்டம் நகர மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. டொக்டர் நந்தியை முதல்வராகக் கொண்ட தலைமைக்குழு கூட்டத் துக்குத் தலைமையேற்றது. பொதுச் செயலாளர் திரு. பிரேம்ஜியின் அறிக்கையை அடுத்து விவாதங்கள் இடம் பெற்றன. நாடெங்குமிருந்துவந்த ஏராளமான அங்கத் தவர்கள் இதில் பங்கு பற்றிக் கருத்துக்கள் வழங்கினர். சங்கத்தின் புதிய தேசியக்குழு, மத்திய குழு, தலைமைக் குழு ஆகியவற்றிற்கான தேர்வு நடைபெற்றது.

அப்போதைய வட மாநிலக் கல்விப்பணிப்பாளர் திரு. எஸ். யு. சோமசேகரம் தலைமையில் கலைஞர்களைப் பாராட்டி விருது வழங்கும் நிகழ்ச்சி சோமசுத்தரப் புலவர் அரங்கில் இடம் பெற்றது. கலையரசு. க. சொர்ணலிங்கம், நாட்டியாசிரியர் வி. சுப்பையா, நாடகாசிரியர் எம். வி. கிருஷ்ணாழ்வார், ஓவியமணி பெனடிக்ட், தவில் வித்துவான் தெட்சணாமூர்த்தி, ஆழிக்குமரன் ஆனந்தன் ஆகியோர் பாராட்டுப் பெற்றனர்.

இலக்கிய அரங்கைப் பேராசிரியர் ஆ. சின்னத் தம்பி துவக்கி வைக்க, அமரர் இலங்கையர்கோனின் உருவப் படத்தை திரு. வரதர் திரை நீக்கஞ் செய்து வைத்தார். திரு. இளங்கீரன் தலைமையில் நடைபெற்ற இந் நிகழ்ச்சியில் ஈழத்துத்தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் கடந்த பத்து ஆண்டுகள் என்னும் உரைக்கோவை முக்கிய நிகழ்ச்சியாக அமைந்தது. இலக்கியத்தின் வெவ்வேறு துறைகளில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சி பற்றி திருவாளர்கள் சொக்கன், சில்லையூர் செல்வராசன், ஈழத்துச் சோமு, அ.ந.கந்தசாமி

எஸ். தில்லைநாதன், எச். எம். பி. முஹிதீன், எம். எம்., சமீம் ஆகியோர் கட்டுரைகள் வாசித்தனர். திருவாளர்கள் க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி, வித்துவான் பொன். முத்துக்குமாரன் முதலியோரின் சிறப்புரைகளை யடுத்து கவிஞர்களாகிய தாண்டோன்றிக்கவிராயர், முருகையன் சொக்கன் ஆகியோரினால் 'கவிதைச் சமர்' என்னும் கவிதை நாடகம் நடத்தப்பட்டது. அச்சால இலக்கியப் பிரச்சினைகளை வைத்து உருவாக்கப்பட்ட இந்நிகழ்ச்சி சிரிப்பையும் சிந்தனையையும் அள்ளி வழங்கியது.

சங்கத்தின் சாதனைமிக்க வரலாற்றுப் பாதையில் மற்றொரு மைல் கல்லாக அமைந்த இரண்டாவது மாநாடு — அம்மாநாட்டின் அமைப்புச் செயலாளர் பொறுப்பை ஏற்றிருந்த எனக்குப் பல புதிய அனுபவங்களை அளித்தது. என்னுள் புதிய தெம்பை யூட்டி அமைப்பு வேலைகளை வெற்றிகரமாகக் கையாளக்கூடிய ஆற்றலைத் தந்தது. இதன் காரணமாகவே அண்மைக்காலப் பெரும் வரலாற்றுக் கலாசார நிகழ்ச்சிகளாகிய நாடு தழுவிய நாவலர் மாநாடு, தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்கான எழுத்தாளர் மாநாடு, நாவலர் நூற்றாண்டு விழா ஆகியவற்றின் அமைப்புச் செயலாளர் பொறுப்பு என்மீது சுமத்தப்பட்டபோது அவற்றை நான் தைரியத்துடன் ஏற்றுச் சிறப்புடன் நிறைவேற்றிக் கொடுக்க முடிந்தது எனக் கருதுகின்றேன்.

14. வெளியீட்டுத் துறையும் விநியோகப் பிரச்சனையும்

ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்குரிய இலக்கியப் பிரசுரக் களமாக எம் நாட்டின் பத்திரிகைகளின் ஞாயிறு இதழ்களே விளங்கி வருவதை ஈழகேசரி முதல் இன்றைய முரசொலி வரை அவதானிக்கக் கூடியதாயுள்ளது. எம் எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களைப் பிரசுரித்து மக்கள் மத்தியில் பரப்பும் வெகுசனத் தொடர்புச் சாதனமாகிய பத்திரிகைகளின் பங்களிப்பு ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக அமைந்து வந்துள்ளது.

மூன்று தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் வீரகேசரி, தினகரன், சுதந்திரன் ஆகிய மூன்று ஏடுகள் மட்டுமே இருந்த போதிலும், சுதந்திரனைத் தவிர, ஏனைய இரண்டினதும் பிரசுரக் களத்தை தமிழகத்து எழுத்தாளர்களே ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்தும், அதனை எதிர்த்து ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் இயக்க ரீதியாகப் போராடி எமது பிரசுரக் களத்துக்கான உரிமையை நிலை நாட்டிக் கொண்டதும் வரலாறு.

ஈழத்தில் இன்று ஏழு தினசரிகள், வெள்வி விழா ஆண்டை நெருங்கிவிட்ட நன்கு ஸ்தாபிதமான இரண்டு மாத சஞ்சிகைகள், இடையிடையே உலாவரும் இலக்கியச் சிற்றேடுகள் — எமது பிரசுரக் களம் பெருகிவிட்டதால் இன்று ஆண்டொன்றிற்கு 600 சிறுகதைகள் 500க்கு மேற்

பட்ட கவிதைகள், 50 நாவல்கள், இலக்கியம் மற்றும் பல்வேறு துறை சார்ந்த பல ஆய்வுக் கட்டுரைகள் எமது மண்ணில் மலரக்கூடிய வாய்ப்புப் பெற்று விளங்குவது மகிழ்ச்சிக்குரியதாகும். பிரசுரமாகும் அனைத்துமே இலக்கிய அந்தஸ்தைப் பெற முடியாவிட்டாலும்கூட, இலக்கியத் தரம் வாய்ந்தவையாக — இலக்கிய முத்துக் களாகவும் சில அமைவதை நாம் மறுக்க முடியாது.

பத்திரிகைகளில் ஓர் எழுத்தாளனின் ஆக்கங்கள் பிரசுரமாவதை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு அவனுடைய இலக்கியப் பங்களிப்பை எடை போடுவது கடினமானது. அவனது படைப்புகள் தொகுக்கப் பெற்று நூலுருப் பெறும் போதுதான் அவனுடைய தனித்துவத்தையும் இலக்கிய ஆளுமையையும் எளிதில் எடைபோட வாய்ப்புப் பிறக்கிறது.

மூன்று தசாப்தங்களுக்கு முன் ஒரு கையின் விரல்களின் எண்ணிக்கைக்குள் அடக்கிவிடக் கூடிய ஈழத்து இலக்கிய நூல்கள் மட்டுமே ஆண்டொன்றுக்கு வெளியாகின. வெளியாகிய அந்நூல்கள் விற்பனையில் பெரிய வெற்றியைச் சாதித்து விட்டதாகச் சொல்ல முடியாவிட்டாலும், 'ஈழத்து நூல்கள்' எனப் பெருமையுடன் எடுத்துக் காட்டக் கூடியதாயிருந்தன.

எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகம், வரதர் வெளியீடு, அரசு வெளியீடு, வீரகேசரி பிரசுரம் முதலியவை கடந்த காலங்களில் ஈழத்துத் தமிழ் நூல் வெளியீட்டுத் துறையில் துணிகரமாக ஈடுபட்டுக் கணிசமான பங்களிப்பைச் செய்துள்ளனவெனினும் இவற்றின் தோற்றம் அற்பாயுளில் முடிந்துவிட்டது பெரும் துரதிர்ஷ்டமாகும். பொருளாதார நெருக்கடிக்கும், விநியோக வசதியின்மைக்கும் முகம் கொடுக்க முடியாமல், பெரும்பாலானவை தம் பணியை முடித்துக் கொண்ட போதிலும், வீரகேசரிப் பிரசுரங்களைப் பொறுத்தவரை இது பொருந்தாது.

'வீரகேசரி பிரசுர'த்துக்கு மற்றெந்த ஸ்தாபனங்களுக்குமில்லாத பொருளாதாரப் பலம், அச்சகவசதி, நாடுதழுவிய சிறந்த உடனடி விநியோக வசதி (டிஸ்ட்ரிபியூசன் நெற்வேக்) யாவுமிருந்ததால், நூல்கள் திட்டமிட்ட திகதிகளில் வெளிவரவும், துரிதமாக விற்பனையாகவும் கூடிய வாய்ப்புக்கள் இருந்தன. இவ்வாறு வெற்றிகரமாக இயங்கிய வீரகேசரி நூல் வெளியீட்டுத் துறைக்கு குழிபறித்த பெருமை அரசின் திறந்த தாராள இறக்குமதிக் கொள்கைக்கே உரியதாகும். ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு இழைக்கப்பட்ட பெரிய நஷ்டம் இது. அவ்வாறு நிகழாதிருந்தால், ஈழத்து தமிழ் இலக்கியப் பூங்காவில் இதுவரை மேலும் ஆயிரம் புஷ்பங்கள் பூத்திருக்கும்!

இன்று ஆண்டொன்றிற்கு எமது மண்ணில் ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட நூல்கள் வெளியிடப்படுவதாக அறியக்கிடக்கின்றது. எழுத்தாளர்களின் ஏதோ ஒரு வகையான சொந்த முதலீட்டிலேயே இவை வெளிவருகின்றன என்பது மறைக்கப்பட முடியாத உண்மை.

ஈழத்துத் தமிழ் நூற் பிரசுரத் துறையின் வளர்ச்சியைத் தட்டிக் கொடுத்து ஊக்குவிக்கும் பணியில் இன்று முத்தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம், மல்லிகைப் பந்தல், முரசொலி வெளியீட்டகம் போன்றவை முன் வந்திருப்பது உற்சாகம் தருகின்றது. எனினும் வெளியிடப்படும் நூல்கள் விரைவில் வாசகர்களைச் சென்றடைந்து விற்பனையாகுவதற்கான புதிய வழி தோற்றுவிக்கப்பட்டால் தான் இவை வெற்றிகரமாக இயங்கக் கூடியதாயிருக்கும் என்பது எமது கடத்தகால் வெளியீட்டகங்களின் வரலாறு புகட்டும் உண்மையாகும்.

தமிழகத்தில் பிரசுரமாகும் நூல்களில் கணிசமான பிரதிகளை அரசு மொத்தமாகக் கொள்வனவு செய்து

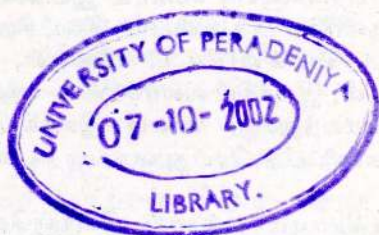
நூலகங்களுக்கு விநியோகிக்கும் திட்டம் அங்கு நடைமுறையிலிருக்கிறது. சிங்களத்தில் வெளியாகும் நூல்களில் ஒரு தொகைப் பிரதிகளை இலங்கை அரசின் கலாசார அமைச்சு கொள்வனவு செய்கின்றது, தவிர, நூல்கள் வெளியிடுவதற்கான கடன் வசதியையும் செய்து கொடுக்கின்றது. கலாசார அமைச்சு சிங்கள கலாசார விவகாரங்களைக் கவனிப்பதற்கு மட்டுந்தானாம்!—தமிழ் இலக்கிய விவகாரங்களில் விழாவொன்றை நடத்திவிடுவதனால் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு எந்த வகையிலும் உதவ முடியாது. ஈழத்துத் தமிழ் நூல்களில் கணிசமான பிரதிகளைக் கொள்வனவு செய்யும் திட்டம் ஒன்றினை வகுத்து நடைமுறைப்படுத்த அரசு முன்வந்தால் இன்னும் எத்தனையோ புதிய நூல்கள் இங்கு பிரசுரமாகும் நிலை ஏற்படத் தூண்டுதலாக இருக்கும்.

யாழ் மாவட்ட உள்ளூராட்சி திணைக்களம் ஒருகணிசமான எண்ணிக்கையான பிரதிகளை கொள்வனவு செய்து சனசமூக நிலைய நூலகங்களுக்கு விநியோகஞ்செய்ய முன்வந்திருப்பது உற்சாக மூட்டும் செயலாகும். இதனை முன்னுதாரணமாகக் கொண்டு ஏனைய தமிழ் மாவட்டங்களிலும் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

நூல்களை வெளியிடும் பிரசுர நிலையங்கள்—மக்களிடம் நூல்களை துரிதகதியில் சென்றடைவதற்கான விநியோக அமைப்பு ஒன்றினை பரவலான விற்பனை முகவர்சனூடாகவோ, வாசகர் வட்டம் போன்ற அமைப்பை நிறுவுவதன் மூலமோ ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியதும் அவசியமாகும். அல்லது எவ்வளவோ கஷ்டத்தின் மத்தியில் அச்சிடப்படும் நூல்களின் பிரதிகள் ஒரே இடத்தில் தேங்கிக் கிடக்கின்ற வழமையான பரிதாப நிலைதான் ஏற்படும்!

ஒழுங்கான புத்தக விநியோக அமைப்பு ஒன்று இதுவரை உருவாக்கப்படாத எம் நாட்டைப் பொறுத்தவரை, புத்தக வெளியீட்டு விழாக்கள், அறிமுக விழாக்கள் வெறும் சம்பிரதாயச் சடங்குகளல்ல; இலக்கிய ஆளுமையும் எழுத்தாற்றலும், சமூகத் தொடர்பும் மிக்க ஓர் எழுத்தாளனுக்கும் வாசகர்களுக்கும் இடையே ஏற்படும் நேரிடைத் தொடர்பாகவும், அந்த எழுத்தாளனின் நூல்கள் கிராமப்புறவாசகர்களைக் கூட எளிதில் சென்றடைந்து விற்பனையில் பெருவெற்றியை மிகக் குறுகிய காலத்தில் ஏற்படுத்தித் தரும் சந்தர்ப்பங்களாயும் அமைகின்றன.

எங்கள் நூல்களை எமது நாட்டு வாசகர்கள் வாங்குவதற்குத் தயாராக இருக்கிறார்கள். இந்நூல்கள் இலகுவாக அவர்களைச் சேரக்கூடிய வழிவகையை வகுத்துக் கொள்ள வழிகாணப்பட வேண்டும்.

15. மாநாடுகளும் விழாக்களும்

ஒரு பாத்திரத்தின் பங்களிப்பு அல்லது நிகழ்ச்சியின் முக்கியத்துவம் வரலாற்றில் இடம் பிடிக்கக் கூடியதா என்பதை நிர்ணயிக்கும் கடமை பின்னால் வரும் காலத்துக்குத்தான் உண்டு. பாத்திரத்தின் அல்லது நிகழ்ச்சியின் சமகாலத்தில் அதனை எடைபோட முற்பட்டால், அது உணர்ச்சி வசப்பட்ட புகழுரையாக அல்லது கண்டனமாக ஏற்பட்டு விடுவது சாதாரண இயல்பு. இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தளார் சங்கம் மூத்த இலக்கிய ஸ்தாபனம் மூன்று தசாப்தங்களுக்கு மேலாக இயங்கிக் கொண்டிருப்பது என்பதனால், அதனுடைய இலட்சியங்களை எய்துவதற்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட பணிகள், அப்பணிகளின் பெறுபேறுகள், இலக்கிய வளர்ச்சியில் அதன் பங்களிப்புகள் பற்றி, காலத்துக்குக் காலம் இலக்கிய வரலாற்றாய்வாளர்கள் கணிப்பீடு செய்து வருவதைக் காணமுடிகிறது.

“எல்லாரும் எல்லாப் பெருஞ்செல்வமும் எய்தலாலே இல்லாருமில்லை என்றும், எல்லோரும் இன்புற்றிருப்பதன்றி வேறொன்றறியேன் என்றும், மனிதவர்க்கம் யுக யுகாந்திரமாகக் கண்ட இலட்சியக் கனவைச் சாதனையிலாக்க, வர்க்க பேதமற்ற ஒப்பிலாச் சமுதாயத்தைச் சிருஷ்டிக்க, மனிதப் பெருங்குடிமக்கள் தடாத்தும் போராட்டத்தையும், அதில் தோன்றும் புதிய சமுதாய அமைப்பையும் பிரதிபலிக்கும் சோஷலிஸ்ட் யதார்த்தவாதம் என்ற இலக்.

சியத் தத்துவத்தை இ.மு.எ.ச தனது இறுதி இலட்சி மாக ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றது.

எனினும் இன்றைய காலகட்டத்தில் மக்களின் சகல பகுதிகளையும் பிரதிபலித்து, நிரந்தர உலக சமாதானம், தேசிய விமோசனம், உண்மை ஜனநாயகம், உயர்ந்த வாழ்க்கைத்தரம், சிறந்த கலாசாரம், நாட்டில் அரசியல், பொருளாதார, சமுதாய முன்னேற்றம் இவற்றிற்காக மக்கள் நடத்தும் போராட்டங்களைக் கருவூலமாகக் கொண்டு மக்கள் இலக்கியமே சங்கத்தின் உடனடி இலட்சியமாக இருக்கும்.

முற்போக்கு எண்ணங் கொண்ட சகல எழுத்தாளர்களையும் ஓரணியில் திரட்ட மக்கள் கலாசாரம் உயர்ந்த மனித வர்க்கத்துக்குமாக இலக்கியம் படைப்பதும் சம அடிப்படையில், சக தேசிய இனங்களின் மொழி கலாசார முன்னேற்றத்துக்காக உழைப்பதும் எழுத்தாளர்களின் நலன்களுக்காகவும் உரிமைகளுக்காகவும் பாடுபடுவதும் சங்கத்தின் நோக்கமாக யிருக்கும்'' (இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் — இலட்சியமும் அமைப்பு விதிகளும் கொழும்பு)

இவ்வாறு 25 - 10 - 1954 கொள்கைப் பிரகடனஞ் செய்து கொண்டு தோற்றம் பெற்ற இ.மு.எ.ச 1956க் கிடைசில் தன்னைக் கட்டுக்கோப்பான ஸ்தாபனமாகப் பலப்படுத்திக் கொண்டது. முற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாடுகள் தெளிவுபெறவும், நடைமுறைச் சாத்தியமாகவும் நிறுவனம் பெருமளவு செயலாற்றத் தொடங்கியது. இ.மு.எ.ச.வின் வளர்ச்சி, வரலாறு, சாதனைகள், எழுத்தாளர்களின் உரிமைகளை நிலைநாட்டியமை, கலை இலக்கிய, கலாசார, சமூக அரசியல்

துறைகளிலான பங்களிப்புகள் பற்றி கடந்த காலங்களில் முற்போக்கு இயக்க மூத்த எழுத்தாளர்கள் பலர் விபரமாகவும், விளக்கமாகவும் எழுதியிருப்பது இலக்கிய உலகம் அறிந்ததே. இ.மு.எ.ச.வின் தோற்றம் செயல்பாடுகள் காரணமாக ஈழத்து இலக்கியம் எவ்வாறு ஆரோக்கியமான பாதையில் வழிநடத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறதென்பதனை இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்களும் குறிப்பிட்டு எழுதத் துவங்கிவிட்டனர். 1989இல் வெளிவந்த இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் (சி. மௌனகுரு, மௌ. சித்திரலேகா, எம்.ஏ. நுஃமான்) என்ற நூலும், அண்மையில் யாழ்ப்பாணம் முத்தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம் வெளியிட்டுள்ள 'ஈழத்துப் புனைகதைகளின் பேச்சுவழக்கு (சி. வன்னிய குலம்) என்ற நூலும் இதற்கு நல்லுதாரணமாக விளங்குகின்றன.

தனது இலட்சியங்களையும் கோட்பாடுகளையும் பரப்புவதற்கும் கலை இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்கும், பாரம்பரிய கலாசார விழுமியங்களை மெருகூட்டிப் பேணுதற்குமாக, பேனாவையும் நாவையும் பயன்படுத்தியதுடன் மட்டும் நின்றுவிடாமல், இலக்கிய — பண்பாட்டு எழுச்சிக்கான மாநாடுகளையும், விழாக்களையும் இ.மு.எ.ச. நடத்தியுள்ளது. அவை அர்த்தமும் கருத்தும் கொண்டவையாகவும், காலத்தின் தேவையையும் நிறைவு செய்வனவாகவும் அமைந்தமையினால், வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் எனப் பின்னர் அவை மதிக்கப்படுகின்றன. வரலாற்றுத் தேவை கருதி அவற்றைப் பற்றிய குறிப்புகள் சில தகவல் திரட்டாக இங்கு முன்வைக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறான மாநாடுகள் — விழாக்களை இரு பிரிவாக வகுக்கலாம்: ஒன்று: இ.மு.எ.ச.வினால் நடத்தப்பட்டவை. இரண்டு: விசேஷ அழைப்பின் மீது இ.மு.எ.ச. பங்கு பற்றியவை.

முதலாவது பிரிவில் சேர்க்கப்படக் கூடியவையாகப் பின் வருவன அமைகின்றன.

1956 டிசம்பரில் இ.மு.எ.ச-வினால் கொண்டாடப்பட்ட பாரதி விழா. நாடெங்கும் சுமார் 50 கூட்டங்களாக அமைந்தது. பாரதி ஆய்வாளரும் இலக்கிய விமர்சகருமான சிதம்பர ரகுநாதன் பிரதம பேச்சாளராகக் கலந்து கொண்டார். சிங்களம் மட்டுமே சட்டம் காரணமாகத் தமிழ் மக்களிடம் ஏற்பட்ட எதிர்ப்புணர்ச்சி எரியூட்ட, அரசியல் இலாபம் ஈட்ட முற்பட்டோர், அக்காலத்தில் பாரதி கவிதைகளைக் கருவியாகப் பாவித்து, அம்மகாகவியை வெறும் தமிழ்ப் புலவராக மட்டும் காட்ட முற்பட்டனர். இதனை முறியடித்து பாரதியாரின் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு, தேசிய உணர்ச்சி, சகோதர மொழிகளையும் அவன் நேசித்த பாங்கு, அவனின் தாய் மொழிப்பற்று, சாதிக் கொடுமையை வெஞ்சினத்தோடு சாடிய குரல்...அவனுடைய பொதுமைச் சமுதாயக் கொள்கை, அவனிற் காணப்பட்ட சர்வ தேசிய உணர்வு, இவற்றையெல்லாம் தமிழ் மக்களுக்குத் துலாம்பரமாக எடுத்து விளக்குவதன் மூலமாகத் தனது கொள்கை நிலைப்பாட்டுக்கு உரம் தேடிக்கொள்ள முடியுமென இ.மு.எ.ச. எண்ணியது.' (இளங்கீரன் - புதுமை இலக்கியம் மலர் 1975)

இப் பாரதி விழா இ.மு.எ.ச-வை பரந்த ஸ்தாபன மாக்குவதற்கான பலத்தைப் பெற்றுக் கொடுத்ததுடன், நாட்டின் பல பகுதிகளில் கிளைகள் தோன்றவும் வழிவகுத்தது. முக்கியமானவையாக யாழ்ப்பாணம், திருகோணமலை, கண்டி, மட்டக்களப்பு தெற்குக் கிளைகளைக் குறிப்பிடலாம்.

1957 ஜூன் 17 அன்று, இ.மு.எ.ச.வின் முதலாவது மாநாடு கொழும்பில் ஜனநாயக தொழிலாளர் காங்கிரஸ் மண்டபத்தில் நடத்தப்பட்டது. 100க்கு மேற்பட்ட

உள்ளூர்த் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் கலந்து கொண்ட இந்நிகழ்ச்சியில், 'முற்போக்கு இலக்கியம் என்றால் என்ன' என்ற விளக்கமும், யதார்த்தவாத இலக்கியக் கோட்பாடும் அறிக்கை வடிவில் முன்வைக்கப்பட்டு அங்கீகரிக்கப்பட்டன. முற்போக்கு இலக்கியம் என்பது அட்சரம் பிசகாத அரிச்சுவடியல்ல. என்றென்றைக்கும் நன்றாகவே இருக்கும் ஒரு மலட்டுத் தத்துவமல்ல. அதற்கு மாறாக முற்போக்கு இலக்கியத்தின் பணியும் வரையறையும் காலத்துக்குக் காலம் மாறுகிறது. என்றாலும் முற்போக்கு இலக்கியத்துக்குத் தத்துவ தரிசனமுண்டு; தனித்ததொரு தத்துவ வடிவம் உண்டு.

இலக்கியம் என்பது புனிதமானது. தூய்மையானது. மனித சக்திக்கு அப்பாற்பட்டது என்ற வாதத்தை, அதாவது இலக்கியம் இலக்கியத்துக்காக என்ற வாதத்தை முற்போக்கு இலக்கியம் ஒங்கி நிராகரிக்கிறது. இதற்கு நேர் எதிரிடையான தத்துவத்தை முன்வைக்கிறது. அதாவது இலக்கியம் மக்களுக்காகவே. யதார்த்த இலக்கியம் மக்களின் வாழ்வை உண்மைப்படைப்புலத்தில் பிரதிபலிக்கிறது. மனிதனதும், சமூகத்தினதும் சகல அம்சங்களையும் யதார்த்த இலக்கியம் முழுமையாகப் பிரதிபலிக்கின்றது. இது உண்மையின் இலக்கியம். சமூகத்தின் சகல கோணல் மாணல்களையும், வாழ்வின் சகல ஏற்றத் தாழ்வுகளையும் பிரத்தியட்சப்படுத்துகிறது. வாழ்வின் பிரச்சனைகளுக்கும், சமுதாய மோதல்களுக்கும் வாழ்க்கை உண்மைகளுக்கும் இலக்கிய உருக் கொடுக்கிறது, யதார்த்த இலக்கியம். (முதலாவது மாநாட்டில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அறிக்கையிலிருந்து) இம் மாநாட்டுக்குச் சர்வதேச புகழ் பூத்த முற்போக்கு எழுத்தாளர் சிலர் வருகை தந்து உரையாற்றிச் சிறப்பித்தனர். சோவியத் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தலைமைச் செயலாளர் அலக்சிசுக்கோவ், தலைசிறந்த ஸ்பானியக்

கவிஞர் பாப்லோ நெருடா, ருமேனியக் கவிஞர் ஜோர்ஜ் பொக்கா, சீனப் பிரபல எழுத்தாளர் யங்கூ, இந்தியாவின் பிரபல எழுத்தாளர் பொற்றோகார்ட், முல்க்ராஜ் ஆனந்த் ஆகியோரே அவர்கள். இலங்கையில் நடைபெற்ற ஓர் எழுத்தாளர் மாநாட்டில் பல சர்வதேச எழுத்தாளர்கள் கலந்து கொண்டது இதுவே முதற் தடவையாகும்.

1960 டிசம்பர் மாதத்தில், கொழும்பு விவேகானந்த சபை மண்டபத்தில் இ.மு.எ. சவினால் எடுக்கப்பட்ட நாவலர் விழா எமது இலக்கியப் பாரம்பரியத்தை நிறுவும் முயற்சிகளிலொன்றாக அமைந்தது. 'இலங்கைத் தமிழி லக்கியம் தனது தனித்துவ முத்திரையைப் பதிக்கவும் தனது சொந்த மரபையும் பாரம்பரியத்தையும் கால் கோளாகக் கொள்ள வேண்டிய ஒரு தத்துவார்த்த ரீதியான தேவை ஏற்பட்டது. இதன் உந்தலினால் இவர்கள் தமது தனித்துவ மரபைத் தேட ஆரம்பித்தனர் நாவலர் பாரம்பரிய மத விழிப்பினை அடியாதாரமாகக் கொண்டு முகிழ்ந்தபோதிலும், சைவத்தையும் தமிழையுங் காக்க அவர் ஆரம்பித்த போராட்டம் தேசிய விழிப் பிற்கும் ஆகவே. இலங்கையில் தேசியத்துக்கும் வித்திட்ட வரலாற்றுண்மையினை அவர்கள் கண்டனர்' (என். சோம காந்தன், நாவலர் நூற்றாண்டு மலர், 1979)

சமயாசாரியாரின் குருபூசையாக மட்டும் அதுவரை கொண்டாடப்பட்டு வந்த நாவலர் தினம், தேசிய இலக்கியப் பிதாமகனாக இ.மு.எ.ச. அவருக்கு விழா வெடுத்த பின்னரே, அர்த்தமுங் கருத்துங் கொண்ட விழாக்களாக நாட்டின் பல இடங்களிலும் கொண்டாடப் படத் தொடங்கியது. 'நாவலர் பற்றி விரிவான ஆய்வுகள் பல மேற்கொள்ளப் படுவதற்கும் மாநாடுகள் கூட்டப் படுவதற்கும் மலர்கள் வெளியிடப்படுவதற்கும் இ.மு.எ.ச. எடுத்த முன்னோடி முதல் முயற்சியே ஆரம்பப் புள்ளியாய் அமையலாயிற்று' (முருகையன் - புதுவை இலக்கிய மலர் 1981)

1960இல், ஒல்காப் புகழ்பெற்ற தொல்காப்பியத்துக்கு உரையெழுதிய அழியாப் புகழ்பெற்ற ஈழத்தறிஞர் வித்துவான் சி. கணேசையர் அவர்களின் முதலாவது சிரார்த்த தினத்தைக் கொழும்பு விவேகானந்த சபையில் அனுஷ்டித்த இ.மு.எ.ச. நவீன தமிழ் எழுத்தாளர்கள் மரபுவழித் தமிழறிஞர்களுக்கு எதிராகக் கிளம்பியவர்கள் என்ற மரபுப் பண்டிதர்களின் போலிக்கூற்றுக்கு ஆப்பு அறைந்தது.

1961 ஜூலை மாதத்தில், யாழ் மாநகர மண்டபத்தில் இ.மு.எ.ச வினால் கொண்டாடப் பெற்ற சோமசுந்தரப் புலவர் விழாவும், அதனை முன்னிட்டு நடத்தப்பட்ட கவிதைப் போட்டியும், புலவரவர்களை ஈழத்தின் தேசியக் கவிஞராக இனங்கான உதவின.

1962 ஏப்ரல் 28, 29ஆம் தேதிகளில், கொழும்பு சாகிராக் கல்லூரி மண்டபத்தில், ஈழத்து வரலாற்றில் முதற் தடவையாக அகில இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டை இ.மு.எ.ச. நடத்தியது. ஈழத்தில் ஒரு நூற்றாண்டுக் காலம் வெளிவந்த புத்தக — சஞ்சிகைக் கண்காட்சி, ஈழத்து எழுத்தாளர் புகைப்படக் கண்காட்சி, ஆரம்பம் முதல் 1960 வரையான ஈழத் தமிழலக்கியத்தின் வெவ்வேறு துறைகளின் வளர்ச்சியை விளக்கும் புதுமை இலக்கிய மலர் வெளியீடு என்பன இம் மாநாட்டின் சிறப்பம்சங்கள். தமிழ் மூதறிஞர் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள், சிங்கள அறிஞரும் தமிழ்ப் பாண்டித்தியம் நிறைந்தவருமான வண ஹிஸ்ஸல தர்மரத்னதேரோ ஆகிய இருவரும் இம் மாநாட்டில் கௌரவிக்கப்பட்டனர். 'இலக்கியத்தைப் பற்றி எவ்வித பிரச்சனையும் சிந்தனையும் சித்தாந்தமும் இன்றியிருந்த நிலைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து, இலக்கியத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கவும் சருத்துப் பரிமாறவும் (இம்மாநாடு) எழுத்தாளர்களுக்கு உதவியுள்ளது' (புதுமை இலக்கியம்

வெளியீடு தலையங்கத்திலிருந்து) இம் மகாநாட்டை 20 ஆண்டுகளின் பின் மதிப்பீடு செய்யும்பொழுது, 1960களில் முனைப்புடன் பணியாற்றிய இலக்கிய இயக்கத்தின் வடிகாலாக இருந்த எழுத்தாளர் நிறுவனத்தின் தேசியப் பரிமாணத்தையும் இலக்கியத் தலைமையையும் நிறுவிய மாநாடு' என கா. சிவத்தம்பி குறிப்பிட்டுள்ளார் (புதுமை இலக்கியம் மலர் 1981)

1963 மே 7, 8ஆம் தேதிகளில் சங்கத்தின் இரண்டாவது மாநாடு, கலை இலக்கியப் பெருவிழாவாக யாழ்ப்பாணத்தில் கொண்டாடப்பட்டது. முதல் நாள் காலை நிகழ்ச்சிகள் பருத்தித்துறை வியாபாரி மூலையிலுள்ள பாரதியின் ஞான குருவான யாழ்ப்பாணத்துச் சாமி சமாதியில் நினைவுச்சின்னம் அமைத்து அஞ்சலி செய்யும் நிகழ்ச்சியாக அமைந்தது. பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை தலைமையில் பொதுக்கூட்டமும், அ.ந. கந்தசாமி தலைமையில் பாவாரம் சூட்டும் நிகழ்ச்சியும் நடைபெற்றன. அன்றைய மாலை நிகழ்ச்சியாழ், மாநகரசபை மண்டபத்தில், 'ஈழகேசரி'ப் பொன்னையா அரங்கில் தமிழறிஞர் சு. நடேசபிள்ளையினால் தொடக்கி வைக்கப்பட்டது. ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்துக்குப் பெரும் பங்களிப்புச் செய்தவர்களான தமிழ்க்கடல் கந்தமுருகேசனார், புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை, முதுபெரும் பத்திரியை யாளர் சி. லோகநாதன், பழம்பெரும் சிறுகதை எழுத்தாளர் அ.செ. முருகானந்தன், மலைநாட்டு மக்கள் கவி சி.வி. வேலுப்பிள்ளை, இஸ்லாமிய அறிஞர் வி.எம். சும்கதின் ஆகியோர் விழாவில் கௌரவிக்கப்பட்டனர். மறுநாள் காலை, அதே மண்டபத்தில் சங்கத்தின் பேராளர் கூட்டம் டொக்டர் 'நந்தி' தலைமையில் நடந்தது. இலக்கியப் பிரச்சினை சம்பந்தமான அறிக்கை விவாதிக்கப்பட்டுப்புதிய தலைமைக்குழு, மத்திய குழு தேசிய சபை என்பன தெரிவு செய்யப்பட்டன. மாலை

யில் சோமசுந்தரப் புலவர் அரங்கில் கலைஞர்கள் பாராட்டு வைபவம் இடம் பெற்றது. கலையரசு க. சொர்ணலிங்கம், நாட்டிய ஆசிரியர் வி. சுப்பையா, நாடகாசிரியர் எம். வி. கிருஷ்ணாழ்வார், ஓவியமணி பெனடிக்ட், தவில் மேதை தெட்சணாமூர்த்தி, ஆழிக்குமரன் ஆனந்தன் ஆகியோர் கௌரவிக்கப்பட்டனர். 'இலங்கையர் கோனி'ன் உருவப்படத்தை திரு. வரதர் திரைநீக்கஞ் செய்து வைத்தார். தொடர்ந்து கருத்தரங்கு, சிறப்புரைகள், கவிதைச்சமர் என்னும் கவிதை நாடகம் முதலியவை இடம் பெற்றன. இரண்டாவது மாநாட்டுப் பேரவை, 'ஈழத்து இலக்கியத்தின் முன்னும் எழுத்தாளர் முன்னும் உள்ள கடமைகளை வரையறுத்து இம்மாநாடு ஜனநாயக யதார்த்தவாத இலக்கியக் கோட்பாட்டை முன் வைத்தது' (இளங்கீரன்—புதுமை இலக்கியம் மலர் 1975)

1963 ஆகஸ்ட் 11ஆம் தேதி அக்கரைப் பற்றில் மட்டக்களப்புக் கிளையின் முற்போக்கு எழுத்தாளர் பிரதேச மாநாடும் சித்திலெவ்வை விழாவும் நடைபெற்றன; 'மகாநாடுகள் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையாக அமைவதுண்டு. ஓர் இயக்கத்தின் நோக்கங்களை வென்றெடுக்கும் உந்து சக்தியாக அது அமையும்போது, நாட்டின் எல்லா மக்களும் அதனை ஆதரிப்பர். அதன் சாதனைகளுக்குத் தலை சாய்ப்பர். இ.மு.எ.ச மாநாடுகள் பல இந்தச் சாதனையைச் செய்துள்ளன. மட்டக்களப்பு தெற்குக் கிளை நடத்திய மகாநாடும் இத்தகைய முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக அமைந்தது' (அ.ஸ.அப்துஸ்ஸமது—புதுமை இலக்கியம் மலர் 1981)

1964 முதல் ஆறு ஆண்டுகள் இ.மு.எ.ச.வின் இயக்க வேகம் அகக் காரணங்களால் குன்றியிருந்த போதிலும் முற்போக்கு இலக்கிய வளர்ச்சிக்கான பணிகளை இ.மு.எ.ச.வின் மூத்த உறுப்பினர்களில் ஒருவரான டொமினிக் ஜீவா 1964இல் ஆரம்பித்த மல்லிகை சஞ்சிகை

மூலம் சிறப்புறச் செய்து வந்துள்ளார். மல்லிகை மலர் வெளியீட்டு விழாக்களும், 'மல்லிகைப்பந்தல்' சந்திப்புகளும் இ.மு.எ.ச வின் இயக்கம் குன்றியிருந்த கால இடைவெளியை ஈடுசெய்தன. 'வர்த்தகத்திற்காக இல்லாமல், வெறும்பொழுதுபோக்குக்காக மட்டுமே என்றில்லாமல் வாழ்க்கையின் அடிப்படைத் தேவைகளை உணர்த்துகின்ற, அவைகளைப் பெறுவதற்குமாகப் போராடுகிற — அப்போராட்டத்தை துவக்குவதற்கான களத்தை அமைக்கத் துவக்கப்பட்ட மல்லிகை தனது கடமையிலிருந்து பிசகாமல் குறிக்கோளை நோக்கி இடையறாப் பயணம் செய்கிறது' (டி. என். ரவிசந்திர தாஸ், தமிழ்நாடு — மல்லிகை 20 வது ஆண்டு மலர்)

1972 டிசம்பர் 11 அன்று, நாவலர் 150-வது ஜனன விழாவை வெள்ளவத்தை இராமகிருஷ்ண மண்டபத்தில் இ.மு.எ.ச நடத்தியது. 'நாவலர் அடிச்சுவட்டில்...' என்ற ஆய்வரங்கில் தேசியம் பற்றிக் கைலாசபதியும், இலக்கியம் பற்றி சி.தில்லைநாதனும், கல்வி பற்றி எம்.எம்.சமீமும், பண்பாடு பற்றி கா.சிவத்தம்பியும், ஆய்வுக் கட்டுரைகளை வாசித்தனர். இவ்வாய்வரங்கத் தலைமையுரையில் இ.முருகையன் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்: நாவலர் சீர்பரவும்நாட்டம் ஈழத்தின் தேசியக் கலாச்சாரச் செயற்பாடுகளின் இன்றியமையாத ஓர் அம்சமாக இன்று பரிணமித்து விட்டது. நாவலர் சீர்பரவும் இந்த நாட்டத்தை வளர்த்தெடுத்த வரலாற்றில், இ.மு.எ.சவின் முயற்சிகள் பெரும் பங்கு வகிக்கின்றன. சைவமும் தமிழும் வளர்த்த சான்றோன் என்று போற்ற அமைந்துவிடும் நிலைமைக்கு அப்பாலும் சென்று, இந்த நாட்டின் தேசிய விழிப்புக்கு வித்திட்ட முன்னோடி எனவும், பண்பாட்டு வழியான பிரதேச ஆதிக்க முயற்சிகளை இனங் கண்டு வேரறுக்க முற்பட்ட முதல்வர் எனவும் அவரைக் கொள்வதன் அவசியத்தை 15 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வற்புறுத்தி இயக்கம் | நடத்திய

வர்கள் இ.மு.எ.சவைச் சேர்ந்தவர்கள்' (புதுமை இலக்கியம்)

இவ் ஆய்வரங்கில், நாவலர் பற்றிய ஆயவை அவர் வாழ்ந்த காலம், சமூகம் என்பவற்றில் வைத்து, அந்தச் சரித்திரப் பின்னணியில் அவரது பாத்திரம் யாது என்று தெளிவு பெற முற்பட வேண்டும் என்றும், நாவலரின் பணிகளின் தொடர் விளைவுகளாக நாம் வாழும் நிகழ் காலம் வரைக்கும் வளர்ந்து வந்துள்ள பண்புகளையும், அவை நமது இன்றைய வாழ்க்கையில் எத்தகைய பங்கை வகிக்கின்றன என்பதையும் ஆய்ந்து கண்டு தெளிதல் அவசியம் என்றும் கருத்து முன்வைக்கப்பட்டது. இக் கருத்து முன்வைக்கப்பட்டபின், ஏழு ஆண்டுகளில் எவ்வாறு அது ஓரளவுக்கேனும் ஆய்வாளர்களால் செயலுருப் பெற்றதென்பதைப் பின்வரும் வரிகள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

‘இம்மலரில் நான்கு அம்சங்கள் கவனிக்கத்தக்கவை. முதலாவது, நாவலரைப் பத்துறை நோக்கில் அணுகி ஆராயும் கட்டுரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. நமது அறிவுலக நோக்கில் நாவலரது சிந்தனைகளையும் சாதனைகளையும் போதனைகளையும் திறனாய்வதாக இப்பகுதி அமைந்துள்ளது. இரண்டாவது நாவலர் வழிவந்த நல்லறிஞர்கள் இயங்கிய முறையும், அவர்களின் சிறப்பியல்புகளும், நாவலர் மரபு மாரியும் மாறாமலும் செயற்பட்டு வந்துள்ளமையும் இப்பகுதியில் உதாரண விளக்கங்களாய் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மூன்றாவது, வரலாற்றுப் பின்னணியில் நாவலரை வைத்து மதிப்பீடு செய்யும் முயற்சிகள் இப் பகுதியில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன’ (க. கைலாசபதி— நாவலர் நூற்றாண்டு மலர் 1979).

1975 மே 31, ஜூன் 1 ஆகிய நாட்களில் தேசிய ஒற்றுமைக்கான சிங்கள — தமிழ் — எழுத்தாளர் மகாநாட்டை

பண்டாரநாயகா சர்வதேச மாநாட்டு மண்டபத்தில் இ.மு.எ.ச நடத்தியது. இனப் பிரச்சனையை அக்கால கட்டத்தில் நியாயமான முறையில் தீர்த்து வைக்கப்படக் கூடிய 12 அம்சங்களைக் கொண்ட திட்டத்தைத் தயாரித்து, மாநாட்டுக்குமுன்பே பல சிங்கள ஊர்களில் கூட்டங்களையும், தொழிற்சங்கப் பிரதிநிதிகள், விவசாயிகள் பிரதிநிதிகள், மாதர் அமைப்புகள், வாலிபர் அமைப்புகள், மாணவர் அமைப்புகள், ஆசிரியர் அமைப்புகள், கலைஞர் அமைப்புகள் என்பவற்றிற்கான தனித் தனிக் கருத்தரங்குகளையும் நடத்தி, இனப்பிரச்சனைத் தீர்வுக்கான திட்டத்துக்குரிய விளக்கங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. அக்காலப் பிரதமரையும், அரசியல் கட்சித் தலைவர்களையும் இம்மாநாட்டுக்கு அழைத்து அவர்களிடம் எல்லா இன எழுத்தாளர்களின் சார்பாக கையளிக்கப்பட்ட திட்டம் அரசினால் அமுல் செய்யப்படவில்லையென்பது மறுக்கப்பட முடியாத உண்மை. அதனால் நாடு பெரிய அனர்த்தத்துக்கு முகம் கொடுத்து வருவதை இன்றும் நிதர்சனமாக அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். 'முன்னைநாள் நீதியரசர் வீ. சிவசுப்பிரமணியம் இ.மு.எ.ச. வெள்ளிவிழா தொடக்கவுரையில் இ.மு.எ.ச. வெறுமனே இலக்கிய முயற்சிகளுடன் நின்று விடாமல் தேசிய நலனில் பெரிதும் அக்கறை கொண்டு சமூகத்தைச் சரியான மார்க்கத்தில் வழி நடத்திச்செல்லும் செயற்பாடுகளில் அயராது ஈடுபட்டு வருகிறதென்றும், அது முன்வைத்த 12 அம்சத் திட்டங்களை செயற்படுத்தியிருந்தால் 77 ஆகஸ்ட் கலவரமே நிகழ்ந்திருக்காது' என்றும் குறிப்பிட்டார். (ராஜஸ்ரீகாந்தன் - புதுமை இலக்கியம் 1981).

1980 பெப்ரவரி 23, 24 ஆம் திகதிகளில் இ.மு.எ.ச. வின் வெள்ளிவிழா, கொள்ளுப்பிட்டி கல்விக் கூட்டுறவு மண்டபத்தில் கொண்டாடப்பட்டது. நீதியரசர் வீ. சிவசுப்பிரமணியம் தொடக்கவுரையாற்றினார். முதல்

நாள் நிகழ்ச்சிக்கு இளங்கீரன் தலைமைவகித்தார். இ.மு. எ.ச. வரலாறு, ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றி ஆய்வு வறிக்ைகளை முறையே ஈழத்துச் சோமு, முருகையன் ஆகியோர் சமர்ப்பித்தனர். இரண்டாவது நாள் காலை அமர்வுக்கு, காவலூர் ராசதுரையும், மாலை அமர்வுக்கு முருகையனும் தலைமை வகித்தனர். ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் — சிறுகதை (எச்.எம்.பி. மொகிதீன்) வானொலி நாடகம் (இளங்கீரன்) நாவல் (நா. சுப்பிரமணியன்) மேடை நாடகம் (நா. சுந்தரலிங்கம்) கட்டுரை (சபா. ஜெயராசா) புதுக் கவிதை (அன்பு ஜவகர்ஷா) என்பன பற்றி ஆராயப்பட்டன. வெளிநாட்டுப் பத்திரிகைகளின் இறக்குமதிக் கட்டுப்பாடு தளர்த்தப்பட்டதால் நேர்ந்துள்ள விபரீதங்களை விளக்குகையில், சுதந்திர இறக்குமதி என்ற போர்வையில் நச்சு இலக்கியங்கள் வந்து குவிவதால் மக்களின் வாழ்க்கை பாழடிக்கப்பட்டு வருகிறது. இன்று ஆரோக்கியமான இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பல திசைகளிலிருந்தும் பலத்த அச்சுறுத்தல்கள் விடுக்கப்படுகின்றன' எனப் பொதுச் செயலாளர் பிரேம்ஜி அக் காலகட்டத்தின் யதார்த்த நிலைமை பற்றி விபரித்தார்.

1982 ஆம் ஆண்டு பாரதி நூற்றாண்டாக மலர்ந்தது. பாரதி பிறந்த தமிழகத்தில் மட்டுமின்றி தமிழ் கூறும் நல்லுலகெங்கும் பாரதி ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டு வரும் அனைத்து நாடுகளிலும் இவ்விழாவையொட்டிப் பல சிறப்பு ஏற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தன. இலங்கையில் இ.மு.எ.ச இப்பணியில் முன்கை எடுத்துச் செயற்பட்டது. பேராசிரியர் எச்.டபுள்யூ. தம்பையா தலைமையில் பாரதி நூற்றாண்டு விழாத் தேசியக் குழுவை அமைத்து விரிவான திட்டங்களை வகுத்துக் கொண்டது. தொடக்க விழா 1981 டிசம்பரில் பம்பலப்பிட்டி சரஸ்வதி மண்டபத்தில் குதுகலமாக ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது. ஆண்டு முழுவதும் அடிக்கடி சிறப்பு நிகழ்ச்சிகளை நடத்து

வதென்பது இ.மு.எ.ச.வின் திட்டம். பாரதி நூற்
நாண்டில் வந்த சர்வதேச மகளிர் தினம் 1982 மார்ச்சில்
முழுநாள் நிகழ்ச்சியாகக் காலை, மாலை இருஅமர்வு
களாக நடத்தப்பட்டது.

காலை அமர்வுக்கு டொக்டர் சிறிஸ்கந்தராசா
சிவயோகமும், மாலை அமர்வுக்கு செல்வி காசிப்பிள்ளை
(அதிபர், சைவமங்கையர் கழகம்)யும் தலைமை
தாங்கினர். பத்மா சோமகாந்தன் வரவேற்புரை
நிகழ்த்தினார். காலை அமர்வில் சிரோன்மணி ராஜ்
ரத்தினமும், சித்திரலேகா மௌனகுருவும் மகளிர் நிலை
பற்றி ஆய்வுரைகள் ஆற்றினர். மாலை நிகழ்வில், ஐந்து
பெண் எழுத்தாளர்களின் கதைரங்கம் இடம்பெற்றது.
ஆண்டு நடுவில் நடைபெற்ற சிறப்புக் கூட்டங்களில்
'தாமரை' ஆசிரியர் தா. பாண்டியன் பல இடங்களில்
சிறப்புரைகளாற்றினார். ஆண்டின் இறுதியில் மாபெரும்
விழாக் கூட்டங்கள் நாட்டின் பல பகுதிகளில் ஏற்பாடு
செய்யப்பட்டன. இவ்விழாவுக்கென சிறப்பு விருந்தினர்
களாக தமிழ்நாட்டிலிருந்து வருகை தந்திருந்த பாரதி
ஆய்வாளர்களான சிதம்பர ரகுநாதன், பேராசிரியர்
எஸ். ராமகிருஷ்ணன், நாவலாசிரியை ராஜம் கிருஷ்ணன்
ஆகியோர் இக்கூட்டங்களில் கலந்து கொண்டனர்.

இனி, நான் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்ட இரண்டாவது
பிரிவுக்கு — அதாவது, விசேஷ அழைப்பின் மீது
இ.மு.எ.ச. பிரதிநிதிகளாகப் பங்கு பற்றிய மாநாடுகளில்
அது ஆற்றிய பங்களிப்புகளைப் பார்க்கலாம். சங்கம்
நடத்திய பல நிகழ்ச்சிகளில் சிங்கள எழுத்தாளர்கள்,
பத்திரிகையாளர்கள் ஏற்கனவே பங்கு பற்றியிருப்பதால்.
இலக்கிய வளர்ச்சிக்காக இயக்க ரீதியில் இ.மு.எ.ச.,
செய்து வந்த பணிகளை சிங்கள எழுத்துலகம் நன்கறிந்து
வைத்திருந்தது. இ.மு.எ.ச.வையே தமிழ் எழுத்தாளர்
களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் ஒரே ஸ்தாபனமாக
அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டிருந்தனர்.

இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை, தாமரை, சரஸ்வதி, இந்திய ஏடுகள் இலங்கையிலிருந்து பெறப்படும் ஆக்கங்களில் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களிலே சமுதாயக் கண்ணோட்டம் நிறைந்திருந்ததால் அவற்றை விரும்பிப் பிரசுரித்து வந்தன. இவ்வாறு ஏற்கனவே அங்கு அவர்கள் அறிமுகமாயிருந்தமையாலும், சஞ்சிகைக் கட்டுப்பாட்டு விவகாரத்தில், பேரியக்கத்தை நடத்திய சக்தியாக இ.மு.எ.ச. விளங்கி வந்ததால் அதனையே இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் தலையாய ஸ்தாபனம் என்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதாலும், ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்களைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தும் எழுத்தாளர் சங்கமாக இ.மு.எ.ச. அங்கீகரிக்கப்பட்டு மாநாடுகளுக்கான அழைப்புகள் இச்சங்கத்துக்கே அனுப்பப்பட்டு வந்தன. பின்வருவன அவ்வாறான மாநாடுகளே.

1963 செப்டம்பர் 22 இலங்கை சாகித்திய வாரத்தை யொட்டி மகாநுவர தருணிகவி சமாஜய என்ற கண்டி இளங்கவிஞர் சங்கம், கண்டி புஷ்பதான மகளிர் கல்லூரியில், இன ஐக்கியத்துக்கான ஒருமாநாட்டைக் கூட்டியது. கே.எம்.பி.ராஜரத்தினா தமிழர்களின் தோலில் செருப்புத் தைப்பதற்காக முயன்று கொண்டிருந்த காலம் அது. கண்டி இளம் கவிஞர் சங்கச் செயலாளர் ஆரியவன்சபத்திராஜா, லீல் குணசேகரா, பேராசிரியர் ஹெட்டியாராய்ச்சி, மகாகவி அல்விஸ் பெரேரா முதலிய சிங்கள எழுத்தாளர்கள் அவர்களின் விசேஷ அழைப்பில், யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, கொழும்பு போன்ற இடங்களிலிருந்து 40க்கு மேற்பட்ட முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் கலந்து கொண்டனர். கூட்ட ஆரம்பத்தில் ராஜரத்தினாவின் கையாட்கள் சிலர் ஊடுருவல் செய்து தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கு எதிராக வசைபாட முனைந்த போதிலும், பிரேம்ஜியின் தர்மாவேசமான பேச்சுக்கு முன்னால் அவர்களின் குரல் எடுபட முடியாமற் போய் விட்டது. இம் மகாநாட்டில் ஈழத்துத் தமிழிலக்கியம், இன ஐக்கியம் பற்றி

கா. சிவத்தம்பியும் டொமினிக் ஜீவாவும் தமிழில் உரையாற்றினர். இனங்களின் ஒற்றுமையை வலியுறுத்தும் பிரகடனம் சிங்கள—தமிழ் எழுத்தாளர்களால் ஒப்பமிடப்பட்டு வெளியிடப்பட்டது. 'இனத்தாலும், மொழியாலும் வேறுபட்டிருந்தாலும் இந்நாட்டு மக்கள் அனைவரும் இலங்கை மாதாவின் புதல்வர்கள் அவர்கள் பரஸ்பரம் கலந்து பழகி ஒருவரையொருவர் புரிந்து கொண்டு விட்டால் எந்தப் பூசலையும் ஒற்றுமையாகத் தீர்த்துக் கொள்ள முடியும். இந்த நிலையை ஏற்படுத்துவதற்கு முன் முயற்சியாக சிங்கள, தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாடு அமைந்தது.

1976 மார்ச் 28 — கம்பகாவுக்கு அருகில் கொரஸ்ஸ என்றொரு கிராமம்; நூறு வீதமும் பௌத்த சிங்களவர்களைக் கொண்டது அது. அங்குள்ள ஸ்ரீ சுதர்யாணந்த விகாரைப் பிரிவினா மண்டபத்தில், விகாராதிபதிவண. ரத்னவன்ச தேரர் தலைமையில் அவ்வூரே திரண்டு நின்று இ. மு. எ. ச. பிரதிநிதிகளை வரவேற்றது. இனப்பிரச்னைத் தீர்வுக்கான 12 அம்சத் திட்டத்தை முன் வைத்ததைப் பாராட்டி வரவேற்பதற்கான கூட்டம். இக்கூட்டத்தில் பிரேம்ஜி. ஈழத்துச் சோமு, மு. பஷீர், டொமினிக் ஜீவா ஆகியோர் இ. மு. எ. ச. சார்பில் உரையாற்றினர்.

ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் தாய்மொழியை நேசிப்பது போல பிறமொழிகளையும் நேசிக்க வேண்டும். ஓர் இனத்தை, ஒரு மொழியை அடிமைப்படுத்தி இன்னொர் இனமோ மொழியோ சுபீட்சம் பெற முடியாது. அதனால் தேமதுரத் தமிழோசை சிங்களக் கிராமங்கள் தோறும் பரவச் செய்வோம். தேரரின் வாயிலிருந்து தேன்தமிழிலும், சிங்களத்திலும் வந்த இவ்வாசகங்கள் எங்களைச் சிலிர்க்க வைத்தன. புத்தபிக்குமார் எல்லோரும் ரத்னவின்ச தேரர்களாகிவிட்டால்? 'ஒருமைப்பாட்டுக்கான சிந்தனைகள் நகரப்புறப் புத்தி

ஜீவிகளிடம் மட்டும்தான் இருக்கிறது என்று எண்ணிச் சென்ற எமக்கு கொரஸ கிராம மக்கள் ஒன்றுபட்டு அளித்த வரவேற்பும், விருந்துபசாரமும், முன்வைத்த சருத்துக்களும் புதிய சிந்தனையோட்டத்தைத் தந்தது. (லெ. முருகபூபதி புதுமை இலக்கியம் மலர் 1981).

1976 ஏப்ரல் முதல் வாரம் — இலங்கை ஆசிரியர் சங்கம், இ.மு.எ.ச. நடத்திய ஒருமைப்பாட்டுக்கான மாநாட்டில் முன் வைக்கப்பட்ட இனப்பிரச்சனைத் தீர்வுக்கான திட்டத்துக்கு ஆதரவு தெரிவிப்பதற்காக குருநாகல் நகரசபை மண்டபத்தில் முழுநாள் கருத்தரங்கை நடத்தியது. இ.மு.எ.ச. சார்பில் பிரேம்ஜியும் செ. மாணிக்கவாசகரும் பங்கு பற்றினர். இக்கருத்தரங்கினைத் தொடர்ந்தே இலங்கை ஆசிரியர் சங்கம் தனது மாநாட்டில் தமிழ் மக்களை ஒரு தேசிய இனமாக ஏற்றுக் கொண்டு அதற்கு மீற முடியாத சுயநிர்ணய உரிமை உண்டு என்னும் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது என்பது நினைவு கொள்ளத்தக்கது.

ஆசிய — ஆபிரிக்க எழுத்தாளர்களின் முதலாவது மாநாடு 1958 செப்டம்பர் மாதத்தில், தாஷ்கண்ட் மாநகரில் நான்கு நாட்கள் நடைபெற்றது. இதில் இ.மு.எ.ச பிரதிநிதியாக அதன் பொதுச் செயலாளர் பிரேம்ஜி ஞானசுந்தரன் கலந்து கொண்டார். அம்மகாநாட்டில் அவர் ஆசிய—ஆபிரிக்க மக்களின் அறிவையும், கலாசாரத்தையும் கொச்சைப்படுத்தவும், நச்சுப்படுத்தவும் ஏகாதிபத்திய வெகுஜனத் தொடர்புச் சாதனங்கள் செய்து வரும் நயவஞ்சகமான பொய்ப் பிரசாரங்களைச் சாடி உரையாற்றினார்.

உலகத் தமிழ் எழுத்தாளர் மகாநாடு—1959 ஓக்டோபர் 2,4 திகதிகளில் பம்பாயில் நடைபெற்றது. இ.மு.எ.ச பிரதிநிதியாக சில்லையூர் செல்வராசன் கலந்துகொண்டார். அவரின் முயற்சியால் ஈழத்து

அறிஞர் கணேசையரின் மறைவுக்கு அம்மகாநாட்டில் அஞ்சலித் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது, மேலும் ஒரு நூற்றாண்டுக்காலமாக உலகெங்கும் வெளிவந்த தமிழ் நூல்களின் கணக்கெடுப்பை நடத்த வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தி, இ.மு.எ.ச சார்பில் அவர் முன்வைத்த தீர்மானமும் ஏற்கப்பட்டது.

அகில இந்தியத் தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாடு-1960 நவம்பர் 12-14 திகதிகளில் கல்கத்தாவில் நடைபெற்றது. சென்னை, திருச்சி, வட ஆற்காடு, தென் ஆற்காடு, தஞ்சை, கல்கத்தா ஆகிய இந்திய நகரங்களிலுள்ள தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கங்களின் பிரதிநிதிகளும், பர்மா, தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம், இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் என்பவை மட்டுமே உத்தியோக பூர்வாக அழைக்கப்பட்டிருந்தன. இ.மு.எ.ச பிரதிநிதியாக க.கைலாசபதி இतिற்கலந்து கொண்டார். சிறுகதை பற்றிய கருத்தரங்கில் ஈழத்துச் சிறுகதைகள் பற்றி உரையாற்றினார்.

சென்னைத்தமிழ் எழுத்தாளர் மகாநாடு—சென்னைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் 1960 அக்டோபர் மத்தியில் ராஜாஜிமண்டபத்தில் இருநாள் மாநாட்டை நடத்தியது. மாநாட்டு வரவேற்புக் குழுத் தலைவரான குழந்தைக் கவிஞர் அழ. வள்ளியப்பாவின் விசேஷ அமைப்பின் மீது இ.மு.எ.ச. தனது பிரதிநிதிகளாக என். சோமகாந்தன், பத்மா சோமகாந்தன் ஆகிய இருவரையும் கலந்து கொள்ளச் செய்தது. பம்பாய், புதுடெல்லி, கல்கத்தா, பூனா, திருச்சி, தென்னாற்காடு, வட ஆற்காடு முதலிய இடங்களிலுள்ள தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கங்களும், இலங்கை, மலேசியா, ஜெர்மனி நாடுகளின் எழுத்தாளர் சங்கங்களின் பிரதிநிதிகளும் பங்கு பற்றினார். ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி இலக்கியப் பிரச்சனைகள் பற்றி மாநாட்டில் சோமகாந்தன் உரையாற்றினார். இ.மு.எ.ச சார்பில் வாழ்த்துரையை பத்மா நிகழ்த்தினார். திருச்சித்

தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் ஏற்பாடு செய்திருந்த வரவேற்பிலும் இவர்கள் கலந்து கொண்டனர்.

இலக்கியம், பண்பாடு, சமூகத்துறைகளின் காலகட்டத்தில் தேவையை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்காக இ.மு.எ.ச. விழாக்களையும் மாநாடுகளையும் உந்து சக்திக் கருவியாகப் பயன்படுத்தி வந்திருக்கின்றது.

இன்று தமிழினம் வாழ்வா? பூண்டோடு அழிவா? என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளது. அவர்களின் உழைப்புரிமை மறுக்கப்பட்டுள்ளது. உடமைகள் அழிக்கப்பட்டு வருகின்றன. கலாசாரத்தின் வேர்களுக்கே வேட்டு வைக்கப்பட்டு வருகின்றன. மனித உயிர்கள் மலிவுச் சரக்காக மதிக்கப்பட்டு வருகின்றன. பொதுவில் மனித சுதந்திரம். ஜனநாயகத் தத்துவம் எல்லாம் ஏட்டுச் சுரைக்காயாக தமிழினம் இனப்படுகொலைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு வருகின்றது. இலங்கையில் இராணுவ பயங்கரவாதத்தின் மூலம் ஒழிக்கப்பட்டு வரும் தமிழினத்தின் பயங்கர நிலைமையைத் தடுத்து நிறுத்த உலகத்தின் மனச்சாட்சியைத் தட்டி எழுப்ப வேண்டிய கடமைப்பாடு எழுத்தாளர்களுக்கும் உண்டு.

17 - 10 - 86 அன்று இ.மு.எ.ச. யாழ்ப்பாணம் நல்லூர் நாவலர் கலாசார மண்டபத்தில் நடத்திய சரித்திரப் பிரசித்தி பெற்ற எழுத்தாளர் மாநாடு இதழில் நெல்லை க. பேரன் தெளிவாக எழுதியுள்ளார். அதனை அப்படியே கீழே கொடுத்துள்ளேன்.

கடந்த 17-10-86 பூரணை தினத்தன்று காலை நாவலர் கலாசார மண்டபம் களைகட்ட ஆரம்பித்தது. நாட்டின் பல பாகங்களிலும் இருந்து எழுத்தாளர்கள் வருகை தந்து கொண்டிருந்தனர். மகாநாட்டுத் தலைவர் பேராசிரியர் நந்தி அவர்கள் மண்டபத்தின் முன்புற வாசலிலும், அமைப்புச் செயலாளர் திரு. நா.சோமகாந்தனும் மல்லிகை ஆசிரியர் திரு. டொமினிக் ஜீவாவும் உள்புற முகப்பு வாசலிலும் நின்று வருபவர்களை வரவேற்றுக் கொண்டிருந்தார்கள். மண்டபத்தினுள் அழகாக அமைக்கப்பட்ட சிறிய மேடையில் வர்ணக கம்பளங்களின் மேல் அமர்ந்தபடி நாதஸ்வர கானவிநோதன் திரு. கே. ஆர். கானமூர்த்தி குழுவினரும், நாதஸ்வர இரட்டையர் திரு.

வி.கே.பஞ்சமூர்த்தி குழுவினர்களும் தமது இனிமையான கச்சேரியை நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

விழா ஆரம்பமானதும் நூற் கண்காட்சியை யாழ் மாநகர ஆணையாளர் திரு. சி.வி.கே.சிவஞானம் திறந்து வைத்தார். மகாநாட்டின் முதுபெரும் எழுத்தாளர் திரு. வரதர் மங்கள விளக்கேற்றி மகாநாட்டு நிகழ்வுகளை ஆரம்பித்து வைத்தார். திருமதி பத்மா சோமகாந்தனின் எழுத்தாளர் கீதத்தைத் தொடர்ந்து கலாநிதி சபா. ஜெயராசா வரவேற்புரை நிகழ்த்தினார்.

யாழ் பல்சலைக் கழகத் துணைவேந்தர் பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் துவக்கவுரை நிகழ்த்துகையில், 'நான் எந்த இயக்கத்துக்காகப் பேசினேன், 1965இல் நான் முற்போக்குக் கருத்துக்களைப் பதிப்பிக்க வேண்டும் எனக் கூறினேன். இ.மு.எ.ச. உருவான காலத்தில்தான் கழகத்தில் நவீன இலக்கியத்துறை வளர்ச்சி பெறத் தொடங்கியது. பல்வேறு தரங்களிலும் இன்றைய புதிய சூழ்நிலைகளுக்கு முகம் கொடுக்கும் அம்சமாக இம் மகாநாடு அமைந்தது மகிழ்ச்சிக்குரியது' என்றார்.

துவக்கவுரையைத் தொடர்ந்து உரிமைப் போராட்டத்தில் உயிர்நீத்த தியாகிகள், அரசு பயங்கரவாதத் திற்குப் பலியான பொதுமக்கள், ஆப்பிரிக்க இனவாதிகளால் ஒடுக்கப்படும் மக்கள். மறைந்த ஈழத்து இலக்கியவாதிகளும் அறிஞர்களுமான அ. ந. கந்தசாமி, இரசிகமணிகளாக செந்திநாதன். பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை, மு. தளையசிங்கம், பேராசிரியர் க. கைலாசபதி, சி. வி. வேலுப்பிள்ளை, கே. டானியல் ஆகியோருக்காக இரண்டு நிமிட மௌன அஞ்சலி செலுத்தப்பட்டது.

யாழ் மாநகர ஆணையாளர் தி. சி. வி. கே. சிவஞானம் கண்காட்சிச் சிறப்புரை நிகழ்த்துகையில், 'தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் எழுத்துக்களைத் தொகுத்து நாவலர் பிறந்த ஊரில் அவரது பெயரால் அமைந்த மணிமண்டபத்தில் நூற் கண்காட்சியைத் திறந்து வைப்பதில் பெருமைப்படுகிறேன்.' என்றார்.

பேராசிரியர் நந்தி தலைமையுரை நிகழ்த்துகையில், 'இ.மு.எ.ச. தனிப்பட்ட முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் நலன் கருதி அமைச்சப்பட்டது இல்லை. இந்திய மொழி

களின் தரமான இலக்கியங்களுடன் ஒப்பிடத்தக்க நவீன இலக்கியங்கள் இங்கு உண்டு. ஆயின் எழுத்தாளனின் யதார்த்த சமூகப்பார்வை, அழகுணர்ச்சி என்பனவற்றில் ஆழம் அகலம் போதாமல் இருக்கின்றது. சொல்ல நினைப்பதை நேர்த்தியாகவும் நுட்பமாகவும் எழுத வேண்டும். இந்தக் குறைபாட்டினால்தான் போலும் பண்டிதமணிக்கு வழங்கிய பல்கலைக்கழக அந்தஸ்தை அமரர் கே. டானியலுக்கு வழங்க எமது பல்கலைக்கழகம் தயங்குகிறது போலும்? இன்றைய கொந்தளிப்பான காலத்தில் இலக்கிய உணர்வும் வளர்ச்சியும் மிகவும் முக்கியமானது' என்றார்.

தொடர்ந்து இ.மு.எ.ச. சாதனைகள் குறித்து திரு. என். சோமகாந்தன் உரை நிகழ்த்தினார். இவர் பேசுகையில், '1948இல் முற்போக்கு இலக்கியர்களான கே. கணேஷ், கே. இராமனாதன் ஆகியோரின் முயற்சியால் இ.மு.எ.ச. ஆரம்பிக்கப்பட்டது. சுவாமி விபுலானந்தர்தான் இ.மு.எ.ச.வின் முன்னோடித் தலைவர். 1956இல் சுமார் 100 இடங்களில் பாரதிவிழா கொண்டாடினோம். தமிழக எழுத்தாளர் சிதம்பர ரகுநாதன் இக்கூட்டங்களில் பேசினார். பேச்சுமொழி — மண் வாசனையைப் பரப்பினோம். 1960இல் பகீரதன் இங்கு வந்தபோது இலக்கியம் 10 ஆண்டுகள் பின்தங்கி விட்டது என்றபோது போர்க்கொடி உயர்த்தினோம். 1960இல் சாகிராக் கல்லூரியில் மகாநாடு நடத்தினோம். 1960இல் இருந்து நாவலர் தினம் கொண்டாடி வருகின்றோம். நாவலரைத் தேசியப் பெரியார் நிலைக்கு உயர்த்தவும் முத்திரை வெளியிடவும், 1963இல் சோமசுந்தரப் புலவருக்கு விழா எடுக்கவும், பாரதியின் குருவான வியாபாரி மூலையைச் சேர்ந்த யாழ்ப்பாணச் சுவாமி அருளம்பலம்தான் என்பதைக் கண்டுபிடிக்கவும் எமது சங்கமே காரணமாக இருந்தது' என்றார்.

தொடர்ந்து இ.மு.எ.ச. பொதுச் செயலாளர் பிரேம்ஜி ஞானசுந்தரம் மகாநாட்டு அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்துப் பேசினார். இவர் பேசுகையில், 'நாவலர் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பாளர்களில் முதலாம் ஆளாக இருந்தார். 1948 ல் சுதந்திர இலங்கையில் சுதந்திரத் தமிழகம் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை முன்வைத்தோம். பாசிச சர்வாதிகாரத்தை நோக்கி இந்த நாடு போய்க்

கொண்டிருக்கிறது. ஒடுக்கப்பட்ட உ இனங்களுக்குத் தம் சுதந்திரந்தை நிர்ணயிக்கும் உரிமை உண்டு என்று லெனின் கூறினார். வள்ளுவரை நாம் மதிக்கிறோம். ஆனால் அரசியல் விடுதலை என்பது விஞ்ஞான ரீதியானது. இதற்குச் சர்வதேச அரசியல் விஞ்ஞானிகளான மாக்ஸ், லெனின் போன்றோரின் தத்துவங்கள் தேவை. பொய்கள் மூலமும், துப்பாக்கிச் சனியன்கள் மூலமும் தேசிய ஒருமைப்பாட்டைப் பேண முடியாது. தமிழ் மக்களைத் தேசிய இனமாக அங்கீகரிக்க வேண்டும். அரசியல் தீர்வு தவிர வேறு எத்தீர்வையும் நாம் ஏற்க முடியாது. தமதுபாதுகாப்புக்குத் தனிநாடேதகுந்த உத்தரவாதம் என்ற நிலைப்பாட்டையும், அதற்கான போராட்டத்தையும் தொடர்ச்சியாக வந்த ஆட்சியாளர்களே தமிழர்கள் மீது நிர்ப்பந்தித்துள்ளனர் என்பது மூடிமறைக்க முடியாத உண்மை, இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை நடுநிலை விமர்சனம் போலியானது. மலிவு இலக்கியங்களுக்கு எதிரான எமது போராட்டம் மேலும் வலிவு பெறவேண்டும். விமர்சனங்கள் காழ்ப்புணர்ச்சிகளாகவும், தனிநபர் தாக்குதல்களாகவும் அமைவதைக் கண்டிக்கிறோம்” என்றார்.

நண்பகல் இடைவேளையின்போது நூற்கண் காட்சியை அனைவரும் பார்வையிட்டனர். நல்லை ஆதீனத்தில் அனைவருக்கும் உணவு பரிமாறப்பட்டது. ஒவ்வொரு எழுத்தாளரையும் திரு. சோமகாந்தன் தம்பதிகள் பொறுப்போடு கவனித்து உணவு பரிமாறும் ஏற்பாடுகளைச் செய்திருந்தமை பாராட்டிற்சூரியது. நூற் சண்காட்சிக்கு பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை அதிபர் திரு. பூ. ஸ்ரீதரசிங் பொறுப்பாக இருந்து பழைய நூல்களையும் புதிய நூல்களையும் காட்சிக்கு வைத்திருந்தார். தமிழகத்தில் வெளியான ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் பல நூல்கள் உடனுக்குடன் விற்பனையானதைக் காண

முடிந்தது. நூற்கண்காட்சியைக் காணவந்த எழுத்தாளர்களுக்கு ஒவ்வொரு பேனையை திரு. ஸ்ரீதரசிங் அன்பளிப்பு செய்தமையையும், ரெலி குளோப் அதிபர் திரு. ம. சிவராசா தம் நிறுவனத்தின் சார்பில் குறிப்பெடுக்க உதவியாக கடிதக் கோவை அன்பளிப்புச் செய்தமையும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். காலையில் பனை அபிவிருத்திச் சபைத் தயாரிப்பான 'பனம் பானம்' அனைவருக்கும் வழங்கப்பட்டது.

பிற்பகல் நிகழ்ச்சிகளில் அறிக்கை பற்றிய கருத்துரைகளைத் திருவாளர்கள் சொக்கன், திருமதி கோகிலாமகேந்திரன், தெணியான், லெ. முருகபூபதி, கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன், பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ், இரா. சிவச்சந்திரன், கலாநிதி சோ. கிருஷ்ணராசா ஆகியோர் மிகவும் சுருக்கமாகத் தெரிவித்தனர். நேரப்பிரச்சனை காரணமாக ஒவ்வொருவரும் சுருக்கமாகவே பேசும்படி கேட்கப்பட்டிருந்தனர். இக்கருத்துக்கள் எல்லாவற்றையும் விரிவாகக் கூற இங்கு இடம் போதாது என்பதால் சிலவற்றை மட்டும் கூறவிரும்புகிறேன். நடுநிலை விமர்சனம் தேவையில்லை என்ற கருத்தை நா. சுப்பிரமணியம்தான் ஆதரிக்க முடியாது என்றும் இது பற்றிப் பிறிதொரு கருத்தரங்கு வைக்கும்படியும் கேட்டுக் கொண்டார். சரியான திட்டவட்டமான முடிவு என்று ஓரிடத்திலும் தெளிவாக அறிக்கை கூறவில்லை' என்றார்.

கோகிலாமகேந்திரனது கருத்துக்களின்படி இந்த அறிக்கையில் பெண்களுக்கான விடயங்கள் ஒன்றும் இல்லை என்றும், இன்றைய இளைஞர்களின் போக்கிற்குப் பின்னால் எழுத்தாளர்கள் போகவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டுள்ளது என்பதை விஞ்ஞானரீதியான உதாரணத்துடன் தெரிவித்தார். 'சிங்கள

மக்கள்' மத்தியில் தமிழ் மக்களின் பிரச்சனைகளைக் கொண்டு செல்வோம். கடந்த காலத்தை விமர்சித்துப் பயன் இல்லை' என்று லெ. முருகபூபதி சொன்னார், நடுநிலை விமர்சனம் போலியானதுதான் என கலாநிதி சோ. கிருஷ்ண ராசா மீண்டும் வலியுறுத்தினார். சபையில் இருந்து கேட்கப்பட்ட பல கேள்விகளுக்கு ஒட்டு மொத்தமான பதிலை பிரேம்ஜி தெரிவித்தார். இன்றைய இளைஞர்களின் உணர்வுகளை உள்ளடக்கியதாகவே மகாநாட்டு அரசியல் தீர்மானங்கள் அமைந்துள்ளது என்றும் இவர் உறுதியளித்தார்.

பிற்பகல் சிற்றுண்டிகளுடன் தேநீர் வழங்கப்பட்டது யாழ், மாநகரசபை ஆணையாளரின் உபயமாக எழுத்தாளர்களைக் கௌரவிக்கும் ரீதியில் இத்தேநீர் உபசாரம் நடைபெற்றது இங்கு குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

தொடர்ந்து கவிஞர் இ.முருகையன் தலைமையில் 'இன்னும் எத்தனை எத்தனை காலமோ?' என்ற தலைப்பில் கவியரங்கம் நடைபெற்றது. திருவாளர்கள் சோ. பத்மநாதன், கல்வயல் வே. குமாரசாமி, இ.சிவானந்தன், புதுவை இரத்தினதுரை ஆகியோர் கலந்து கொண்டனர். மகாநாட்டிலேயே அனைவரையும் கவர்ந்த மிகவும் சிறப்பான அம்சமாக இக்கவியரங்கம் அமைந்தது. கவியரங்கம் வழக்கிழந்து விட்டது என்றகருத்துப் பொய் என்பதை இது நிரூபித்தது. தலைவரும், கவிஞரும், தரமானவர்கள் என்பதால் கவிதையரங்கு மிக மிகத் தரமானதாக இருந்ததை உணர முடிந்தது. கவிதையில் புதுவை சொன்னபடி 'சீரான ஒலி வசதி' இருந்ததையும் இங்கு பாராட்ட வேண்டும். சமகால நிகழ்வுகளே சவிதைகளில் ஒலித்ததை அவதானிக்க முடிந்தது.

இறுதியாக இ. மு. எ. ச. எதிர்காலத் திட்டங்கள் பற்றி திரு. டொமினிக் ஜீவா கம்பீரமான தொனியில்

முழங்கினார். “நாங்கள் செயல் வீரர்கள். பிழையை ஒப்புக் கொண்டு திருந்துபவர்கள். மக்களிடம் சுற்றதை மக்களுச் சொல்பவர்கள். கடந்த 30 ஆண்டுகளில் சாதாரண குடிமக்கள் பலரைப் பெருமைப் படுத்தியுள்ளோம். எதிர்காலத்தில் பல நூல்களை வெளியிடவுள்ளோம். கல்லூரிகளில் மாணவர்கள் மத்தியில் எழுத்தாளர்களை அறிமுகம் செய்து வைக்க இருக்கிறோம்” என்றார்.

திரு. ஸ்ரீ தரசிங்கின் நன்றியுரையைத் தொடர்ந்து இசைஞான திலகம்.ஆர். இராதாகிருஷ்ணன் குழுவினரின் வயலினிசை இடம் பெற்றது.

மாநாட்டின் ஆரம்பத்தில் அனைவருக்கும் நோக்கம், நிகழ்ச்சிகள், அரசியல் தீர்மானம், கலாசார தீர்மானம் என்பன அடங்கிய அழகான சிறு கைநூல் வழங்கப் பட்டது. இடையிடையே மழை பெய்த போதிலும் மண்டபம் நிறைய எழுத்தாளர்களும் இலக்கிய ஆர்வலர்களும் பெரும்பாலான பெண்களும் வந்திருந்தமை மிகவும் வரவேற்கத்தக்க அம்சமாகும்.

இ.மு.எ.ச.வைப் பொறுத்தவரை இந்த மகாநாடு மாபெரும் வெற்றி என்பேன்.

1881

469174

469174

ஈழத்துச் சோமு என அழைக்கப்படும் திரு. ந. சோம காந்தன் நான்கு தசாப்தங்களாக ஈழத்து இலக்கிய உலகில் நன்கு அறிமுகமானவர். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தில் முன்னின்று உழைத்தவர். ஆரம்ப காலத்திலிருந்து கட்டுரைகளும் சிறுகதைகளும் எழுதி வந்தவர். அவரது ஆகுதி என்ற சிறுகதைத் தொகுதி பலரது பாராட்டையும் பெற்றது. கலாநிதி கா. சிவத்தம்பி அவர்களின் மதிப்புரையுடன் 1989ல் வெளி வந்த அன்னாரின் விடி வெள்ளி பூத்தது என்ற நாவல் தனிச் சிறப்பும் பெற்று அவரை ஒரு சிறந்த நாவலாசிரியராகவும் அறிமுகப்படுத்தியது. அவர் சிறந்த வாணொலி, மேடைப் பேச்சாளருமாவார்.

இந்த நூலிலுள்ள கட்டுரைகள் ஈழத்தமிழிலக்கியத்தின் பல்வேறு துறைகளதும் வளர்ச்சிப் போக்கை ஆழமாகவும் அகலமாகவும் அளவிடுவதைக் காணலாம். ஈழத்து தமிழிலக்கியம் பற்றிய அவரது பரந்த அறிவையும் கூரிய நோக்கையும் இந்நூல் அறிமுகப்படுத்தும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

MK Colour Process Madras-14

Phone : 841478